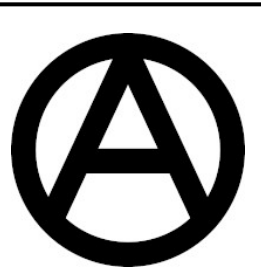

ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Η ΦΛΟΓΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΗΔΕΝΙΣΜΟ

ΙΟΥΛΙΟΣ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2025

ΘΕΜΑΤΑ

- ★ Προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι αστυνομικές έρευνες των άμεσων δράσεων των αναρχικών (σελ. 2)
- ★ Αναζήτηση αναρχικών πρακτικών ενάντια στον βασανισμό (σελ. 3)
- ★ Χρήσιμες πληροφορίες για τους αναρχικούς της δράσης από τον φάκελο της Επιχείρησης Diana (σελ. 4)
- ★ Ανάλυση ευθύνης με οδηγίες δράσης [εμπρηστική επίθεση σε μηχανήματα της Holcim, Ελβετία] (σελ. 7)
- ★ Χιλή: Μαύρος Αύγουστος και δράσεις αλληλεγγύης στους συντρόφους Aldo και Lucas (σελ. 7-9)
- ★ Μόνικα Καβαγιέρο Σεπούλβεδα: «Πολιτική βία» (σελ. 9)
- ★ Εξέγερση στην Ινδονησία και καλέσματα αλληλεγγύης και στήριξης (σελ. 9-10)
- ★ Η εξουσιαστική παγίδα της ταυτοτικής λογικής (σελ. 11)
- ★ Ελλάδα: Νέα του καλοκαιριού σχετικά με την υπόθεση «Σύμπραξη Εκδίκησης» (σελ. 11-12)
- ★ Εκκενώσεις καταλήψεων (σελ. 12-13)
- ★ Για διωκόμενους συντρόφους από τις ΗΠΑ (σελ. 13-14)
- ★ Ενημέρωση και κάλεσμα συνέλευσης αλληλεγγύης για τον Alfredo Cospito (σελ. 14-15)
- ★ Μήνυμα προς το κίνημα υπέρ του κλίματος (σελ. 15)
- ★ Γιατί οδηγούμαστε στο σφαγείο σαν πρόβατα; Δεν το κάνουμε (σελ. 16)

Τιμή στην μαχητική μνήμη της Σνιζάνας Παρασκευαΐδου

«ΟΣΟΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΝΑ ΕΞΕΓΕΡΘΟΥΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΦΥΤΕΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΗ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΜΟΝΟ ΔΥΟ ΜΟΙΡΕΣ: ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ. ΕΜΕΙΣ ΨΙΘΥΡΙΖΟΥΜΕ ΜΙΑ ΤΡΙΤΗ ΕΠΙΛΟΓΗ, ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ.»

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΠΟΛΗΣ
ΜΑΥΡΗ ΕΚΔΙΚΗΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ / ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΛΝΤΟ & ΛΟΥΚΑΣ ΕΡΝΑΝΤΕΣ

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

2 Ιουλίου, Φλωρεντία, Ιταλία: Στην περιοχή Mugello, ως μέρος του τοπικού αγώνα ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή των ανεμογεννητριών, μία ομάδα πενήντα περίπου κουκουλοφόρων, μερικοί εξ αυτών οπλισμένοι με μαχαίρια, εισέβαλαν στο εργοτάξιο του αιολικού πάρκου του Monte Giego del Villore, εκδίωξαν τους ξυλοκόπους και τους μηχανικούς που εργάζονταν εκεί, κατάσχεσαν αλυσοπρίονα και προκάλεσαν σημαντικές φθορές στον εξοπλισμό και τις υποδομές του εργοταξίου.

Το βράδυ σημειώθηκε άλλο ένα σαμποτάζ στον χώρο, καταστρέφοντας ορισμένα κατασκευαστικά οχήματα που είχαν μείνει προσωρινά αφύλακτα.

3 Ιουλίου, Bretonnières, Ελβετία: Ανώνυμη ομάδα αναλαμβάνει την ευθύνη για τον εμπρησμό οχημάτων λατομείου του ομίλου Holcim που συνέβη την προηγούμενη εβδομάδα. Η δράση έγινε ενάντια στην ρύπανση του περιβάλλοντος και των σκανδάλων που εμπλέκεται ο εν λόγω όμιλος. Στην ανάληψη ευθύνης υπάρχουν λεπτομέρειες για το πως έγινε ο εμπρησμός. Το κείμενο βρίσκεται στην σελ. 7.

5 Ιουλίου, Μελβούρνη, Αυστραλία: Εμπρησμός τριών οχημάτων της Lovitt Technologies.

«[...] Η Lovitt ήταν ο πρώτος «αυστραλιανός» παραγωγός εξαρτημάτων για μαχητικά αεροσκάφη F-35 της Lockheed Martin, που εξαπολύθηκαν με υπερηφάνεια στην υπηρεσία της αποικιοκρατίας και του ιμπεριαλισμού από την «Αμερική», το «Ισραήλ», την «Αυστραλία», και το «Ηνωμένο Βασίλειο».

Η Lovitt τέθηκε στο στόχαστρο επειδή είναι ένα σημείο συμφόρησης στην αλυσίδα εφοδιασμού. Αυτό το εργοστάσιο διαθέτει την μηχανή καταργασίας Makino T1 για την κατασκευή εξαρτημάτων ακριβείας με τιτάνιο και αλουμίνιο. Όταν αποκτήθηκε, ήταν το μοναδικό μηχάνημα του είδους του στην λεγόμενη «Αυστραλία», και μόνο ένα από τα δέκα στον κόσμο.

15 προμηθευτές της αλυσίδας εφοδιασμού των F-35, συμπεριλαμβανομένων των Marand, Ferra, HTA, Levett AW Bell, Quickstep και Varley, εξαρτώνται από την Lovitt, συν την θυγατρική της Electromold. Η Lovitt είναι επίσης προμηθευτής της BAE Systems, της «ισραηλινής» εταιρείας όπλων Elbit Systems και κατασκευάζει εξαρτήματα για τα F-15 και F-18 της Boeing, τα λεγόμενα ελικόπτερα “chinoook”, και το Ghost Bat, ένα οπλισμένο drone με τεχνητή νοημοσύνη.

Κάθε εργαζόμενος σε αυτήν την αλυσίδα εφοδιασμού είναι συνυπεύθυνος. Είχατε χρόνια να σκεφτείτε τις συνέπειες των πράξεών σας. Εμείς θα αποφασίσουμε για την μοίρα σας, όπως αποφασίσατε για την μοίρα εκατομμυρίων ανθρώπων [...]»

6 Ιουλίου, Βέρνη, Ελβετία: Ανώνυμη ομάδα επιτέθηκε με σφυριά και μπογιά στα κεντρικά γραφεία της Υπηρεσίας Μετανάστευσης του καντονιού της Βέρνης.

«[...] μια χειρονομία ενάντια στον ρατσιστικό αποκλεισμό, την συστηματική απονομιμοποίηση και περιθωριοποίηση των ανθρώπων, ενάντια στις επαναλαμβανόμενες δολοφονίες μεταναστών από το σύστημα, ενάντια στα στρατόπεδα εξαθλίωσης που αρρωσταίνουν τους ανθρώπους, στις κρατήσεις που οδηγούν σε απέλαση, στις απελάσεις, στα σύνορα και σε ένα νεο-αποικιοκρατικό συνωριστικό καθεστώς.

Η Υπηρεσία Μετανάστευσης της Βέρνης είναι μια από τις πρωτοπόρους στο να κάνει την ρατσιστική και βίαιη πρακτική ασύλου της Ελβετίας ακόμη πιο ρατσιστική και βίαιη. Βαριά άρρωστοι άνθρωποι απάγονται εξαναγκαστικά από την Υπηρεσία Μετανάστευσης και την αστυνομία κατά την διάρκεια της νοσηλείας τους και απελαύνονται βίαια, οδηγώντας επανειλημμένα ορισμένους στην αυτοκτονία. Η Υπηρεσία Μετανάστευσης συνεχώς προσελκύει ανθρώπους στα γραφεία της με ψέματα και στην συνέχεια τους ρίχνει απευθείας σε κέντρα κράτησης προετοιμάζοντάς τους για απέλαση [...]»

Η λευκή υπεροχή, οι αποικιοκρατικές δομές, ο ρατσισμός και η απονομιμοποίηση με σκοπό την καπιταλιστική υπερεκμετάλλευση και την κυριαρχία πάνω σε ανθρώπους που καθίστανται περιττοί από τον καπιταλισμό αποτελούν τον ιδεολογικό πυρήνα

και τον στόχο της μεταναστευτικής πολιτικής στην Ευρώπη, την Ελβετία και την Βέρνη [...]»

7 Ιουλίου, Λειψία, Γερμανία: Αυτόνομες ομάδες επιτέθηκαν στο Περιφερειακό Δικαστήριο της Λειψίας ρίχνοντας άσφαλο στις εισόδους με πυροσβεστήρες, και βουτυρικό οξύ στο εσωτερικό του κτηρίου από μία τρύπα που άνοιξαν σε ένα παράθυρο.

«[...] Όχι μόνο, εδώ στο Περιφερειακό Δικαστήριο, τιμωρείται η φτώχεια και ασκείται ο ρατσισμός, αλλά οι συνάδελφοί τους στο Βερολίνο έδωσαν μάλιστα άδεια για την απαγωγή του συντροφιού μας Maja και την μεταφορά του στην Ουγγαρία. Για αυτόν τον λόγο, δεν θα σας αφήσουμε στην ησυχία σας μέχρι το Maja να επιστρέψει επιτέλους στην Γερμανία [...].»

8 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Ανώνυμη ομάδα αντιεξουσιαστών αχρήστευσε γύρω στις 200 κλειδοθήκες Αirbnb σε εισόδους πολυκατοικιών στην γειτονιά των Εξαρχείων, ενάντια στον τουρισμό και τον εξευγενισμό.

«[...] Η κριτική στους τουρίστες δεν είναι ουρανοκατέβατη, αποτελεί κριτική σε ένα είδος αποχαυνωτικής κατανάλωσης, όπου το γεγονός ότι κάποιοι κάνουν διακοπές αρκεί για να δικαιολογήσει την παντελή έλλειψη πολιτικής κρίσης και ευαισθησίας αυτών των ανθρώπων. Η λογική του τουρίστα είναι η λογική της καλοπέρασης – έρχεται ευδιάθετος να χαλαρώσει και να χαλάσει τα λεφτά του με φόντο την ακρόπολη. Όσο πιο ευχαριστημένος με το σκηνικό γύρω του, τόσο πιο απλοχέρης [...]

Τα ξεσπυτώματα ανθρώπων μας, μια πιθανή ανάπτυση στο Λόφο Στρέφη, οι εκκενώσεις καταλήψεων (Εξωστρεφή, ΑΚΝ, Ρασπράβα), η μπατσοκρατία στη γειτονιά και το λόφο Στρέφη και κάθε είδους εξευγενιστικό κωλομάγαζο είναι όψεις του ίδιου προβλήματος: η αλλαγή χαρακτήρα της γειτονιάς μας είναι βίαιη και στοχεύει στον εκτοπισμό μας και την πολιτική αποσιώπηση όποιας κουλτούρας εναντιώνεται στα καταναλωτικά πρότυπα του κεφαλαίου.

Οι τουρίστες μάς τη δίνουν λοιπόν γιατί κινούνται σε τελείως καπιταλιστικά πλαίσια. Έρχονται για να διασκεδάσουν και να καταναλώσουν, δε δένονται ουσιαστικά με το χώρο, δε συμμετέχουν σε κανένα αγώνα και μάλιστα βοηθάνε στον εκτοπισμό μας. Σε απόλυτη εναρμόνιση με τους τουρίστες βρίσκονται και οι ιδιοκτήτες Αirbnb που επιτελούν τη βρώμικη δουλειά του κεφαλαίου και σα κανίβαλοι δε διατάζουν να διώξουν τον κόσμο της γειτονιάς χάριν γρήγορου κέρδους. Κάθε καινούργιο Airbnb σημαίνει ένας γείτονας λιγότερος στα Εξάρχεια [...].»

9 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Ομάδα αντιεξουσιαστών που υπογράφει ως «τα καρπούζια της οργής» αναλαμβάνει την ευθύνη για μία σειρά βανδαλισμών που συνέβησαν το προηγούμενο διάστημα σε εταιρίες που ανήκουν ή συνεργάζονται με το ισραηλινό κεφάλαιο, προκαλώντας υλικές ζημιές. Συγκεκριμένα επιτέθηκαν σε δύο ξενοδοχεία ισραηλινών συμφερόντων Hestia, σε ένα ξενοδοχείο ισραηλινών συμφερόντων Bob W., σε δύο σουπερ-μάρκετ Carrefour και σε ένα κατάστημα της Re/ max.

«[...] Σε ένα κόσμο όπου η ακροδεξιά καλπάζει διεθνώς, η φτώχεια και οι ανισότητες μεγαλώνουν και ο милитарισμός και οι πολεμικές προετοιμασίες εντείνονται, να εμπνευστούμε από τον πόλυμορφο αγώνα του παλαιστινιακού λαού, να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας και να περάσουμε στην αντεπίθεση, ενάντια στο δικό τους πόλεμο που δε λέει να τελειώσει, για το δικό μας που δε λέει να ξεκινήσει [...].»

9 Ιουλίου, Φιλαδέλφεια, Πενσυλβανία, ΗΠΑ: Άτομο αναλαμβάνει την ευθύνη για την αχρήστευστηριών καμερών. Χρησιμοποιήθηκαν διαφορετικές μέθοδοι για την καθεμία: στην μία κόπηκε το καλώδιό της με κόφτη καλωδίων, μία άλλη ψεκάστηκε με μπογιά σπρέι και σε μία τρίτη κόπηκε το καλώδιό της και αφαιρέθηκε το ηλιακό της πάνελ.

10 Ιουλίου, Βούπερταλ, Γερμανία: Επίθεση αντιφασιστών σε γραφείο του ακροδεξιού κόμματος AfD με σφυριά και μπογιές, σε αλληλεγγύη με το φυλακισμένο αντίφα Maja που τότε βρισκόταν 39 ημέρες σε απεργία πείνας.

10 Ιουλίου, Σαντιάγο, Χιλή: Οι «ιλλεγκαλιστικές αυτόνομες συγγένειες για την εκδίκηση» αναλαμβάνουν την ευθύνη για καταδρομική επίθεση με βόμβες μολότοφ σε αλληλεγγύη με τους φυλακισμένους αναρχικούς συντρόφους Aldo και Lucas Hernández, οι οποίοι αυτήν την περίοδο δικάζονται για την δράση τους. Η ανάληψη ευθύνης βρίσκεται στην σελ. 9.

10 Ιουλίου, Oshkosh, Ουϊσκόσιν, ΗΠΑ: Άγνωστο άτομο επιτέθηκε με εμπρηστικό μηχανισμό στην Oshkosh Defense, που ειδικεύεται στον σχεδιασμό

Προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι αστυνομικές έρευνες των άμεσων δράσεων των αναρχικών

Ας υποθέσουμε ότι μερικοί αναρχικοί σχεδιάζουν μια παράνομη, ανώνυμη άμεση δράση. Για παράδειγμα, θέλουν να βάψουν έναν τοίχο, να σπάσουν μια τράπεζα ή να κάψουν ένα κυβερνητικό κτίριο. Οι στόχοι της αστυνομίας είναι να αποτρέψουν τέτοιες ενέργειες και/ή να ταυτοποιήσει και να συλλάβει τους αναρχικούς και να συλλέξει αρκετά στοιχεία ώστε αυτοί να καταδικαστούν. Τι μπορούν να κάνουν οι αστυνομικές αρχές για να πετύχουν αυτούς τους στόχους, ανάλογα με τα κίνητρα, τους πόρους, τον τύπο της δράσης και τον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται οι αναρχικοί; Με ποιες προκλήσεις θα έρθουν αντιμέτωποι; Και πώς μπορούν οι αναρχικοί να αναγνωρίσουν αυτές τις προκλήσεις ως αδυναμίες που μπορούν να εκμεταλλευτούν και να δράσουν χωρίς να συλληφθούν;

Ο σκοπός αυτού του κειμένου είναι να συμβάλει στην απάντηση αυτών των ερωτήσεων, εξετάζοντας ορισμένα σημεία που πιστεύουμε ότι έχουν υποτιμηθεί ή έχουν διερευνηθεί ελάχιστα στη σύγχρονη αναρχική βιβλιογραφία.

Βασική επιτήρηση

«*Το μητρώο αποτελεί τη μνήμη μας. Ας το ενημερώσουμε με ό,τι έχουμε συλλέξει. Οι σημειώσεις που διατηρούνται στο συρτάρι του γραφείου ίσως εμπλουτίζουν τη δική σου γνώση, αλλά όχι τη γνώση του τμήματος. Βεβαιώσου λοιπόν ότι οι πληροφορίες καταγράφεται! Μόνο τότε βελτιώνεται η ικανότητα του τμήματος να απαντά στις συνεχώς επανερχόμενες ερωτήσεις: Ποιος είναι αυτός/αυτή και τι είναι γνωστό για αυτούς/αυτές;»*

— Απόσπασμα από οδηγία του 1953 της Säkerhetspolisen (Υπηρεσία Ασφαλείας), της κύριας εσωτερικής μυστικής υπηρεσίας της Σουηδίας.

Πριν καν αρχίσουν να σχεδιάζουν την δράση, οι αναρχικοί μπορεί ήδη να βρίσκονται υπό επιτήρηση, ιδίως αν εκφράζουν τις ιδέες τους δημόσια ή αν υπάρχουν υποψίες ότι έχουν πραγματοποιήσει ενέργειες στο παρελθόν. Ίσως τα ονόματά τους να βρίσκονται σε λίστα ατόμων «που θεωρούνται απειλή για την εθνική ασφάλεια», οι λογαριασμοί τους στα social media να παρακολουθούνται, το DNA τους να βρίσκεται σε βάση δεδομένων, ή ρουφιάνοι ή ασφαλίτες να συμμετέχουν στις συναντήσεις τους. Αυτή η βασική επιτήρηση πραγματοποιείται συχνά από μυστικές υπηρεσίες που έχουν ως αποστολή τη συλλογή και ανάλυση πληροφοριών για την υποστήριξη του έργου της αστυνομίας. Οι υπηρεσίες αυτές έχουν μακρά μνήμη και τι στοιχεία που συλλέγουν μπορούν να διατηρούνται επί δεκαετίες.

Μία σημαντική πρόκληση που αντιμετωπίζουν οι μυστικές υπηρεσίες είναι ο κατακερματισμός πληροφοριών, δηλαδή όταν διαφορετικές υπηρεσίες, ή διαφορετικά τμήματα εντός της ίδιας υπηρεσίας, έχουν διαφορετικές πληροφορίες σχετικά με ένα ζήτημα και δεν μοιράζονται επαρκώς πληροφορίες μεταξύ τους, με αποτέλεσμα την υποβέλτιστη ανάλυση του ζητήματος. Η κύρια αιτία αυτής της κατακερματισμένης πληροφορίας είναι το απόρρητο: η ανάγκη των υπηρεσιών να κρατούν το έργο τους μυστικό από τους στόχους επιτήρησης και το ευρύ κοινό. Για να μειωθεί ο κίνδυνος διαρροών, η ανταλλαγή πληροφοριών περιορίζεται σκόπιμα, μέσω διαβαθμίσεων ασφαλείας, διαχωρισμένων τμημάτων και αναλυτών που εργάζονται με βάση το ότι πρέπει να γνωρίζουν μόνο ό,τι είναι απαραίτητο. Για παράδειγμα, μια τοπική αστυνομική υπηρεσία ίσως να μην γνωρίζει ότι ένας πληροφοριοδότης μπορεί να δώσει πληροφορίες για μια τοπική αναρχική ομάδα, επειδή η εθνική υπηρεσία που χρησιμοποιεί τον πληροφοριοδότη δεν εμπιστεύεται την τοπική υπηρεσία με αυτή την πληροφορία. Ένας δευτερεύον λόγος κατακερματισμένης πληροφορίας είναι ο ανταγωνισμός μεταξύ υπηρεσιών, που μπορεί να εμποδίζει την ανταλλαγή πληροφοριών λόγω διαφορετικών στρατηγικών ή πολιτικών στόχων. Για παράδειγμα, στις Ηνωμένες Πολιτείες, η CIA επικεντρώνεται στη μακροπρόθεσμη συλλογή πληροφοριών, ενώ το FBI δίνει έμφαση σε βραχυπρόθεσμες έρευνες που οδηγούν σε διώξεις. Επιπλέον, μια υπηρεσία μπορεί να αρνηθεί να μοιραστεί πληροφορίες για αυτοπροστασία, π.χ. λόγω περικοπών προϋπολογισμού που θα υπονόμευαν την αξιοπιστία της.

Ένα άλλο ζήτημα είναι η ανάλυση μεγάλων ποσοτήτων συλλεγμένων δεδομένων. Οι μηχανές είναι πολύ καλές στην εκτέλεση συγκεκριμένων εργασιών, όπως η αντιστοίχιση DNA με εκατομμύρια άλλα δείγματα ή η αναζήτηση λέξεων-κλειδίων σε δισεκατομμύρια ψηφιακά αρχεία. Ωστόσο, παραμένουν κατώτερες από την ανθρώπινη νοημοσύνη σε πιο σύνθετες και πρωτότυπες εργασίες, όπως η επίλυση καινотоμών προβλημάτων που συχνά προκύπτουν στις αστυνομικές έρευνες. Επομένως, οι μυστικές υπηρεσίες εξακολουθούν να χρειάζονται ανθρώπους για την ανάλυση σημαντικού μέρους των δεδομένων που συλλέγουν.

Οι μυστικές υπηρεσίες πρέπει επομένως να αντιμετωπίσουν τα προσωπικά όρια των εργαζομένων τους. Τα μέλη τους περιορίζονται από τις νοητικές τους ικανότητες, τις συνήθειες και τις γνώσεις τους, και μπορεί να έχουν προσωπικά συμφέροντα που συγκρούονται με τα συμφέροντα της υπηρεσίας. Για παράδειγμα, κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου Κυπέλλου FIFA 2010 στο Ηνωμένο Βασίλειο, ένας ερευνητής συνόδευε μια ομάδα επιτήρησης και, ενώ περίμενε να φύγει ο στόχος, ήταν σε ένα αυτοκίνητο με έναν χειριστή επιτήρησης που περισσότερο ενδιαφερόταν να πιάσει σήμα στην φορητή του τηλεόραση για να δει το ποδοσφαι-

ρικό ματς, παρά την ίδια την επιχείρηση επιτήρησης. Στις σημειώσεις του, ο ερευνητής έγραψε ότι «η επαγρύπνηση είναι στο χαμηλότερο επίπεδο που έχει υπάρξει ποτέ. Κάνουμε κύκλους στον χώρο στάθμευσης με ρυθμούς σαλιγκαριού προσπαθώντας να βρούμε το καλύτερο σήμα. Έχω το χέρι μου έξω απ' το παράθυρο, προσπαθώντας να κρατήσω την κεραία [της τηλεόρασης] στην οροφή.»

Σε ορισμένες χώρες, η διαφθορά στις μυστικές υπηρεσίες και την αστυνομία επηρεάζει σημαντικά την αποτελεσματικότητα της επιτήρησης. Διεφθαρμένοι υπηρεσιακοί ή αστυνομικοί μπορεί να δωροδοκούνται, να πλαστογραφούν στοιχεία, να κακομεταχειρίζονται ευαίσθητες πληροφορίες για προσωπικό όφελος, ή να εκτελούν τα καθήκοντά τους επιλεκτικά. Μπορεί να προτιμούν να εργάζονται σε υποθέσεις που μπορούν να δωροδοκηθούν ή να πάρουν προαγωγή, και να αποφεύγουν υποθέσεις που χρειάζονται πολύ χρόνο και χαρτούρα.

Ερευνώντας αναρχικές ομάδες

«*Οι αναρχικές ομάδες — σύμφωνα με τη βασική τους ιδεολογία — απορρίπτουν την εξουσία. Αυτό εκφράζεται στις πιο οριζόντιες οργανωτικές τους δομές, που συχνά δεν διαθέτουν ιεραρχία ή ηγεσία, βασίζονται σε αποκεντρωμένες ομάδες και άτομα που συνδέονται μέσω ιδεολογικής συγγένειας και αλληλεγγύης.»*

— Έκθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την κατάσταση και τις τάσεις της τρομοκρατίας, 2024.

Οι αναρχικοί αρχίζουν να σχεδιάζουν τη δράση. Το σύνολο των ανθρώπων που συμμετέχουν στον σχεδιασμό και την εκτέλεση της δράσης θα το ονομάσουμε *αναρχική ομάδα*. Αυτή η ομάδα μπορεί ήδη να υφίσταται ή να σχηματιστεί ειδικά για την δράση. Μπορεί να πάψει να υπάρχει μετά την δράση ή να συνεχίσει με μελλοντικές δράσεις. Μπορεί να δρα αυθόρμητα ή με μεγάλη προετοιμασία, ή στιδήποτε στο ενδιάμεσο. Μπορεί να λειτουργεί μόνη της ή σε συντονισμό με άλλες ομάδες. Ο συντονισμός αυτός μπορεί να είναι πολύ στενός, με τις συμμετέχουσες ομάδες να σχεδιάζουν και να εκτελούν δράσεις από κοινού, ή πολύ χαλαρός, με κάθε ομάδα να αναλαμβάνει την ευθύνη της δικής της δράσης και να υπογράφει με το ίδιο ακρωνύμιο, ή στιδήποτε στο ενδιάμεσο.

Η δομική ευκαμψία και οι πρακτικές ασφαλείας των αναρχικών ομάδων τις καθιστούν σχετικά ανθεκτικές σε προσπάθειες διείσδυσης από την αστυνομία. Μια μελέτη από το 2005 στις ΗΠΑ υπογράμμισε τις προκλήσεις: «Η διείσδυση σε μεγάλες συναντήσεις ομάδων συγγένειας με κοινό στόχο είναι σχετικά εύκολη. Ωστόσο, η διείσδυση σε ριζοσπαστικούς 'πυρήνες' δεν είναι. Η ίδια η φύση της υποψίας και της επιχειρησιακής ασφάλειας του κινήματος καθιστούν τη διείσδυση δύσκολη και χρονοβόρα. Λίγες είναι οι υπηρεσίες που μπορούν να επενδύσουν χρόνια προετοιμασίας για να μπουν σε έναν 'πυρήνα', ειδικά με πόρους που περιορίζονται και αυξανόμενες απαιτήσεις στην προσοχή άλλων ζητημάτων. Η δυσκολία αυξάνεται από τη συλλογική φύση του τρόπου ζωής (ο οποίος βρίσκεται υπό συνεχή παρατήρηση και διερεύνηση) και τη γνώση που διαθέτουν πολλοί αναρχικοί, η οποία απαιτεί χρόνο και μελέτη για να αποκτηθεί.»

Ο στενός δεσμός συγγένειας, και κάποιες φορές φιλίας, που τυπικά φέρνουν κοντά όσους συμμετέχουν σε αναρχικές ομάδες κάνουν δύσκολη την καταγραφή και την εκμετάλλευση από την αστυνομία. Παρ' όλα αυτά, έχουν υπάρξει περιπτώσεις όπου αναρχικοί έχουν γίνει πληροφοριοδότες, είτε για να αποφύγουν την φυλάκιση, είτε για ιδεολογικούς λόγους (π.χ. η μη-βίαιη στάση τους τους οδηγεί να ρουφιανέψουν αναρχικούς που προτιμούν βίαιες τακτικές), είτε υπό απειλή ή σωματική βία, είτε με χρηματικό αντάλλαγμα.

Ορισμένες αστυνομικές και μυστικές υπηρεσίες γνωρίζουν αυτά που περιγράψαμε και προσαρμόζονται αναλόγως. Μια αξιολόγηση του 2004 από το Αντιτρομοκρατικό Τμήμα του FBI αναφέρει ότι: «Με την προσεκτική διερεύνηση πιθανών πληροφοριοδοτών και μυστικών πρακτόρων, οι οικοτρομοκράτες μπορούν να εμποδίσουν αποτελεσματικά την διείσδυση της αστυνομίας. Τα όργανα της τάξης πρέπει [...] να αναγνωρίζουν ότι οι οικοτρομοκράτες μελετούν στενά τις τακτικές, τις διαδικασίες και τις πολιτικές της αστυνομίας. Ως εκ τούτου, πρέπει να σχεδιαστούν δημιουργικά σενάρια μυστικών αποστολών με προσοχή [...].»

Μη διευθετημένες διαμάχες μέσα σε αναρχικές ομάδες μπορούν να δημιουργήσουν ευπάθειες που η αστυνομία μπορεί να εκμεταλλευτεί για να αποσταθεροποιήσει τις ομάδες. Για παράδειγμα, διαμάχες σχετικά με την εγκυρότητα της χρήσης βίας μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να διχάσουν τους αναρχικούς σε δύο αντικρουόμενες «πλευρές» και να διευκολύνουν την καταστολή τους. Σε ορισμένα πλαίσια, ιδιαίτερα σε αστικές περιοχές ορισμένων χωρών, υπάρχουν ισχυρές αριστερές, πανκ, αντιφασιστικές ή αυτόνομες σκηνές. Η παρουσία τους μπορεί να προσφέρει κοινωνικές διασυνδέσεις και ευκαιρίες ανταλλαγής ιδεών, βοηθώντας στην προστασία από την αστυνομική καταστολή. Μια μελέτη από το 2015 στο Ηνωμένο Βασίλειο ανέφερε σχετικά με τις προκλήσεις συλλογής πληροφοριών για βίαιες ακτιβιστικές ομάδες: «Προκύπτει επιπλέον σύγχυση και πολυπλοκότητα όταν ειρηνικοί και καλοπροαίρετοι ακτιβιστές εμπλέκονται συνειδητά ή ασυνείδητα με βίαιους και επικίνδυνους. Αυτό είναι ιδιαίτερα προβληματικό όταν ομάδες που δηλώνουν ότι είναι ειρηνικές παρέχουν ασ-

φαλή καταφύγια σε ακτιβιστές που είναι έτοιμοι να διαπράξουν πιο σοβαρές ποινικά δικάσιμες πράξεις.»

Μετά την δράση

«Περιορίζουμε το DNA αφής. Το περιορίζουμε μόνο σε βίαια εγκλήματα. Σπάνια λαμβάνουμε αποτελέσματα από την αφή. Μερικές φορές συμβαίνει, αλλά σπάνια. Δεν είναι τόσο προφανές ότι θα δώσει αποτελέσματα όσο τα ρούχα του σώματος. Αλλά θα κάνουμε αυτή την περαιτέρω προσπάθεια σε βίαια εγκλήματα. Απλώς, αυτή τη στιγμή, δεν έχουμε τους πόρους για να το υποστηρίξουμε και προσπαθούμε να το κάνουμε όσο πιο αποδοτικά γίνεται.»

— *Απόσπασμα από τα πρακτικά ενός σεμιναρίου του 2018 στη Φλόριντα των ΗΠΑ, από το Τμήμα Εγκληματολογίας του Τμήματος Δίωξης Ποινικών Αδικημάτων της Φλόριντα, με συμμετοχή αστυνομικών ερευνητών.*

Οι αναρχικοί ολοκλήρωσαν τη δράση. Η αστυνομία φτάνει στο σημείο και ξεκινά η έρευνα. Στις επόμενες ώρες, ημέρες, μήνες και χρόνια, η αστυνομία μπορεί να χρησιμοποιήσει μια ευρεία γκάμα ερευνητικών τεχνικών για την ταυτοποίηση των αναρχικών και τη συλλογή αρκετών στοιχείων για την καταδίκη τους... ή και να μην κάνει καθόλου έρευνα, ή κάτι στο ενδιάμεσο. Η κινητοποίηση των αρχών και οι πόροι που διαθέτουν επηρεάζονται από πολλούς παράγοντες.

Δύο σημαντικοί παράγοντες που αυξάνουν το κίνητρο και τους πόρους της αστυνομίας είναι η οικονομική ζημιά που προκλήθηκε από την δράση (πόσο κόστισε σε καταστροφές ή κλοπές) και η ανθρώπινη ζημιά (πόσο επηρέασε ανθρώπους). Επίσης, η *πιθανή* οικονομική ή ανθρώπινη ζημιά της δράσης μπορεί να επηρεάσει εξίσου την έρευνα, ακόμα κι αν η *πραγματική* ζημιά δεν συνέβη. Για παράδειγμα, μια εμπρηστική επίθεση που απέτυχε να προκαλέσει ζημιά λόγω αποτυχίας του μηχανισμού, αλλά θα είχε προκαλέσει μεγάλη ζημιά αν είχε λειτουργήσει, μπορεί να ερευνηθεί εξίσου ενδελεχώς.

Ένας ακόμα παράγοντας είναι το πολιτικό πλαίσιο της δράσης. Μία δράση που στοχεύει πρόσωπα, εταιρείες ή θεσμούς που θεωρούνται πιο ευνοικά από το κράτος ή την αστυνομία, όπως για παράδειγμα ένας σημαντικός πολιτικός, μια μεγάλη εταιρεία, ή ο ίδιος ο θεσμός της αστυνομίας, πιθανώς να ερευνηθεί περισσότερο. Το πολιτικό περιβάλλον μπορεί να αλλάξει: επερχόμενες εκλογές μπορούν να κάνουν το κράτος να επενδύσει περισσότερο στην καταστολή αναρχικών για επίδειξη δύναμης, και μια σειρά δράσεων κατά μιας εταιρείας μπορεί να την ωθήσει να πέσει το κράτος να επενδύσει περισσότερο στην καταστολή. Για παράδειγμα, στη Γαλλία το 2019, η άνοδος μαχητικών δράσεων εναντίον της αγροτικής βιομηχανικής οδήγησε στην ίδρυση μιας νέας ειδικής μονάδας της αστυνομίας που εστιάζει στην συλλογή πληροφοριών τέτοιων θεμάτων.

Τέλος, η ικανότητα της αστυνομίας να διεξάγει επιτυχείς έρευνες εξαρτάται, φυσικά, από τα μέτρα ασφαλείας που λαμβάνουν οι αναρχικοί πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την δράση. Κάποιες υπηρεσίες γνωρίζουν ότι οι αναρχικοί λαμβάνουν προηγμένα μέτρα ασφαλείας, και γι' αυτό μπορεί να αυξήσουν προληπτικά τους πόρους που διαθέτουν για μια έρευνα που υποψιάζονται ότι έχει πραγματοποιηθεί από αναρχικούς. Μια μελέτη από το 2018 στο Ηνωμένο Βασίλειο αναφέρει ότι: «[Το] γεγονός ότι [οι εγκώριοι τρομοκράτες] είναι τόσο καλά ενήμεροι στην εγκληματολογία, δικαιολογεί την αύξηση των πόρων στον ίδιο βαθμό που δικαιολογείται και για σοβαρά εγκλήματα, για την βελτίωση των ρυθμών εντοπισμού, όπως για παράδειγμα διατήρηση του χώρου της έρευνας του εγκλήματος για την μεγιστοποίηση των ευκαιριών ανεύρεσης αποδεικτικών στοιχείων.»

Αν συγκρίνουμε τον αριθμό των άμεσων δράσεων των αναρχικών, για τις οποίες έχει αναληφθεί ή όχι η ευθύνη, σε ιστοσελίδες και MME με τον αριθμό των συλλήψεων, μπορούμε να εκτιμήσουμε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις η συντριπτική πλειοψηφία των άμεσων δράσεων αυτών ποτέ δεν ερευνάται αποτελεσματικά.

Εξισορρόπηση καταστολής και σεβασμού στα «ανθρώπινα δικαιώματα»

«Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα [...] Κανείς δεν επιτρέπεται να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ούτε σε ποινή ή μεταχείριση σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική [...] Όλοι είναι ίσοι απέναντι στον νόμο και έχουν δικαίωμα σε ίση προστασία του νόμου, χωρίς καμία απολύτως διάκριση [...] Κανείς δεν μπορεί να συλλαμβάνεται, να κρατείται ή να εξορίζεται αυθαίρετα [...] Καθένας έχει δικαίωμα, με πλήρη ισότητα, να εκδικάζεται η υπόθεσή του δίκαια και δημόσια, από δικαστήριο ανεξάρτητο και αμερόληπτο [...] Κανείς δεν επιτρέπεται να υποστεί αυθαίρετες επεμβάσεις στην ιδιωτική του ζωή [...]»

— *Οικουμενική Διακήρυξη για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, 1948.*

Ας υποθέσουμε ότι οι αναρχικοί έχουν δυστυχώς ταυτοποιηθεί από την αστυνομία, η οποία καλείται τώρα να επιλέξει πώς θα τους καταστείλει. Η επιλογή αυτή συχνά περιορίζεται από την ανάγκη του κράτους να σεβαστεί τα «ανθρώπινα δικαιώματα». Οι διάφορες χώρες έχουν διαφορετικές προσεγγίσεις ως προς αυτό, ανάλογα με την εσωτερική πολιτική κατάσταση, τις γεωπολιτικές τους συμμαχίες και άλλους ιστορικούς παράγοντες. Για παράδειγμα, για την ίδια δράση, οι αναρχικοί μπορεί να καταλήξουν στην φυλακή στην

Ισπανία, να βασανιστούν και να φυλακιστούν στην Ρωσία ή να εκτελεστούν στο Ιράν.

Ο βαθμός σεβασμού ενός κράτους στα «ανθρώπινα δικαιώματα» μπορεί να επηρεάσει τις δυνατότητες επιτήρησης και καταστολής. Για παράδειγμα, η χρήση τεχνολογιών όπως η αναγνώριση προσώπου σε δημόσιες κάμερες είναι ευρέως διαδεδομένη στην Κίνα και την Ρωσία, αλλά λιγότερο ή καθόλου στη Δυτική Ευρώπη (προς το παρόν).

Η υπερβολική καταστολή από την αστυνομία μπορεί να προκαλέσει αντιδράσεις. Μπορεί να υπάρξει αρνητική κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης, με αρνητικά ρεπορτάζ από τοπικούς δημοσιογράφους, οργανώσεις όπως τα Ηνωμένα Έθνη ή Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις όπως η Amnesty International. Η αντίδραση μπορεί επίσης να πάρει τη μορφή εκστρατειών αλληλεγγύης από άλλους αναρχικούς, που ενδέχεται να περιλαμβάνουν και άμεσες δράσεις. Για παράδειγμα, το 2022, το Ιταλικό κράτος αποφάσισε να μεταφέρει τον αναρχικό κρατούμενο Alfredo Cospito σε αυστηρότερο καθεστώς φυλάκισης. Η απόφαση οδήγησε σε απεργία πείνας 180 ημερών και σε μια διεθνή εκστρατεία αλληλεγγύης ε επιθέσεις σε ιταλικά διπλωματικά γραφεία σε διάφορες χώρες. Μια μελέτη από το 2024 σημειώνει: «Αν κάτι δείχνει η υπόθεση Cospito είναι ότι η σκληρή στάση του ιταλικού συστήματος δικαιοσύνης συνέβαλε στην κλιμάκωση της κατάστασης. Όπως πάντα, μια ισορροπημένη προσέγγιση, που δεν υπερτονίζει μια στρατιωτική απάντηση και που τηρεί τις δημοκρατικές αρχές και το κράτος δικαίου, πρέπει να είναι ο ακρογωνιαίος λίθος κάθε αντιτρομοκρατικής στρατηγικής.»

Τελικά σχόλια

Έχουμε συζητήσει ορισμένες από τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι αστυνομικές αρχές στην έρευνα των αναρχικών άμεσων δράσεων. Πώς μπορούμε να αναγνωρίσουμε αυτές τις προκλήσεις ως αδυναμίες που μπορούμε να εκμεταλλευτούμε και να δράσουμε *χωρίς να συλληφθούμε*; Ορίστε μερικές προτάσεις.

Να υπολογίζετε πως η βασική επιτήρηση από μυστικές υπηρεσίες είναι μερική, υποβέλτιστη και συχνά όχι προς το συμφέρον της αστυνομίας. Δεν γνωρίζουν τα πάντα για εσάς.

Να κατανοείτε ότι η δομική ευκαμψία και οι ισχυροί δεσμοί των ομάδων σας δίνουν σημαντικά πλεονεκτήματα ασφαλείας. Δημιουργήστε αποκεντρωμένες ομάδες βασισμένες σε αλληλεγγύη και εμπιστοσύνη. Τηρείτε το αρχή του να γνωρίζεται μόνο ό,τι είναι απαραίτητο.

Να αντιμετωπίζετε τις εσωτερικές διαμάχες πριν αυτές αξιοποιηθούν από την αστυνομία. Μερικές διαμάχες είναι βαθιές και δεν μπορούν να επιλυθούν. Επιτρέψτε στις ομάδες να ανασυγκροτηθούν και να διασπαστούν παρά να επιβληθεί συνοχή.

Να αναγνωρίζετε πότε και πώς οι σχέσεις σας με άλλες πολιτικές σκηνές μπορούν να ενισχύσουν την ασφάλειά σας. Μπορεί να χρειαστεί να κρύβεστε ή να ψεύδεστε σχετικά με τις πραγματικές σας προθέσεις. Να αποφασίσετε τι είστε πρόθυμοι να κάνετε με βάση τις αρχές σας, όχι αυτών του κράτους.

Να αξιολογείτε το πιθανό κίνητρο και τους πόρους της αστυνομίας για την έρευνα των δράσεων σας και να λαμβάνετε αντιστοίχως μέτρα ασφαλείας βάσει αυτής της αξιολόγησης. Μελετήστε προηγούμενες κατασταλτικές επιχειρήσεις. Προετοιμαστείτε με μικρότερες δράσεις πριν προχωρήσετε σε μεγαλύτερες. Να ελαχιστοποιείτε τα ίχνη που θα μπορούσαν να σας αποκαλύψουν πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την δράση. Να αποφασίζετε ποιοι κίνδυνοι είστε διατεθειμένοι να αναλάβετε και ποιες πιθανές συνέπειες μπορείτε να αντέξετε.

Να λαμβάνετε υπόψη ότι οι αστυνομικές δραστηριότητες περιορίζονται από τη σχετική ανάγκη του κράτους να σεβαστεί τα «ανθρώπινα δικαιώματα».

Η αστυνομία δεν είναι παντοδύναμη. Μπορείτε να την εκπλήξετε, να την νικήσετε, να ξεγλιστρήσετε από τα δίχτυα της. Ευχόμαστε κουράγιο, δύναμη και τύχη.

*Συντάχθηκε και δημοσιεύθηκε στις 22 Αυγούστου 2025 από το **Εγχείρημα No Trace***

Μεταφράστηκε στα Ελληνικά από το αναρχομηδενιστικό εγχείρημα «Ευλογημένη Η Φλόγα»

https://www.notrace.how/blog/challenges/prokleseis.html

Κάτω από την λεπίδα του εχθρού: Αναζήτηση αναρχικών πρακτικών ενάντια στον βασανισμό

Αυτό το καλοκαίρι εκδόθηκε μία νέα προσούρα από το ***Εγχείρημα No Trace*** το οποίο αποτελεί μία σημαντική συμβολή στην συζήτηση γύρω από το πως εμείς οι αναρχικοί μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κρατική καταστολή, και συγκεκριμένα γύρω από μία από τις λιγότερο συζητημένες πτυχές της κρατικής καταστολής, αυτής του βασανισμού.

Προς το παρόν η προσούρα είναι διαθέσιμη μόνο στα αγγλικά και μπορείτε να την διαβάσετε και να την κατεβάσετε από το ακόλουθο λινκ:

https://www.notrace.how/resources/read/under-the-enemy-s-blade.html

Όσοι επιθυμούν να μεταφράσουν την προσούρα, ή οποιοδήποτε άλλο κείμενο που υπάρχει στην ιστοσελίδα του No Trace, μπορούν να επικοινωνήσουν άμεσα στην ακόλουθη διεύθυνση

και την παραγωγή στρατιωτικών οχημάτων και εξοπλισμού. Η φωτιά προκάλεσε ζημιές στο κτήριο αλλά σβήστηκε από έναν υπάλληλο προτού επιδεινωθεί.

11 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Εμπρηστική επίθεση σε όχημα της γερμανικών συμφερόντων AEG από ομάδα αναρχικών σε αλληλεγγύη με την απεργία πείνας του Maja.

12 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Σε δίκη των συντρόφων που κατηγορούνται για την δράση της *Σύμπραξης Εκδίκησης* και της *Ένοπλης Απάντησης*, αφού ο εισαγγελέας πρότεινε να αποδοθεί σε πέντε από τους κατηγορούμενους η κατηγορία της ένταξης σε τρομοκρατική οργάνωση, κάποιοι από τους κατηγορούμενους επιτέθηκαν στους αστυνομικούς επιχειρώντας να αποδράσουν. Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. σελ. 12.

13 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Εμπρηστική επίθεση σε βαν του κατασκευαστικού ομίλου AVAX από ομάδα αναρχικών.

«[...] Αναρίθητες πλατείες έχουν αφανιστεί λόγω των έργων για την γραμμή 4 του Μετρό, αλλοιώνοντας έτσι τον χαρακτήρα των γειτονιών, αφαιρώντας τις κύριες εστίες της κοινωνικοποίησης που δεν είχαν αγγιχτεί από την επέλαση του κεφαλαίου, που δεν κατακλύζονταν από μαγαζιά στα οποία κυριαρχεί η κουλτούρα της υπερκατανάλωσης και των τετριμμένων διασκεδάσεων. Δεν παραγνωρίζουμε όμως τα πλεονεκτήματα αυτού του έργου, αν ποτέ ολοκληρωθεί βέβαια...Εξασφάλιση γρήγορων μετακινήσεων για ανθρώπους που αργοπεθαίνουν και λυγίζουν από το βάρος της μίζερης ρουτίνας με πυρήνα της τη μισθωτή σκλαβιά, την αποξένωση και τις συνεπαγόμενες επιδερμικές κοινωνικές σχέσεις και φυσικά τον καταναλωτισμό. Ο AVAX έχει κι αυτός μερίδιο ευθύνης στη μετατροπή των μητροπόλεων σε απέραντες ερήμους από τσιμέντο, σε ανοιχτές φυλακές με πανοπτικά συστήματα επόπτευσης τα οποία καταγράφουν και ελέγχουν την κάθε μας κίνηση ώστε να περιφρουρηθούν τα συμφέροντα της οικονομικής ελίτ. Ένα κραυγαλέο παράδειγμα αποτελεί η ανάπλαση του Ελληνικού στην οποία πρωτοστατεί ο όμιλος AVAX και για την οποία έχουν επενδυθεί διακεκομμύρια ευρώ. Το Ελληνικό μεταμορφώνεται σ' ένα επιχειρηματικό κέντρο, σ' ένα τουριστικό θέρετρο προοριζόμενο για τους μεγαλοαστούς αποτελώντας την ενσάρκωση του οράματος των «έξυπνων πόλεων», δηλαδή της σύγχρονης δυστοπίας [...].»

13 Ιουλίου, Κάλγκαρι, Καναδάς: Δράστες υπέρ της Παλαιστίνης έσπασαν τα παράθυρα και έβαλαν φωτιά σε αποθήκη της Raytheon Technologies, μία από τους κύριους προμηθευτές όπλων και τεχνολογίας του Ισραήλ.

14 Ιουλίου, Τουλούζη, Γαλλία: Εμπρησμός τεσσάρων οχημάτων της VINCI Energies για την συμμετοχή της στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας, τον εξορυκτισμό, την κατασκευή φυλακών και την αγορά όπλων.

«[...] τον Ιούλιο του 2025, η VINCI Energies υπέγραψε συμφωνία για την εξαγορά της Wartsilä SAM Electronics GmbH, μιας εταιρείας με έδρα το Αμβούργο της Γερμανίας. Αυτή η εξαγορά, μέσω της επωνυμίας Actenium, επεκτείνει την συμμετοχή της στην αμυντική αγορά στην Γερμανία, της οποίας η κυβέρνηση δεν κρύβει τον μιλιταριστικό της ζήλο. Αυτό που οι κυβερνήσεις αποκαλούν μετριопαθώς Άμυνα είναι πάνω απ' όλα η εγγύησή τους για την παραμονή τους στην εξουσία και την άνθηση των βιομηχανιών.

Είναι επίσης πιθανό ότι, όταν όλα καταστραφούν, οι ίδιες εταιρείες θα εξακολουθούν να είναι αυτές που θα προσκληθούν στην αγορά ανοικοδόμησης: Bouygues, Eiffage και Vinci...

*Μετά τον βαρύγδουπο έπαινο της πράσινης παραγωγής μέσω του ευρωπαϊκού προγράμματος Green New Deal, προσπαθούν να μας κάνουν να χάσουμε την επόμενη απάτη της στρατιωτικής παραγωγής με τις συμφωνίες «Rearm Europe» («Επανεξοπλισμός της Ευρώπης»). Αυτές οι συμφωνίες επιβάλλουν μια στρατηγική άμυνας έως το 2030, θέτοντας όλους τους αμυντικούς προϋπολογισμούς στην πρώτη γραμμή στην Ευρώπη, φοβούμενη μην χάσει τις συμμαχίες της και την θέση της στην ελεύθερη αγορά. *Ας προσπαθήσουμε να αποκλίνουμε από την πορεία που έχει χαραχτεί. [...]*»*

14 Ιουλίου, Μπίλεφελντ, Γερμανία: Σπασιματική επίθεση στο κτίριο της Εισαγγελίας του Μπίλεφελντ σε αλληλεγγύη με την απεργία πείνας του Maja.

14 Ιουλίου, Ουγγαρία: Το φυλακισμένο συντρόφι Maja διακόπτει την απεργία πείνας του.

16 Ιουλίου, Μελβούρνη, Αυστραλία: Επίθεση με σφυριά και μπογιές στα κεντρικά γραφεία της Toll Holdings από ανώνυμη ομάδα αντιεξουσιαστών υπέρ της Παλαιστίνης. Η Toll Holdings είναι μια εταιρεία εφοδιαστικής και μεταφορών που μετα-

φέρει όπλα προς εξαγωγή στις ΗΠΑ και προμηθεύει τον Αυστραλιανό στρατό.

18 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Ολοκληρώνεται το δικαστήριο για την υπόθεση «Σύμπραξη Εκδίκησης» , όπου ο αναρχικός σύντροφος Αντρέας Φλώρος κρίθηκε ομόφωνα αθώος λόγω αμφιβολιών για την ένταξή του στην οργάνωση και άνευ αμφιβολιών για κάθε άλλη κατηγορία. Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. σελ. 12.

21 Ιουλίου, Λειψία, Γερμανία: Ομάδα που υπογράφει ως «*κέντρο για την πολιτική καταστροφή περιουσιών*» επιτέθηκε σε υποκατάστημα της Sachsenforst σε αλληλεγγύη με το Maja. Η Sachsenforst είναι μία κρατική εταιρεία που έπαιξε σημαντικό ρόλο στην εκκένωση του Heibo, ένα δάσος κοντά στην Δρέσδη που είχε καταληφθεί μεταξύ του 2021 και των αρχών του 2023 για να αποφευχθεί η αποδόσωσή του και η εκσκαφή ενός λατομείου χαλκικού.

21 Ιουλίου, Νέα Υόρκη, ΗΠΑ: Ο Jakhi Lodgson-McCray, ένας καταζητούμενος αγωνιστής υπέρ της Παλαιστίνης, παραδίδεται στις αρχές πέντε εβδομάδες μετά τον εμπρησμό 10 οχημάτων της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης (NYPD) και ενός αστυνομικού τρέιλερ. Η ανακοίνωσή του πριν παραδοθεί βρίσκεται στην σελ. 13.

22 Ιουλίου, Σαντιάγο, Χιλή: Κουκουλοφόροι μαθητές του λυκείου José Victorino Lastarria έστησαν οδοφράγματα, συγκρούστηκαν με την αστυνομία με βόμβες μολότοφ, μοίρασαν φυλλάδια και ανήρτησαν πανό σε αλληλεγγύη με τους φυλακισμένους συντρόφους Aldo και Lucas.

22 Ιουλίου, Φιλαδέλφεια, Πενσυλβανία, ΗΠΑ: Ανώνυμη ομάδα αντιεξουσιαστών έβαψε με σπρέι τις κάμερες που είναι εγκατεστημένες στο Malcolm X Park.

«[...]Θέλουμε το πάρκο να παραμείνει αυτό το είδος χώρου όπου οι άνθρωποι μπορούν να συναντιούνται και να αράζουν χωρίς να παρακολουθούνται [...]. Κρατάμε στην καρδιά μας δύο άτομα που κατηγορούνται ότι επιτέθηκαν στο ICE και την αστυνομία και που συνελήφθησαν πρόσφατα μετά από μία περίοδο φυγής, τον *Jahki* και τον *Benjamin Song*.

Αλληλεγγύη με όλους όσους μάχονται κατά του ICE και της αστυνομίας!»

23 Ιουλίου, Hood River, Όρεγκον, ΗΠΑ: Ομάδα αναρχικών πυρπολεί ένα βαν της Insitu, έξω από τα γραφεία της εν λόγω εταιρείας.

«[...] *Ο εμπρησμός αυτός πραγματοποιήθηκε, επειδή η ανάπτυξη του κράτους εθνικής ασφάλειας θέτει μια υπαρξιακή απειλή για όλους εκείνους που ονειρεύονται έναν ελεύθερο κόσμο. Δρούμε σε πλήρη αντιπαλότητα με εκείνους που επιτρέπουν και επωφελούνται από τον милитарισμό, την αστυνόμευση και την παρακολούθηση.*

Η Insitu, πλήρως θυγατρική της Boeing, αναπτύσσει και κατασκευάζει τεχνολογία drone για στρατιωτική και αστυνομική χρήση. Τα drones παρακολούθησης Boeing Insitu RQ-21 Blackjack και MQ-27 ScanEagle έχουν ενσωματωθεί σε συστήματα όπλων που λειτουργούν από το Ναυτικό και το Σώμα Πεζοναυτών των ΗΠΑ. Τα UAV ScanEagle χρησιμοποιούνται ενεργά από τις δυνάμεις της συμμαχίας υπό την ηγεσία της Σαουδικής Αραβίας ως μέρος της συνεχιζόμενης στρατιωτικής τους παρέμβασης στον εμφύλιο πόλεμο στην Υεμένη.

Το 2023, ο Οργανισμός Προστασίας των Συνοριακών Τελωνιών άρχισε να διενεργεί τεχνολογικές αξιολογήσεις για τα drones Blackjack και ScanEagle για σκοπούς παρακολούθησης στα σύνορα ΗΠΑ-Μεξικού. Το 2011, η Insitu παρουσίασε το Inceptor, ένα μικρό τηλεκατευθυνόμενο ελικόπτερο σχεδιασμένο να χωράει στο πορτμπαγκάζ των αστυνομικών αυτοκινήτων. Αυτό αποδεικνύει περαιτέρω ότι η τεχνολογία που αναπτύσσεται για στρατιωτικές επεμβάσεις στο εξωτερικό θα αναδιαρθρώνεται πάντα για εσωτερικές αντι-εξεγερτικές και κατασταλτικές επιχειρήσεις μέσω της αστυνόμευσης και της φύλαξης των συνόρων.

Καθώς το Ισραήλ συνεχίζει τον γενοκτονικό πόλεμο κατά του λαού της Γάζας, δεν θα ξεχάσουμε ότι η Boeing είναι ένας από τους μεγαλύτερους κατασκευαστές πυρομαχικών και στρατιωτικού εξοπλισμού για τον Ισραηλινό Στρατό (IDF), συμπεριλαμβανομένων των μαχητικών αεροσκαφών F-15 και των ελικопτήρων Apache. Η Boeing προμηθεύει το Ισραήλ με τα όπλα και την τεχνολογία που καθιστούν αυτή τη γενοκτονία εφικτή. Κάναμε αυτήν την δράση ως μια ταπεινή χειρονομία αλληλεγγύης στον συνεχιζόμενο παλαιστινιακό αγώνα κατά του αποικιοκρατικού καθεστώτος και του apartheid, από μέσα και έξω από τα κατεχόμενα εδάφη, από το ποτάμι έως την θάλασσα.

Για εκείνους που καίνε,

μερικοί αναρχικοί»

25 Ιουλίου, Αθήνα, Ελλάδα: Εμπρηστική επίθεση

email: notrace@autistici.org

Για κρυπτογραφημένη επικοινωνία, το κλειδί PGP βρίσκεται εδώ: <https://www.notrace.how/notrace.asc>

Παρακάτω παραθέτουμε την εισαγωγή και τον επίλογο της μπροσούρας.

Ο βασανισμός — η σκόπιμη πρόκληση έντονου πόνου ή οδύνης για τιμωρία, ανάκριση ή εκφοβισμό — είναι ένα από τα εργαλεία που χρησιμοποιούν το κράτος και οι σύμμαχοί του στον πόλεμό τους ενάντια στους αναρχικούς. Ποιες ατομικές και συλλογικές στρατηγικές μπορούν να εφαρμόσουν οι αναρχικοί για να προετοιμαστούν, να αντισταθούν και να αντιπαλέψουν τον βασανισμό; Αυτή η συλλογή κειμένων στοχεύει να βοηθήσει στην απάντηση αυτής της ερώτησης, μοιράζοντας τις εμπειρίες και τις ιδέες των αναρχικών, των κομμουνιστών και άλλων μαχητών που αντιμετωπίζουν βασανιστήρια τις τελευταίες πέντε δεκαετίες.

Ο βασανισμός είναι μια από τις πιο δύσκολες προκλήσεις που μπορούν να αντιμετωπίσουν τα κινήματά μας. Πώς να προετοιμαστούμε για τον κίνδυνο βασανισμού; Πώς να οργανωθούμε έτσι ώστε αν ένας σύντροφος συλλαμβάνεται, βασανίζεται, και μιλάει, να ελαχιστοποιηθούν οι κίνδυνοι για τα υπόλοιπα συντρόφια και τις δραστηριότητές μας; Πρέπει να δεσμευόμαστε να μην μιλάμε υπό βασανισμό; Πώς να μην μιλάμε όταν αντιμετωπίζουμε τις πιο βίαιες σωματικές και ψυχολογικές μεταχειρίσεις; Πώς να αντιμετωπίσουμε τους/ις συντρόφους/ισσες που έχουν μιλήσει υπό βασανισμό; Πώς να αντιπαλέψουμε τους βασανιστές; Πώς να βοηθήσουμε τους επιζώντες βασανιστηρίων να διαχειριστούν τον πόνο και τα τραύματά τους;

Προσπαθήσαμε να επιλέξουμε κείμενα που μπορούν να βοηθήσουν συντρόφια να απαντήσουν σε αυτές τις ερωτήσεις στο εδώ και τώρα, χωρίς να βασίζονται στην επιβολή των διεθνών νόμων ή στην άσκηση πίεσης από ανθρωπιστικές ΜΚΟ. Κάθε κείμενο προηγείται από μια σύντομη εισαγωγή στην οποία παρουσιάζουμε τον συγγραφέα και το αρχικό πλαίσιο της δημοσίευσης. Ορισμένα από τα κείμενα περιλαμβάνουν ρητές περιγραφές των πράξεων βασανιστηρίων.

[...]

Στο «*Ο Απρόσμενος Επισκέπτης*», ο Alfredo Bonanno έγραψε ότι η εξουσία «εμπεριέχει μέσα της την επιτακτική ανάγκη που την ωθεί να καταφεύγει στη σφαγή και τον βασανισμό». Πιστεύουμε ότι αυτό είναι αλήθεια. Οι στρατιωτικές δικτατορίες πρέπει συστηματικά να βασανίζουν για να εξασφαλίσουν την αυτοσυντήρησή τους. Οι δημοκρατίες, αν δεν βασανίζουν ήδη συστηματικά, θα το κάνουν μόλις νιώσουν ότι απειλούνται αρκετά. Οι υπόγειες οργανώσεις σίγουρα δεν είναι άτρωτες: εννέα χρόνια μετά τον βασανισμό του Nathan Gilbert Quimpro από τον στρατό για τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό Κόμμα των Φιλιππίνων, η ένοπλη πτέρυγα του Κόμματος φέρεται να βασάνισε και να εκτέλεσε τουλάχιστον 60 από τους ίδιους τους υποστηρικτές της σε μια μαζική «εκκαθάριση». Επομένως, υποστηρίζουμε ότι το ζήτημα του βασανισμού αφορά όλους όσοι θέλουν να καταργήσουν όλα τα θεσμικά όργανα που διαιωνίζουν την εξουσία και τη δύναμη που αυτά φέρουν μέσα τους.

Τι να κάνουμε λοιπόν;

Προτείνουμε ως πρώτο βήμα που πρέπει να κάνουν οι αναρχικοί ενάντια στον βασανισμό είναι να διεξάγουν μια αξιολόγηση των κινδύνων και των μορφών των βασανιστηρίων στο εκάστοτε πλαίσιο, συμπεριλαμβανομένων των ακόλουθων:

- Τα κριτήρια επιλογής για βασανιστήρια. Το αν κάποιος θα βασανιστεί μετά τη σύλληψή του μπορεί να εξαρτάται από τα εγκλήματα για τα οποία θεωρείται ύποπτος, από την πολιτική του ένταξη ή την υποτιθέμενη πολιτική του ένταξη, ή από την εθνικότητα, το φύλο, την ταυτότητα ή έκφραση φύλου, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, τη θρησκεία του κ.λπ.
- Ο σκοπός των βασανιστηρίων. Αν και όλα τα βασανιστήρια σε έναν βαθμό υπηρετούν τον εκφοβισμό του θύματος ή/και τρίτων, κάποια γίνονται με ειλικρινή στόχο την απόσπαση πληροφοριών, ενώ άλλα αποσκοπούν αποκλειστικά στην τρομοκράτηση.[1]
- Οι τεχνικές βασανιστηρίων. Μπορεί να εξαρτώνται από τις εντολές και τις συνήθειες των βασανιστών, καθώς και από την πρόθεσή τους ή όχι να αφήσουν μόνιμα σημάδια στο θύμα ή/και να το σκοτώσουν.
- Η διάρκεια των βασανιστηρίων. Μπορεί να περιορίζονται στη στιγμή της σύλληψης, να συμβαίνουν κυρίως τις πρώτες ώρες ή μέρες κράτησης ή να διαρκούν εβδομάδες, μήνες ή και χρόνια.

Οι αναρχικοί μπορούν έπειτα να αναπτύξουν ατομικές και συλλογικές στρατηγικές βασισμένες σε αυτή την αξιολόγηση, όπως:

Χρήσιμες πληροφορίες για τους αναρχικούς της δράσης από τον φάκελο έρευνας της Επιχείρησης Diana

Στην *Ιταλία*, στα πλαίσια της λεγόμενης *Επιχείρησης Diana*, ύστερα από μία εξαιρετικά επίμονη προσπάθεια της αστυνομίας, ο σύντροφος και φυγόδικος *Luca Dolce*, ή αλλιώς *Stecco*, εντοπίζεται, συλλαμβάνεται και τελικά καταδικάζεται τον Μάρτιο του 2025 σε φυλάκιση 3 ετών και 6 μηνών επειδή είχε φτιάξει πλαστά έγγραφα για έναν άλλο φυγόδικο σύντροφο, τον *Juan*.

Οι αριθμός του προσωπικού και των μέσων που εξαπέλυσε η αστυνομία για τον εντοπισμό του είναι πραγματικά εντυπωσιακός, και ο

- Έμφαση σε αρχές ασφαλείας όπως η τμηματοποίηση και η αρχή της απαραίτητης γνώσης. Οι σύντροφοι/ισσες θα πρέπει να γνωρίζουν όσο το δυνατόν λιγότερες ευαίσθητες πληροφορίες, ώστε απλώς να μην έχουν πολλά να αποκαλύψουν στους βασανιστές.
- Πρωτόκολλα επικοινωνίας που να επιτρέπουν την ταχεία ενημέρωση σε περίπτωση σύλληψης συντρόφου, ώστε να ληφθούν άμεσα μέτρα για:

- Προστασία του/ης συλληφθέντος/ισσας συντρόφου/ισσας. Σε πλαίσια όπου τα βασανιστήρια περιορίζονται στις πρώτες ώρες ή μέρες, η άμεση πίεση στις αρχές (π.χ. μέσω δικηγόρων ή δημοσιογράφων) μπορεί να συμβάλει στον τερματισμό του βασανισμού ή στον περιορισμό της σφοδρότητας των βασανιστηρίων.
- Προστασία των ελεύθερων συντρόφων/ισσών, σε περίπτωση που ο/η συλληφθείς/σα «μιλήσει». Αυτό εξαρτάται από το τι γνωρίζει και μπορεί να συνεπάγεται εγκατάλειψη καταφυγίων, διακοπή εγχειρημάτων, είσοδο στην παρανομία κ.ά.
- Ψυχολογική προετοιμασία για αντίσταση στον βασανισμό. Δυστυχώς δεν μπορούμε να προτείνουμε αποδεδειγμένες τεχνικές προετοιμασίας: ελπίζουμε μόνο οι σκέψεις που μοιραζόμαστε εδώ να φανούν χρήσιμες.

Έπειτα έρχεται ένα δύσκολο πρόβλημα: πώς να αντιμετωπίσουμε βασανισμένα συντρόφια μετά την απελευθέρωσή τους, είτε παραδεχόμενα είτε αρνούμενα ότι «μίλησαν», είτε τους πιστεύουμε είτε όχι. Ο Dmitry Petron γράφει ότι όσοι μίλησαν «δύσκολα μπορούν να παραμείνουν συντρόφια μας και μέλη του αναρχικού κινήματος». Ο Andrés Tzompaxtli Tecpile μας δείχνει ότι όταν το διακύβευμα είναι μεγάλο, το να μην έχεις μιλήσει μπορεί να μην είναι αρκετό και τα συντρόφια σου να μη σε πιστέψουν. Δεν έχουμε απαντήσεις, θέλουμε όμως να θέσουμε ερωτήματα. Μπορούμε να έχουμε πιο λεπτές προσεγγίσεις; Μπορούμε να κάνουμε ηθικές αξιολογήσεις κατά περίπτωση, με τη συμμετοχή του ίδιου του θύματος βασανιστηρίων, όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό; Μπορούμε να δώσουμε δεύτερες ευκαιρίες; Όταν δεν είμαστε σίγουροι τι να πιστέψουμε, μπορούμε ταυτόχρονα να αναστείλουμε την εμπιστοσύνη μας σε έναν/μία σύντροφο/ισσα αλλά και να τον συνοδεύουμε, να τον βοηθάμε να θεραπεύσει τον πόνο και το τραύμα του, ακόμη κι αν παραμένει, προσωρινά ή μόνιμα, εκτός των δραστηριοτήτων μας; Μέσα από τα βασανιστήρια, οι εχθροί μας επιδιώκουν να μας καταστρέψουν και να μας απομονώσουν. Αν μπορούμε να θέσουμε όλες αυτές τις ερωτήσεις, δεν θα μας βοηθήσει αυτό να αποφύγουμε την καταστροφή και την απομόνωση, δεν θα μας φέρει πιο κοντά στην πτώση των εχθρών μας;

Στον πρόλογο αυτής της συλλογής γράψαμε ότι τα βασανιστήρια είναι εργαλείο «που χρησιμοποιεί το κράτος και οι σύμμαχοί του στον πόλεμό τους εναντίον των αναρχικών». Δεν χρησιμοποιήσαμε τον όρο «πόλεμος» επιτόλαια· και είναι σε αυτό το πλαίσιο που συμπεριλάβαμε κείμενα που παρουσιάζουν τη δολοφονία βασανιστών ως πιθανά χρήσιμη και κατάλληλη απάντηση σε αυτή τη συγκεκριμένη όψη της κρατικής βίας. Και πάλι, δεν έχουμε απαντήσεις. Μπορούμε μόνο να ενθαρρύνουμε συντρόφους/ισσες να χρησιμοποιούν τη δική τους κρίση σε κάθε περίπτωση και ελπίζουμε αυτή η συλλογή να βοηθήσει να αποκτηθεί μια πιο καθαρή εικόνα των ζητημάτων.

Θα θέλαμε να μοιραστούμε λίγα λόγια της Haifa Zangana, Ιρακινής συγγραφέα, ζωγράφου και επαναστάτριας αγωνίστριας, από ένα βιβλίο στο οποίο αφηγείται την εμπειρία της πολιτικής καταστολής, των βασανιστηρίων και της εξορίας:

«Είναι η θλίψη ο πρώτος και ο τελευταίος τόπος ανάπαυσης; Είναι το στοιχείο που θρυμματίζει τα όνειρα; Οδύνη, μείνε μακριά και άφησε τους ανθρώπους να περιπλανηθούν στα δάση των ονείρων τους. Στο τέλος του διαδρόμου στέκεται ένα κορίτσι που μιλά στον ήλιο για τον φόβο της σκοτεινιάς, υψώνοντας το δάχτυλο, ικετεύοντας τον καθένα μας: Δεν είναι καιρός να επιστρέψουμε στην ελπίδα λίγη από τη δόξα της;»

— *Haifa Zangana, Ονειρεύομαι τη Βαγδάτη, 2009*

Δύναμη και κουράγιο σε φίλους/ες και συντρόφους/ισσες παντού, *No Trace Project*

^[1] N.T.P.: Για παράδειγμα, ο συστηματικοί βασανισμοί στην Φυλακή Diyarbakir στην Τουρκία κατά τα μέσα της δεκαετίας του 1980 αποσκοπούσαν στην τρομοκρατία των Κούρδων με μεγαλύτερο στόχο την εξάλειψη της κουρδικής ταυτότητας.

Στο φάκελο της επιχείρησης Diana καταγράφονται, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει, τα έγγραφα που αφορούν διάφορες ποινικές διαδικασίες. Μία από αυτές αφορά μια υπόθεση 270 bis εναντίον διαφόρων συντρόφων και συντροφισσών, καθώς και ατόμων που συνδέονται με τον φίλο και σύντροφο Stecco.

Οι προσπάθειες που κατέβαλε το κράτος για τη σύλληψή του είναι αρκετά εντυπωσιακές. Αν λάβουμε υπόψη ότι ο Stecco, όταν διέφυγε, είχε να εκτίσει ποινή 3 ετών και 6 μηνών, η δυσαναλογία μεταξύ της ποινής του και της επίμονης καταδίωξής του από την αστυνομία αποκαλύπτει πόσο αφόρητο θεωρεί το κράτος το γεγονός ότι μπορείς να ξεφύγεις από τις φυλακές του και πόσο η μεταχείριση που επιφυλάσσεται στους αναρχικούς και τις αναρχικές έχει έναν σαφώς επιλεκτικό χαρακτήρα, παρότι εντάσσεται σε μια γενική κατασταλτική ροπή.

Η ενημερωμένη γνώση των τεχνικών που χρησιμοποιεί η πολιτική αστυνομία εναντίον συντροφισσών και συντρόφων προέρχεται συχνά μέσα από την ανάγνωση των φακέλων των αστυνομικών και δικαστικών ερευνών. Επομένως, είναι σημαντικό να κοινοποιούνται οι πληροφορίες που προκύπτουν.

Έτσι, είναι πάντα απαραίτητο να έχουμε κατά νου δύο σημεία: το πρώτο είναι ότι πρόκειται για υλικό που παρέχεται από τον εχθρό· το δεύτερο είναι ότι η κοινοποίηση (φυσικά επιλεκτική και χωρίς να αναφέρονται ονόματα που εμφανίζονται στα έγγραφα) αυτού του υλικού μπορεί ακούσια να προκαλέσει την αίσθηση ενός είδους παντοδυναμίας του εχθρού, με το αντίστοιχο αίσθημα παράνοιας και έλλειψης εμπιστοσύνης στα μέσα μας. Είναι λοιπόν σημαντικό να θυμόμαστε ότι η κινητοποίηση προσωπικού και πόρων για την αναζήτηση φυγάδων δεν είναι η ίδια με αυτήν που αφορά την παρακολούθηση/έρευνα άλλων συνθηκών που προκύπτουν στο πλαίσιο των κινημάτων και των αγώνων· ότι παρά την πρόοδο της αστυνομικής τεχνολογίας, κάποιες συντρόφισσες και σύντροφοι που καταζητούνται έχουν γευτεί την ελευθερία για μήνες και χρόνια· ότι υπάρχουν συντρόφισσες και σύντροφοι που παραμένουν άφαντοι στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο.

Η γνώση του τρόπου με τον οποίο κινείται η αντίπαλη πλευρά είναι αναγκαία για να ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα, μαθαίνοντας από τα λάθη και αξιοποιώντας τις εμπειρίες.

Ας ξεκινήσουμε από κάποια ποσοτικά δεδομένα για να δώσουμε μια ιδέα της έκτασης της αστυνομικής παρέμβασης:

– Κάμερες μπροστά σε 6 κατοικίες.

– Ακουστικές παρακολουθήσεις στο σπίτι ενός ατόμου που συνδέεται με τον Stecco, σε άλλους ανθρώπους που συνδέονται με ένα άτομο που είναι «υπό στενή παρακολούθηση» και στο αναρχικό χώρο «El Tavan».

– Παρακολουθήσεις τηλεφωνικών συνομιλιών περισσότερων από 40 ατόμων: συντρόφισσες και σύντροφοι, αλλά και φίλοι και στενοί συγγενείς.

– Δόθηκαν εντολές για «διεξοδικές» ακουστικές παρακολυθήσεις σε περίπτωση που πιστευόταν ότι ένα άτομο κοντινό του Stecco θα μπορούσε να συναντήσει κάποιον που, σύμφωνα με τη Δίωξη Εγκλήματος, θα μπορούσε να του δώσει πληροφορίες για εκείνον.

– Ένα άτομο ιδιαίτερης «προσοχής» ακολουθήθηκε τουλάχιστον μία φορά από τις υπηρεσίες (η επικεφαλίδα της υπηρεσιακής έκθεσης είναι «Υπουργείο Εσωτερικών», ενώ όλες οι άλλες ανήκουν σε διάφορες Αστυνομικές Διευθύνσεις).

– Ανάλυση του ιστορικού των τηλεφωνικών αρχείων 69 ατοόμων και ενός τηλεφωνικού θαλάμου (το μέγιστο χρονικό διάστημα που μπορεί να εντοπιστεί είναι 72 μήνες).

– GPS εγκατεστημένα σε 12 αυτοκίνητα. Για κάποιους ανθρώπους που είναι κοντινοί του Stecco, έχει γίνει ακόμη και οπτικο-ακουστική παρακολούθηση.

– Σε «προσοχή» οι πινακίδες κυκλοφορίας 311 αυτοκινήτων.

– Αίτημα προσκόμισης τραπεζικών στοιχείων 59 ατόμων για την επαλήθευση της ύπαρξης «ύποπτων» συναλλαγών που αποδίδονται σε πιθανή οικονομική υποστήριξη προς τον φυγά.

– Εγκατάσταση συσκευής παρακολούθησης (συγκεκριμένα ενός εντοπιστή GSM, δηλαδή όχι δορυφορικού αλλά κινητού, τύπου «Sroga», δηλαδή ενός μικροσκοπικού εντοπιστή που επικοινωνεί σε πραγματικό χρόνο με την χρήση κινητού τηλεφώνου της αστυνομίας μέσω SMS) σε ένα ποδήλατο που φαίρεται να χρησιμοποιούε ο Stecco, το οποίο εντοπίστηκε μέσω κάμερας σε μια πόλη όπου καταγράφηκε κατά τη διάρκεια της φυγής του.

– Στην παρούσα περίπτωση, όπως και στην περίπτωση της φυγής ενός άλλου συντρόφου, βρέθηκαν πλαστά έγγραφα των οποίων τα στοιχεία διαπιστώθηκαν ότι ανήκαν σε υπαρκτά πρόσωπα. Αυτό οδήγησε σε μια σειρά ερευνών και ανακρίσεων με τα ενδιαφερόμενα άτομα, με στόχο τη σύγκριση του ιστορικού ταξιδιών, των διαμονών σε ξενοδοχεία και τον έλεγχο των κινήσεων ορισμένων τραπεζικών λογαριασμών (και, για παράδειγμα, της «κάρτας Decathlon», σε τουλάχιστον μία περίπτωση, η οποία περιέχει ιστορικό αγορών) που ανάγονται σε αρκετά χρόνια (πάνω από 10).

– Κινητοποιήθηκε η πολιτική αστυνομία του Τρεβίζο, της Πάντοβας, της Βερόνας, της Μπρέσια, του Μπέργκαμο, του Μιλάνου, του Τρέντο, της Τεργέστης και της Γένοβας. Από τη στιγμή που άρχισαν να «σφίγγουν τον κλοιό», η DIGOS (Τμήμα Γενικών Ερευνών και Ειδικών Επιχειρήσεων) του Τρέντο έλαβε μόνιμη ενίσχυση προσωπικού, σίγουρα τουλάχιστον έναν πράκτορα από την Τεργέστη.

Για μια ποιοτικότερη ανάλυση, ωστόσο, πρέπει να εμβαθύνουμε στις τεχνικές που χρησιμοποιούνται. Οι έρευνες κινούνται πάνω σε δύο άξονες: την ανάλυση ενός τεράστιου όγκου τηλεφωνικών δεδομένων και την σχεδόν συνχή παρακολούθηση ορισμένων προσώπων, με ιδιαίτερη προσοχή στις απουσίες τους από τις κατοικίες τους. Όταν αυτά τα πρόσωπα εντοπίζονται ξανά, προσπαθούν να ανασυνθέσουν όσο το δυνατόν πιο πίσω τις μετακινήσεις τους. Η συλλογή των δεδομένων διεξάγεται αργά και συστηματικά. Ορισμένα παραδείγματα:

– Δύο σύντροφοι σε ταξίδι με τρένο παρακολουθήθηκαν από τέσσερις πράκτορες της DIGOS, που τοποθετήθηκαν δύο μπροστά και δύο πίσω στο βαγόνι. Σε κάθε ενδιάμεση στάση υπήρχαν δύο αστυνομικοί με πολιτικά, σε περίπτωση που οι σύντροφοι κατέβουν από το τρένο· για τον σκοπό αυτό κινητοποιήθηκε η πολιτική αστυνομία επτά επαρχιών. Από τα έγγραφα φαίνεται ότι αυτή η παρακολούθηση διατάχθηκε την τελευταία στιγμή, όταν, το προηγούμενο βράδυ, η αστυνομία άκουσε σε πραγματικό χρόνο από τα μικρόφωνα που είχαν τοποθετήσει στο σπίτι προσώπων που είναι κοντινά σε έναν από τους δύο, ότι αυτός θα αναχωρούσε με τρένο την επόμενη μέρα.

– Από τα έγγραφα προκύπτει ότι οι μπάτσοι, εκτός από το ότι ζήτησαν από την RFI [*Rete Ferroviaria Italiana: διαχείριση σιδηροδρομικών υποδομών της Ιταλίας*] να δουν τις κάμερες των σταθμών, ζήτησαν από τον δικαστή προκαταρκτικών ερευνών την εγκατάσταση ειδικών καμερών ιδιαίτερα στον σταθμό του Rovereto. Επίσης μπόρεσαν να δουν ποια εισιτήρια έχουν εκδοθεί από κάθε αυτόματο εκδοτήριο, ποιες αναζητήσεις έγιναν χωρίς να αγοραστεί εισιτήριο και να έχουν πρόσβαση στην κάμερα που σε ορισμένες περιπτώσεις είναι εγκατεστημένη πάνω στις μηχανές των εκδοτηρίων. Αυτές οι τελευταίες κάμερες διατηρούν τα βίντεο για το πολύ 10 ημέρες (παρότι η γενική μέγιστη περίοδος διατήρησης για *υποδομές που χρήζουν μεγαλύτερης προστασίας* είναι 7 ημέρες σύμφωνα με τη διάταξη του 2010 που υπεγράφη από την GDP [*Εγγύηση για*

την Προστασία των Προσωπικών Δεδομένων], πέρα από ειδικά αιτήματα).

– Αφού παρατήρησαν ότι ένα άτομο ιδιαίτερης «προσοχής» είχε αναζητήσει δρομολόγια τρένων για μια συγκεκριμένη πόλη χρησιμοποιώντας ένα αυτόματο εκδοτήριο· οι κάμερες στον σταθμό της πόλης και σε τουλάχιστον τέσσερις άλλους σταθμούς ελέγχθηκαν όταν το άτομο έφυγε από το σπίτι. Πιθανότατα αναλύθηκαν δεδομένα πολλών σταθμών κατά μήκος των γραμμών που οδηγούν στην πόλη για την οποία είχε γίνει η αναζήτηση. Επειδή μετά από 7 ημέρες τα δεδομένα διαγράφονται, η DIGOS του Τρέντο έσπευσε στα γραφεία της RFI Λομβαρδίας στο Μιλάνο επειδή πίστευε ότι είχε αναγνωρίσει το άτομο σε έναν σταθμό (ο οποίος δεν ήταν ούτε αυτός που είχε αναζητηθεί στο μηχανήμα ούτε οι κοντινοί στη κατοικία του) όπου είχε περάσει 7 μέρες νωρίτερα και υπήρχε κίνδυνος το οπτικό υλικό να αντικατασταθεί πριν ολοκληρωθεί η λήψη δεδομένων.

– Στην προσπάθεια να ανασυνθέσουν τη διαδρομή του προσώπου, εξέτασαν τα δεδομένα ενός εμπορικού καταστήματος έξω από τον σταθμό όπου πίστευαν ότι τον αναγνώρισαν, καθώς και τις κάμερες του τρένου στο οποίο πίστευαν ότι επιβιβάστηκε σε εκείνον τον σταθμό. Επειδή μέσω των καμερών είδαν να διαβάζει κατά την διάρκεια του ταξιδιού το τελευταίο τεύχος ενός συντροφικού περιοδικού που κυκλοφόρησε πρόσφατα, ζήτησαν και τις τραπεζικές κινήσεις για το συγκεκριμένο περιοδικό.

– Για να ανασυνθέσουν αναδρομικά τη διαδρομή που τον οδήγησε σε εκείνον τον σταθμό, αρχικά επικεντρώθηκαν στα τρένα Intercity, επειδή υπάρχει υποχρέωση ονομαστικού εισιτηρίου. Αφού εντόπισαν ένα ακρωνύμιο από τη λίστα που παρέχεται από την FSI και το οποίο πιστεύουν ότι σχετίζεται με το συγκεκριμένο άτομο, έλεγξαν που εκδόθηκε το αντίστοιχο εισιτήριο. Μη έχοντας πλέον διαθέσιμα τα βίντεο του σταθμού όπου αγοράστηκε το εισιτήριο, εξαιτίας της λήξης του χρόνου διατήρησης των εικόνων, προσπάθησαν να ανακατασκευάσουν τον τρόπο με τον οποίο το άτομο έφτασε στον σταθμό όπου αγοράστηκε το εισιτήριο.

Απορρίπτοντας τα Intercity, επειδή δεν βρήκαν κανένα αναγνωρίσιμο όνομα, επικεντρώθηκαν στα περιφερειακά τρένα και ζήτησαν από την FSI να τους δώσει για κάθε ένα τον αριθμό εισιτηρίων που εκδόθηκαν από τα αυτόματα εκδοτήρια των σταθμών αναχώρησης, των ενδιάμεσων και άλλων κοντινών σταθμών, σε τοποθεσίες που «συνχάζουν» αναρχικοί: 150 σελίδες με λίστες που έστειλαν οι σιδηροδρομικές εταιρείες. Έλεγξαν επίσης τα πλοία και τα λεωφορεία. Δεδομένου ότι δεν βρήκαν τίποτα, ζήτησαν τα ίδια δεδομένα για εκδοτήρια σε 69 επιπλέον σταθμούς και για τυχόν πρόστιμα που επιβλήθηκαν σε τρένα σε 5 περιφερειακές γραμμές. Ταυτόχρονα, ζήτησαν από τις σιδηροδρομικές εταιρείες να παράσχουν μια λίστα με όλα τα εισιτήρια που αγοράστηκαν με αυτό το ακρωνύμιο τους προηγούμενες μήνες και να ενεργοποιήσουν μία «ειδοποίηση αυτόματης αναφοράς» σε περίπτωση που χρησιμοποιηθεί ξανά για την αγορά εισιτηρίων.

– Για την ανασύνθεση των μετακινήσεων ορισμένων αυτοκινήτων, εξετάστηκαν οι κάμερες διαφόρων διοδίων· μόλις εντόπιζαν ένα αυτοκίνητο σε ένα ύοππο διόδιο, έλεγχαν και τις δημοτικές οδικές κάμερες.

– Μόλις εντόπισαν την περιοχή όπου θεωρούν ότι μπορεί να βρίσκεται ο Stecco, η DIGOS ζητά να εγκατασταθούν 5 κάμερες «μεγάλης εμβέλειας» με αναγνώριση προσώπου και 10 καμερών «εσωτερικής/εξωτερικής βιντεοσκόπησης» γύρω από έναν συγκεκριμένο σταθμό, συμπεριλαμβανομένων στάσεων αστικών και υπεραστικών λεωφορείων. Δεν υπάρχει καταγραφή του αιτήματος του εισαγγελέα προς τον δικαστή, οπότε δεν γνωρίζουμε αν τελικά τοποθετήθηκαν. Ανέλυσαν επίσης τις εικόνες

σε ιδιωτικό μηχανάκι μπάτσου στην περιοχή του Ελληνικού από τους «*Αρνητές της Κοινωνικής Ειρήνης*».

«[...] *Η κίνησή μας αυτή δεν ήταν τυχαία καθώς επιλέξαμε να επιτεθούμε σε ένα ένστολο σκουπίδι σε μια περίοδο που το κράτος ενισχύει όλο και περισσότερο τα σώματα ασφαλείας με παραπάνω κονδύλια σε εξοπλισμούς και ανθρώπινο δυναμικό όπως επίσης και προνόμια για αυτούς. Αυτό γίνεται σε μια προσπάθεια του κράτους να θωρακίσει την εσωτερική κοινωνική ειρήνη ενάντια στις αντιστάσεις, σε όσους και όσες αγωνίζονται, στον εσωτερικό εχθρό, στον αναρχικό χώρο. Έτσι χρησιμοποιεί τους μπάτσους ως προστάτες των πολιτικά και οικονομικά ισχυρών, διασφαλίζοντας τα συμφέροντά τους. Στην ίδια στρατηγική στρατιωτικοποιεί την καταστολή και τον έλεγχο, αυστηροποιεί τους νόμους και τον ποινικό κώδικα. Παράλληλα, εκτοπίζει όσους περισσεύουν και αποστειρώνει το κέντρο των πόλεων και τους δημόσιους χώρους (πάρκα, πλατείες, πανεπιστήμια κ.α.), εκκενώνει καταλήψεις ενώ παίρνει παραπάνω σώματα ασφαλείας για να προστατέψει το εμπόρευμα, τον τουρισμό, τις κατασκευές, γενικότερα τα σχέδια εξευγενισμού και επενδυτικότητας εις βάρος των φτωχών και κατατρεγμένων.*

Με αυτήν την κίνηση θέλουμε να υπενθυμίσουμε προς κάθε κατεύθυνση ότι για εμάς κανένας μπάτσους δεν μπορεί να κοιμάται ήσυχος και όλοι έχουν ευθύνη από τη στιγμή που αποφασίζουν συνειδητά να στηρίζουν με τη δουλειά τους το κράτος και την κυριαρχία. [...]»

26 Ιουλίου, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα: Μια ισχυρή έκρηξη από έναν εκρηκτικό μηχανισμό προκάλεσε εκτεταμένες ζημιές στην πολυκατοικία όπου διαμένει ο πρόεδρος των σωφρονιστικών υπαλλήλων Ελλάδας και αρχιφύλακας των Φυλακών Διαβατών, επιπλέον προκλήθηκαν ζημιές σε έξι αυτοκίνητα και στον τραυματισμό δύο ατόμων. Για την έκρηξη, η οποία σύμφωνα με τους κατόικους ακούστηκε πάνω από ένα χιλιόμετρο μακριά, χρησιμοποιήθηκαν τουλάχιστον τρία κιλά εκρηκτικής ύλης.

Οι μπάτσοι εστιάζουν την έρευνά τους στην πιθανότητα η επίθεση να συνδέεται με την θέση του σωφρονιστικού υπαλλήλου, ότι μπορεί να ήταν μια εκδικητική πράξη με πιθανά «τρομοκρατικά» ή «μαφιόζικα» κίνητρα.

Ως απάντηση στην επίθεση έγιναν έφοδοι από ένοπλες αστυνομικές δυνάμεις της EKAM στις Φυλακές Διαβατών, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχουν βρεθεί συνδέσεις με το ποιοι πραγματοποίησαν την επίθεση, ούτε εντός ούτε εκτός της φυλακής.

29 Ιουλίου, Χώρα του Λίγηρα, Γαλλία: Στα πλαίσια του αγώνα κατά των Κέντρων Διοικητικής Κράτησης (CRA), των συνόρων και των κρατήσεων γενικότερα, ένα κτίριο του δήμου στο Chantenay δέχθηκε επίθεση με σφυριά και γράφτηκαν συνθήματα με σπρέι.

«[...] *Καταδιωκόμενοι από τα θεσμικά όργανα του κράτους, είτε μέσω της CAF, είτε της France Travail, των ελεγκτών ή της αστυνομίας, οι μετανάστες που είναι χωρίς χαρτιά είναι οι αναγκαίοι ανεπιθύμητοι για τους εργοδότες που μπορούν να τους εκμεταλλεύονται σχεδόν για τίποτα (ή και για απολύτως τίποτα), με την απειλή της απέλασης να κρέμεται συνεχώς πάνω από τα κεφάλια τους. Θεωρούνται αναλώσιμοι και ανεπιθύμητοι, τόσο από τη δεξιά όσο και από την αριστερά, οι οποίοι το μόνο που επιδιώκουν είναι να εντείνουν την εκμετάλλευσή τους και να διευκολύνουν ακόμη περισσότερο τις απελάσεις τους.*

Ενάντια στο κράτος και ενάντια σε εκείνους που επιθυμούν να το διαχειριστούν (είτε είναι δεξιοί είτε αριστεροί), ας προχωρήσουμε ξανά στην επίθεση. Για τις στάχτες της κράτησης, φωτιά σε όλες τις φυλακές!

Ενάντια στην απάθεια, ζήτω η επίθεση!

Ας σαμποτάρουμε τη μηχανή της απέλασης!

Θάνατος στο κράτος, ζήτω η αναρχία!»

31 Ιουλίου, Ντύσσελντορφ, Γερμανία: Στα πλαίσια της εκστρατείας “Switch off the system of destruction” ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή από τον τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό, οι Κομάντο Angry Birds προκάλεσαν δολιοφθορές στις σιδηροδρομικές ράγες του σιδηρόδρομου Ρήνου-Αλπών, βόρεια του αεροδρομίου του Ντύσελντορφ, το οποίο αποτελεί σημαντικό σημείο συμφόρησης για την σιδηροδρομική κυκλοφορία με άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις σε μία ευρεία περιοχή που καλύπτει μερικά από τα κυριότερα οικονομικά κέντρα της Ευρώπης: Άμστερνταμ, Ντούισμπουργκ, Κολωνία, Φρανκφούρτη, Μανχάιμ, Βασιλεία, Ζυρίχη, Μιλάνο, Γένοβα.

31 Ιουλίου, Ξάνθη, Ελλάδα: Εκκένωση του Αυτόνομου Στεκιού Ξάνθης, όπου οι μπάτσοι έσπα-

σαν την πόρτα και γκρέμισαν την πρόσοψη.

1 Αυγούστου, Σαντιάγο, Χιλή: Φλεγόμενα οδοφράγματα στους δρόμους της Χιλιανής πρωτεύουσας σηματοδότησαν την ενάρξη του Μαύρου Αυγούστου, έναν μήνα δράσης στην μνήμη των συντρόφων Lupi, Tortuga, και Belén.

1 Αυγούστου, Delémont, Ελβετία: Μαζικός εμπρησμός οχημάτων της BkW και του υπόστεγου στο οποίο ήταν παρκαρισμένα. Η δράση έγινε στα πλαίσια του τοπικού αγώνα ενάντια στο οικονομικό έργο υδραυλικής ρηγμάτωσης στο Glovelier.

2 Αυγούστου, Hohenmölsen, Γερμανία: Άγνωστοι προκάλεσαν φωτιά σε καλώδια κατά μήκους μιας εμπορικής γραμμής που χρησιμοποιείται για την μεταφορά άνθρακα.

4 Αυγούστου, Ιζέρ, Γαλλία: Εμπρησμός οχήματος της υπηρεσίας France Travail στο La Côte-Saint-André. Η φωτιά επηρέασε επίσης και το ίδιο το κτήριο της υπηρεσίας, όπου ήταν σταθμευμένο το όχημα.

Η France Travail είναι η γαλλική υπηρεσία απασχόλησης ανέργων και δέχεται πολύ συχνά επιθέσεις λόγω των αντι-εργατικών πολιτικών της Γαλλίας.

5 Αυγούστου, Λειψία, Γερμανία: Εμπρηστική επίθεση σε τέσσερα αυτοκίνητα της Teilauto, μίας τοπικής εταιρείας κοινής χρήσης αυτοκινήτων που συνεργάζεται με την δημοτική αστυνομία.

«Τα τελευταία χρόνια υπήρξαν αρκετές αυθόρμητες αυτο-αναφλέξεις αυτοκινήτων της [δημοτικής αστυνομίας] στην Λειψία.

Το 2020 έχασαν τόσα πολλά αυτοκίνητα που δεν μπορούσαν πια να μεταβούν στις αποστολές τους. Αποστολές που συμπεριλάμβαναν, κατά την διάρκεια του καθεστώτος εξαίρεσης του κορωνοϊού, παρενοχλήσεις ανθρώπων σε πάρκα που δεν ήθελαν να κλειστούν μέσα, ελέγχους για ιατρικά πάσα κ.ο.κ.

Για να αποκαταστήσουν την επιχειρησιακή τους ικανότητα, χρησιμοποίησαν οχήματα της εταιρίας Teilauto. Αυτό το βλέπουμε ως στήριξη σε ένα όλο και πιο αυταρχικό κράτος και γι’ αυτό την νύχτα της 4ης προς 5η Αυγούστου, πυρπολήσαμε 4 οχήματα Teilauto στην οδό Karl-Heine-Straße.

Δεν μας ενδιαφέρει αν οι διευθυντές της εταιρίας κλαψουρίζουν ότι τώρα είναι φιλικόι προς το περιβάλλον και βιώσιμοι. Δεν πιστεύουμε ότι ο καπιταλισμός μπορεί να μεταρρυθμιστεί, δεν κάνουμε ειρήνη με το κράτος!

Λευτεριά για τους Maja, M. + N. και όλους τους φυλακισμένους.

Για την αναρχία!»

6 Αυγούστου, Κέρκυρα, Ελλάδα: Μαζικό σαμποτάζ σε κλειδοθήκες Airbnb από την Αντιεξουσιαστική Διαθεματική Συλλογικότητα ΣΦΗΚΕΣ.

«Η κίνηση μας αυτή αποτελεί την ελάχιστη αντίσταση στους επαγγελματίες εισοδηματίες (ιδιοκτήτες Airbnb), στην τουριστικοποίηση και στον πολεοδομικό εξευγενισμό. Η Κέρκυρα ΔΕΝ είναι ο «παράδεισος» που εμφανίζεται στους τουριστικούς οδηγούς. Η εμμονή με τον τουρισμό έχει οδηγήσει στο ουσιαστικό ξεπούλημα της πόλης της Κέρκυρας, που υποτίθεται πως είναι και μνημείο της UNESCO και στη κατάτμησή της σε διαμερίσματα κουτάκια και σε πολυτελείς βίλες που δεν χωράνε αιτλούς ανθρώπους.

Ο πολεοδομικός εξευγενισμός σας δεν φέρνει καμία ανάπτυξη, αλλά καταστρέφει κοινότητες και διαβρώνει τις διαπροσωπικές μας σχέσεις που δεν ορίζονται από οποιαδήποτε έννοια κέρδους. Η ισχύς αυτής μας της δράσης έγκειται περισσότερο στην ικανότητά της να μετατοπίζει την αφήγηση. Όσο εσείς παρουσιάζετε την Κέρκυρα ως αυτόν τον «γραφικό» και «κοσμοπολίτικο» τουριστικό προορισμό και μας εκτοπίζετε, εμείς σας ενοχλούμε και σας υπενθυμίζουμε πως εδώ, εκτός από σπιττονοικοκύρηδες και τουρίστες, ζούν άνθρωποι: φοιτητές, εργαζόμενα, γιατροί και εκπαιδευτικοί.

Ήρθε η ώρα να συνειδητοποιήσουμε ότι η εξουσία, όπως και να μετουσιώνεται αυτή, δεν είναι παντοδύναμη, αλλά είναι ευάλωτη στην συλλογική απείθεια και αντίσταση μας. Κάθε επίθεση σε Airbnb, σε τουριστικές μονάδες μεγάλων κεφαλαίων και σε υποτιθέμενα «απλώς καλοδιατηρήμενα σπίτια» στοχεύει στην αποκάλυψη της συστημικής βίας και αποτελεί χτύπημα στην ιδέα ότι η ποιοτική στέγαση είναι προνόμιο λίγων και ότι αγοράζεται.»

6 Αυγούστου, St. Louis, Μιζούρι, ΗΠΑ: Εμπρησμός ιδιωτικού αυτοκινήτου Αμερικανού στρατιώτη που υπηρέτησε στον Ισραηλινό στρατό.

7 Αυγούστου, Σαντιάγο, Χιλή: Φλεγόμενα οδοφράγματα στην γειτονιά La Victoria στην μνήμη των συντρόφων Lupi, Tortuga και Belén.

8 Αυγούστου, Νέα Ακουϊτανία, Γαλλία: Σαμποτάζ ανεμολογικού ιστού στην περιοχή La Payratte,

των καμερών που υπάρχουν πάνω στα λεωφορεία. Ζήτησαν την παρακολούθηση τηλεφωνικών συνομιλιών ενός προσώπου και της μητέρας του, καθώς και πρόσβαση στα τηλεφωνικά τους αρχεία, επειδή στο παρελθόν φέρονται να είχαν νοικιάσει διαμερίσματα στην περιοχή σε συντρόφους.

– Μόλις συνελήφθη ο Stecco, δείχνουν τη φωτογραφία του και ανακρίνουν διάφορους ντόπιους μέχρι να εντοπίσουν το σπίτι όπου είχε διανυκτερεύσει. Παίρνουν δακτυλικά αποτυπώματα και DNA από όλα όσα κατασχέθηκαν στο σπίτι.

– Όσον αφορά την έρευνα μέσω τηλεφώνων, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν παρακολούθηθηκαν μόνο οι αριθμοί τηλεφώνου αλλά και οι συσκευές στις οποίες έχουν εισαχθεί ορισμένες SIM, μέσω του αριθμού IMEI. Αυτό δεν συμβαίνει για όλους τους αριθμούς, αλλά μόνο για αυτούς που θεωρούνται πιο «ενδιαφέροντες» και φαίνεται ότι αρκεί η SIM να έχει εισαχθεί και μία μόνο φορά (και να έχει χρησιμοποιηθεί). Επιπλέον, όπως ήδη γνωρίζουμε, η παρακολούθηση περιλάμβανε και τον γεωεντοπισμό του τηλεφώνου, ακόμη και αν δεν είναι smartphone (αν και σε αυτή την περίπτωση μπορούν να εντοπιστούν μόνο οι κεραίες κινητής τηλεφωνίας που είναι συνδεδεμένες με αυτό, όχι η ακριβής τοποθεσία).

– Από πλευράς ανάλυσης της τηλεφωνικής κίνησης, αφού περιορίστηκαν σε μια συγκεκριμένη περιοχή, έψαξαν στα τηλεφωνικά αρχεία που ήδη έχουν εάν υπάρχουν αριθμοί τηλεφώνου αναρχικών που κατοικούν εκεί (δηλαδή αν κάποιο από τα 69 άτομα των οποίων έχουν τα τηλεφωνικά αρχεία έχει καλέσει κάποιον που βρισκόταν εκεί στα προηγούμενα 6 χρόνια), στη συνέχεια όλες τις κλήσεις που έκανε ο Stecco στα 5 χρόνια πριν (πριν διαφύγει) προς αριθμούς που βρίσκονταν σε εκείνη την περιοχή.

– Έψαξαν στα ιστορικά των τηλεφωνικών αρχείων για κλήσεις που έχουν γίνει από τηλεφωνικούς θαλάμους. Έπειτα έλεγξαν εάν από τον θαλάμο για τον οποίο έχουν τα ιστορικά των τηλεφωνικών αρχείων έγιναν κλήσεις προς ξένους αριθμούς· μόλις τους εντόπισαν, είδαν αν αυτοί οι αριθμοί κάλεσαν ποτέ αριθμούς που προέκυψαν από τα ιστορικά των τηλεφωνικών αρχείων. Επαλήθευσαν επίσης αν από τον θαλάμο καλούνταν σταθερά τηλέφωνα ή κινητά σε τέσσερις ιταλικές περιφέρειες.

– Ανέλυσαν τα δεδομένα της τηλεφωνικής κίνησης που πέρασε από τις κεραίες των Tim, Wind, Vodafone και Iliad σε εννέα τοποθεσίες σε χρονικές στιγμές όπου θεωρούσαν ότι μπορεί να υπήρξαν επαφές με ένα υποτιθέμενο τηλέφωνο που χρησιμοποιούσε ο Stecco. Δεδομένου του τεράστιου όγκου δεδομένων, προσπάθησαν να τα διασταυρώσουν με τους αριθμούς που παρακολουθούνται και μετά με όλους τους αριθμούς που προκύπτουν από τις συνδέσεις των οποίων έχουν τα τηλεφωνικά αρχεία. Τέτοιου είδους έρευνες (διασταύρωση δεδομένων εξαγόμενων από συγκεκριμένες κεραίες κινητής τηλεφωνίας με αριθμούς που εντοπίζονται μέσω της ανάλυσης των ιστορικών των τηλεφωνικών αρχείων) επαναλήφθηκαν αρκετές φορές. Γενικά, σε πολλά σημεία βρίσκουμε ανάλυση των ιστορικών των τηλεφωνικών αρχείων, ακόμη πολύ πίσω στον χρόνο, και προσπάθειες να διασταυρωθούν οι αριθμοί που έτσι εξαγονται με τα δεδομένα που συλλέγονται σταδιακά κατά τη διάρκεια της έρευνας.

– Αν και δεν φαίνεται τελικά στις παρακολουθήσεις, σε αρκετά σημεία η DIGOS ζητά την άδεια να κατεβάσει τις συνομιλίες στο Whatsapp και σε μια περίπτωση και στο Telegram.

– Όσον αφορά τις τηλεματικές έρευνες, αξίζει να σημειωθεί η προσπάθεια εγκατάστασης ενός spyware (ιός που επιτρέπει πλήρη πρόσβαση στη «μολυσμένη» συσκευή) «χρησιμοποιώντας την διαδικασία 1 click» η οποία επιτρέπει στο smartphone ενός ατόμου κοντά στον Stecco να μετατραπεί σε μικρόφωνο για ακουστική παρακολούθηση (τεχνικός ορισμός: «εξουσιο-

δότηση ενεργής κυβερνοπαρακολούθησης με πιθανή υποκλοπή μεταξύ παρόντων ατόμων μέσω ενεργοποίησης μικροφώνου σε κινητή συσκευή Android χωρίς root»). Στην πράξη, σε αυτό το πρόσωπο στέλνεται ένα SMS που περιέχει ένα link, το οποίο αν κλικαριστεί οδηγεί στην εγκατάσταση του ιού. Επειδή το άτομο δεν έκανε κλικ το link, και έχοντας εντοπίσει τον κωδικό PIN του τηλεφώνου μέσω κάμερας υψηλής ανάλυσης τοποθετημένης μέσα στο αυτοκίνητο (η οποία επέτρεπε την ανάγνωση του κωδικού καθώς αυτός πληκτρολογούνταν στο τηλέφωνο), η DIGOS εξουσιοδοτείται να εγκαταστήσει απευθείας τον ιό μόλις αποκτήσει προσωπινή κατοχή του τηλεφώνου. Αυτό δεν φαίνεται να συνέβη επειδή εν τω μεταξύ οι έρευνες άλλαξαν κατεύθυνση.

– Όσον αφορά τα email, φαίνεται ότι μόνο το libero.it παρείχε δεδομένα διευθύνσεων email (συμπεριλαμβανομένων των αρχείων καταγραφής), ενώ άλλοι πάροχοι φαίνεται να μην απάντησαν καν στα αιτήματα (τουλάχιστον δεν υπάρχει καμία αναφορά σε αυτούς).

– Εκτός από τα email, προσπάθησαν επίσης να αποκτήσουν όλα τα δεδομένα που σχετίζονται με υπηρεσίες Microsoft Account και Google, συμπεριλαμβανομένων και των αγορών που έγιναν μέσω αυτών των πλατφορμών.

Σε αυτό το σημείο είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί η ανάλυση του GAIA ID [Google Account and Id Administration / Διαχείριση Λογαριασμού και Ταυτότητας Google] για το οποίο ένας αριθμός που πιστευόταν ότι ανήκει στον Stecco έλαβε SMS. Ουσιαστικά, όταν προσπαθείς να μπεις σε ένα λογαριασμό Gmail από συσκευή διαφορετική από αυτή που χρησιμοποιείς συνήθως, η Google ζητά μια επιπλέον επαλήθευση πέραν του κωδικού, στέλνοντας ένα SMS με έναν αριθμητικό κωδικό σε έναν αριθμό που είναι συνδεδεμένος με τη διεύθυνση email. Εφόσον ένας αριθμός που σχετίζεται με τον Stecco έλαβε αυτόν τον κωδικό, προσπάθησαν να ανακτήσουν τα δεδομένα του αντίστοιχου λογαριασμού Google. Για να το κάνουν αυτό εισήγαγαν τον αριθμό τηλεφώνου στη σελίδα εισόδου στο Gmail και στο πεδίο εισαγωγής του κωδικού έκαναν δεξί κλικ και επέλεξαν «προβολή πηγαίου κώδικα». Άνοιξε ένα παράθυρο με τον HTML κώδικα, έκαναν CTRL+F (αναζήτηση) και στην αναζήτηση έγραψαν την εντολή για να αποκτήσουν τα 21 ψηφία που απαιτίζουν το GAIA ID, η οποία είναι: [V]. Για να δουν σε ποιον συνδέεται αυτό το ID, χρησιμοποίησαν μια από τις υπηρεσίες της Google, συγκεκριμένα το Google Maps (από την περιγραφή φαίνεται ότι μπορούν να χρησιμοποιήσουν οποιαδήποτε υπηρεσία της Google, αλλά πιθανότατα το Google Maps είναι εκεί όπου πιο συχνά αφήνονται αξιολογήσεις ή άλλες συνεισφορές).

Στην πράξη, στη γραμμή διευθύνσεων πληκτρολόγησαν https://google.com/maps/contrib/ID_GAIA για να δουν όλες τις αξιολογήσεις που έχουν γίνει μέσω εκείνου του λογαριασμού Google και έτσι να εντοπίσουν τις συνδεδεμένες διευθύνσεις email. Στη συνέχεια ζήτησαν από την Google όλα τα δεδομένα εγγραφής που αφορούν τις διευθύνσεις email, τους αριθμούς τηλεφώνου, την ημερομηνία που συνδέθηκαν με τις διευθύνσεις και τα αναλυτικά στοιχεία που σχετίζονται με το GAIA ID και όλα τα αρχεία καταγραφής κάθε σύνδεσης σε εκείνον τον λογαριασμό. Φαίνεται ότι δεν βρήκαν κάτι.

Προσπαθώντας να κάνουμε μια σύνοψη που να είναι κατανοητή: σε κάθε GAIA ID μπορούν να αντιστοιχούν πολλαπλές διευθύνσεις email και πολλοί αριθμοί τηλεφώνου αναφοράς· μόλις η αστυνομία γνωρίζει ένα από αυτά τα δεδομένα, μπορεί να προσπαθήσει να ανακαλύψει τα υπόλοιπα.

– Έπειτα από μια ακουστική παρακολούθηση στην οποία αναφέρεται μια διεύθυνση email, ζητούν από τη Microsoft τα προσωπικά στοιχεία καταχώρησης, τα στοιχεία χρέωσης του λογαριασμού σε περίπτωση που έγιναν αγορές στο Microsoft

Online Store, τα αρχεία καταγραφής των IP συνδέσεων, όλες τις διευθύνσεις email και τους αριθμούς τηλεφώνου που συνδέονται με τη διεύθυνση αυτή και όλα τα άτομα που έχουν εγγραφεί με ονόματα συνδεδεμένα σε εκείνο το email. Επιπλέον ζητούν από τον πάροχο subito.it τα αρχεία καταγραφής και τις διευθύνσεις IP που χρησιμοποιήθηκαν από αυτή την διεύθυνση email.

– Σε έναν άλλο φάκελο, συνδεδεμένο με την αναζήτηση άλλου καταζητούμενου συντρόφου, βρήκαμε το παρακάτω απόσπασμα που αφορά την ενεργή και παθητική τηλεματική παραέμβαση ενός υπολογιστή: «Όπως είναι γνωστό, στο φως των τρεχουσών τεχνολογιών είναι πολύ δύσκολο να μολυνθεί ένας υπολογιστής, καθώς υπάρχουν πολλές μεταβλητές που καθορίζουν την επιτυχία ή όχι της υπηρεσίας (λειτουργικό σύστημα, αντίιurus, κάρτα δικτύου, κ.λπ.). Επομένως, όπως είναι η συνήθης πρακτική, είναι απαραίτητο αρχικά να γίνει μια μελέτη εφικτότητας για να καθοριστεί ο τύπος του λειτουργικού συστήματος που χρησιμοποιείται και τα τυχόν ενεργά αντίiurus μέσω μιας παθητικής παρέμβασης, και στη συνέχεια να προχωρήσει η ενεργή τηλεματική παρέμβαση. Οι διαδικασίες εμβολιασμού του spyware θα συμφωνηθούν στη συνέχεια με τους τεχνικούς της εταιρείας στην οποία έχει ανατεθεί ο εμβολιασμός του ιού. Από παρατηρήσεις διαπιστώθηκε ότι [...] αφήνει μερικές φορές τον υπολογιστή στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου [...] όταν πηγαίνει στη δουλειά του στο [...]. Με την προηγούμενη άδεια αυτής της Υπηρεσίας, ο τεχνικός θα προέβαινε στην εγκατάσταση ενός αρχείου με τον υπολογιστή σβηστό (αυτό μπορεί να γίνει μόνο αν αφήσεις ένα στικάκι USB ή οποιοδήποτε άλλο φυσικό αποθηκευτικό μέσο συνδεδεμένο στον υπολογιστή), ένα αρχείο που κατά την εκκίνηση θα εκτελείται αυτόματα από τον υπολογιστή και θα προέβαινε στην εγκατάσταση άλλων μικρών κακόβουλων προγραμμάτων, απαραίτητων για τη μελέτη του λογισμικού περιβάλλοντος της συσκευής, για να βελτιστοποιηθεί στη συνέχεια το spyware που θα επέτρεπε την απαιτούμενη τηλεματική παρέμβαση».

Τελευταίο αλλά εξίσου σημαντικό: ταυτόχρονα με τις έρευνες για την αναζήτηση του Stecco, βρισκόταν σε εξέλιξη τουλάχιστον μια άλλη έρευνα με 270 bis στην οποία μέρος των κατηγορουμένων είναι τα ίδια άτομα που εμπλέκονται στο 270 bis που αφορά τον Stecco. Αυτό δίνει μια ιδέα για την εκτεταμένη και καθημερινή φύση του ελέγχου στον οποίο υπόκεινται ορισμένοι σύντροφοι.

Είναι χρήσιμο να γνωρίζουμε ότι οι μπάτσοι μπορεί να χρειαστούν και εβδομάδες για να δουν τα βίντεο των καμερών σταθμών, τρένων, διοδίων, λεωφορειών, αναζητώντας εικόνες που υποδεικνύουν διαδρομές και προορισμούς. Προσπαθούν να το κάνουν αυτό ακόμη και αναδρομικά σε σχέση με ένα ταξίδι που θεωρείται ύποπτο, ανασυνθέτοντας μεγάλο μέρος μιας διαδρομής από τη στιγμή που αυτή τελειώνει, ψάχνοντας τις συμπτώσεις μεταξύ στιγμών «εξαφάνισης», ημερών, ωρών και μέσων που χρησιμοποιήθηκαν.

Ο/Η καθέννας/μία θα κάνει τις δικές του/της εκτιμήσεις.

Να εντίνουμε ακόμη περισσότερο την πρακτική κριτική του κόσμου της βιντεοεπιτήρησης και του ψηφιακού ελέγχου, ως ένα απαραίτητο πεδίο παρέμβασης που δεν μπορεί να παραλειφθεί αν θέλουμε να είναι ακόμη εφικτά τα όνειρα και τα σχέδια της ανατροπής και της ελευθερίας.

Καλή τύχη σε όσους/ες είναι πουλιά του δάσους και σε όσους/ες, στον αγώνα για την ελευθερία, αψηφούν κάθε ταυτοποίηση.

Bretonnières, Ελβετία: Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστική επίθεση σε μηχανήματα λατομείου της Holcim

Την περασμένη εβδομάδα, ενώ κάναμε μια ωραία πεζοπορία στο δάσος του Bretonnières (καντόνι του Βω, Ελβετία), μια θλιβερή πραγματικότητα ήρθε να χαλάσει τη στιγμή μας. Στο τέλος του μονοπατιού, το δάσος κόβονταν απότομα. Ανακαλύψαμε τότε ένα λατομείο της Holcim. Ξάφνου άναψε η οργή. Θυμηθήκαμε ότι ήταν αυτοί που χρηματοδοτούσαν το ISIS με εκατομμύρια για να προστατεύσουν τις δραστηριότητές τους· και επίσης ότι οι πρακτικές τους στο υπόλοιπο μέρος του κόσμου είναι ακόμη πιο βρώμικες και από τους χειρότερους εφιάλτες μας. Οι μεγαλύτεροι ρυπαίνοντες της Ελβετίας ήταν εκεί, μπροστά στα μάτια μας. Οι καρδιές μας χτυπούσαν δυνατά. Δεν μπορούσαμε απλώς να φύγουμε με το κεφάλι χαμηλωμένο. Να μείνουμε με σταυρωμένα τα χέρια. Ξαφνικά, σαν να είχαμε συγχρονιστεί, όλοι μαζί κατηφορίσαμε μέχρι τον πάτο αυτού του λατομείου. Νιώθαμε τη θλίψη μας να μετατρέπεται σε κουράγιο. Και ήταν σαν να ήταν ξεκάθαρο τι έπρεπε να γίνει. Χειρονομίες αυτοάμυνας πρακτικά συντονίστηκαν χωρίς να ειπωθεί λέξη.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Αρχικά κόψαμε **τους μακριούς ιμάντες μεταφοράς**, είναι όπως φαίνεται πολύ χρονοβόροι και ακριβοί για να αντικατασταθούν. Έπειτα πλησιάσαμε όλοι τις μεγάλες μηχανές. **Ανοίξαμε τα καπιά**

και τις καμπίνες τους για να τις ψεκάσουμε με εύφλεκτο υγρό. Επίσης φτιάξαμε μικρά προσανάμματα σε διάφορα σημεία (κάτω από τα λάστιχα όπου υπήρχαν, και κοντά στα ρεζερβουάρ και στους κινητήρες). Αποτελούνταν από υφάσματα εμποτισμένα με εύφλεκτο υγρό, πάνω στα οποία τοποθετήσαμε ένα ή δύο μπουκάλια PET γεμάτα μέχρι πάνω με καύσιμο. Και πάνω στην σωρό βάλαμε επίσης κάποιες πλάκες από προσάναμμα. Για να ανάψουμε χωρίς ρίσκο, τζάξαμε έναν αναπτήρα BBQ πάνω στα πράγματα. Και ιδού, στη συνέχεια φύγαμε γεμάτοι χαρά, φωτισμένοι από αυτά τα τέρατα που χάνονταν στις φλόγες. Ακούγαμε τα κροταλίσματα, νιώθαμε ανάλαφροι, με το κεφάλι ψηλά. Στην Ελβετία βρισκόμαστε ανάμεσα στους απατεώνες που εκμεταλλεύονται τη γη και τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο. Εδώ σχεδιάζεται ο ιμπεριαλισμός. Και από σεβασμό προς όσους ρισκάρουν τη ζωή τους για έναν πιο δίκαιο κόσμο, προς όσους είναι φυλακισμένοι ή προς εκείνους που έχασαν τη ζωή τους γι’ αυτό: Θα ήταν καλό να πάμε πέρα από τα λόγια και την κριτική. Ας περάσουμε από τα λόγια στις πράξεις! Ας ανταποδώσουμε τα χτυπήματα όταν είναι δυνατόν, με θάρρος, σύνεση και χαρά. Σε όλες κι όλους όσους αγωνίζονται ♥

Μαύρος Αύγουστος: Ένας μήνας δράσης και προ-παγάνδας στην μνήμη των συντρόφων Λούπι, Τορτούγα και Μπελέν

Σχεδόν έναν χρόνο πριν, ο θάνατος πήρε από αυτήν την ζωή τρεις γενναίους πολεμιστές, σε διάστημα ημερών μεταξύ τους – ο κα-θένας με τις δικές του μοναδικές εμπειρίες, οπτικές, και συνεισφο-ρές στον αντιεξουσιαστικό αγώνα, ενωμένοι στον διάβα τους μέσω της ιλλεγκαλιστικής επίθεσης ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και των συνεργών του. Πρόκειται για τους Luciano Balboa «Lupi», Luciano Pitronello «Tortuga» και Belén Navarrete, από την περιο-χή που κατέχεται από το Χιλιανό κράτος. Αν και στην συγκεκριμένο περίπτωση, οι σύντροφοι/ισσες δεν έπεσαν την ώρα της σύγκρουσης, ο θάνατός τους μας παρουσιάζει μια πρόκληση να πολλαπλασιάσουμε τις ιστορίες τους—ιστορίες εμποτισμένες με τόλμη και αποφασιστικότητα, με δράσεις που λί-γοι τολμούν να αναλάβουν. Οι σύντροφοι και συντρόφισσες από την Χιλή καταλαβαίνουν πως εξασκείται η αναρχική μνήμη· όχι ως μνημόσυνα ηρώων και μαρ-τύρων, αλλά ως όπλο της μαύρης προπαγάνδας της αναρχίας, ένα όπλο που δεν οπλίζεται μόνο με λόγια, αλλά και με βόμβες μο-λότοφ, οδοφράγματα και αγκιτάτσια. Παρακάτω παραθέτουμε μερικά λόγια συντρόφων/ισσών για τον Μαύρο Αύγουστο του 2025 και ορισμένα στιγμιότυπα από προπα-γανδιστικές δράσεις.

ΛΟΥΠΙ, ΤΟΡΤΟΥΓΑ ΚΑΙ ΜΠΕΛΕΝ ΠΑΡΟΝΤΕΣ/ΟΥΣΕΣ ΣΤΟ ΧΑΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΟΛΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ!

La Zarzamora: Οι δράσεις να ρίξουν το πέπλο που χωρίζει την ζωή από τον θάνατο

Ο Αύγουστος έχει μαύρη μνήμη. Μια μνήμη που είναι απαραίτητη για όσους/ες δεν κάνουν πίσω και αποφασίζουν να δράσουν ενάντια στην κυριαρχία. Στη μνήμη, κάτι από το παρελθόν συγχωνεύεται με το παρόν, ειδικά όταν η μνήμη δεν μένει στα λόγια αλλά εκδηλώνεται με ακρίβεια στην εξεγερσιακή δράση ή σε μια συγκεκριμένη χειρονομία αλληλεγγύης. Έτσι η μαύρη μνήμη καταφέρνει να υπερβεί τις λογοκρισίες της εξουσίας και προχωρά χωρίς χρονικά ή γενεαλογικά σύνορα. Φτάνουν επίσης στιγμές όπου εκείνοι/ες που κράτησαν ζωντανή αυτήν τη μαύρη μνήμη, γίνονται μέρος της. Και σε διάχυτους

χρονικούς χώρους, το παρόν, το τώρα, οι αναμνήσεις, η μνήμη, συγκλίνουν ξανά. Υπάρχουν στιγμές που η ζωή και ο θάνατος, από μια δυαδική κατανόηση, εξανεμίζονται, δημιουργώντας μια στιγμή όπου υπάρχει το τίποτα και τα πάντα. Πώς να έζησαν εκείνον τον Αύγουστο του 1927 όσοι/ες υπήρξαν μάρτυρες της δειλής και μισητής διαδικασίας που κατέληξε στην εκτέλεση του Nicola Sacco και του Bartolomeo Vanzetti; Παρά τις εξεγερσιακές ενέργειες συντρόφων/ισσών, τις διαδηλώσεις και τα αιτήματα κάθε είδους για την απελευθέρωσή τους σε όλον τον κόσμο, εκτελέστηκαν στην ηλεκτρική καρέκλα στις Ηνωμένες Πολιτείες στις 23 Αυγούστου 1927, τα μεσάνυχτα. «Στην βία τους πρέπει να απαντήσουμε με τη δική μας βία: την εκδίκηση. Στο αισχρό τους όργανο που έκαψε τα σώματα του Sacco και του Vanzetti πρέπει να αντιτάξουμε τα δικά μας εκδικητικά μας όργανα», έλεγε ο Di Giovanni στο Culmine, μπροστά στην αισχρή εκτέλεση των συντρόφων/ισσών. Το έκανε επίσης πράξη: ανατίναξε το μνημείο προς τιμήν του Washington και την εταιρεία Ford Motor στο Μπουένος Άιρες... Η φυσική απομάκρυνση από τόσους/ές συντρόφους/ισσες είναι μια εμπειρία που κουβαλιέται μαζί μας· μόνο το να απελευθερωθούμε από τις επιβαλλόμενες αντιλήψεις μπορεί να γιατρέψει τις απουσί-

Σαντιάγο, Χιλή: Φλεγόμενα οδοφράγματα στην μνήμη των συντρόφων Lupi, Tortuga και Belén

όπου οι κάτοικοι αντιτίθενται έντονα στην κατα-σκευή ανεμογεννητριών.

10 Αυγούστου, Smithers, Βρετανική Κολομβία, Καναδάς: Εμπρησμός δύο οχημάτων της McElhanney.

Η McElhanney προσφέρει συμβουλευτικές υπηρε-σίες στο έργο κατασκευής αγωγού PRGT (Prince Rupert Gas Transmission) το οποίο δέχεται σφο-δρή αντίσταση για τις επιπτώσεις του στο περι-βάλλον και για την καταπάτηση ιθαγενούς γης.

11 Αυγούστου, Πάτρα, Ελλάδα: Αναρχικοί ανα-λαμβάνουν την ευθύνη για μια σειρά σαμποτάζ ενάντια σε τράπεζες και ATM λίγες μέρες πριν την απολογία του συντρόφου Αντρέα Φλώρου.

Η ανάληψη ευθύνης βρίσκεται στην σελ. 11.

18 Αυγούστου, New Hazelton, Βρετανική Κο-λομβία, Καναδάς: Εμπρηστική επίθεση σε τέσσε-ρα οχήματα της Gitxsan Development Corporation. Η εταιρεία αυτή συνεργάζεται με την McElhaney Geomatics Engineering, η οποία έχει κάνει συμβόλαιο για την κατασκευή δρόμων για το περιβαλλοντοκτόνο έργο κατασκευής του αγω-γού PRGT.

19 Αυγούστου, Κάσσελ, Γερμανία: Αναρχικοί πυρπολούν τέσσερα πολιτικά οχήματα που ανή-κουν στον στόλο του Bundeswehr (Γερμανικός Στρατός) τα οποία ήταν σταθμευμένα στον πρώην στρατώνα Lüttich στην περιοχή Marbachshöhe.

20 Αυγούστου, Ωριγιάκ, Γαλλία: Άγριες ταραχές στο κέντρο της πόλης με οδοφράγματα, ζηλωμένα πεζοδρόμια, σπασμένες τζαμαρίες, καμένες στάσεις λεωφορείων και γκράφιτι στους τοίχους. Οι ταραχές ξέσπασαν ύστερα από την σύλληψη ενός νεαρού που πιάστηκε να γράφει συνθήματα σε έναν τοίχο κατά την διάρκεια ενός φεστιβάλ δρόμου. Πολλοί συμμετέχοντες πήραν το μέρος του, ενώ σύντομα μαζεύτηκε κι άλλος κόσμος. Σύμφωνα με την αστυνομία στις ταραχές έλαβαν μέρος γύρω στα 300 άτομα και οι συγκρούσεις κράτησαν μέχρι τις 3 τα ξημερώματα. Τραυματί-στηκαν οκτώ αστυνομικοί και δεν υπήρξε καμία σύλληψη.

20 Αυγούστου, Κερπέκ, Καναδάς: Σαμποτάζ της γραμμής 9B του αγωγού πετρελαίου Enbridge από ανώνυμη ομάδα αντι-εξουσιαστών.

20 Αυγούστου, Μιλάνο, Ιταλία: Αστυνομικές δυ-νάμεις εκκένωσαν την κατάληψη Leoncavallo. Για περισσότερες λεπτομέρειες βλ. σελ. 12.

21 Αυγούστου, Αρντές, Γαλλία: Δύο κατασκευα-στικά οχήματα πυρπολήθηκαν σε ένα λατομείο τηςτσιμεντοβιομηχανίας Lafarge στο Le Teil. Η Lafarge είναι συχνός στόχος επιθέσεων στην Γαλ-λία, κυρίως για την περιβαλλοντική καταστροφή που προκαλεί.

21 Αυγούστου, Πόρτλαντ, Όρεγκον, ΗΠΑ: Μία ανώνυμη ομάδα αντιεξουσιαστών βανδάλησε ένα γραφείο που ανήκε στα ενοικιαζόμενα γραφεία Kiln στην Southeast Madison Street, καθώς επίσης και αυτοκίνητα που ήταν σταθμευμένα στον χώρο. Αμορμή ήταν μία εκδήλωση που είχε διοργανωθεί το προηγούμενο βράδυ με θέμα την τεχνητή νοη-μοσύνη. Οι βάνδαλοι άφησαν τρικάκια μιλώντας για «Μπατλεριανή τζιχάντ ενάντια στην τεχνητή νοη-μοσύνη», το οποίο είναι μια λογοτεχνική αναφορά σε έναν πόλεμο μεταξύ της ανθρωπότητας και των ρομπότ στην τριλογία του Brian Herbert και του Kevin J. Anderson, *Legends of Dune*: «**ΜΠΑΤΛΕΡΙΑΝΗ ΤΖΙΧΑΝΤ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΕ-ΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ.** Ατελείωτη καταστροφή και θάνατος κινούν την μη-χανή της προόδου. Η τεχνητή νοημοσύνη υπεύει στην πλάτη αυτού του τέρατος, αφανίζοντας την αν-θρωπότητα, αφήνοντας πίσω της μόνο στείρα κου-τιά για να μας κλείσουν και εφαρμογές για να μας κρατούν ναρκωμένους, ενώ οι κομπιουτεράκιδες μέσα απολαμβάνουν τα κοκτέιλ τους, εμείς οι υπόλοιποι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια επιλο-γή:

να δεχούμε την θέση μας στον πάτο της κοινωνι-κής τάξης ή να βρούμε τους ανθρώπους μας και να το καταστρέψουμε όλο αυτό. Μόνο εμείς μπορούμε να αποφασίσουμε να σπάσουμε τις οθόνες που μας κάνουν πλύση εγκεφάλου στην υποταγή. Η ώρα είναι τώρα, η μέρα είναι εδώ, **ΕΠΙΘΕΣΗ! ΕΠΙΘΕΣΗ! ΕΠΙΘΕΣΗ!**»

26 Αυγούστου, Σύδνεϋ, Αυστραλία: Μια ομάδα τριών κουκουλοφόρων εισέβαλλαν στον χώρο του εργοστασίου της SEC Plating, προκάλεσαν σοβα-ρές φθορές στα μηχανήματα και έγραψαν συνθή-ματα με σπρέι υπέρ της Παλαιστινιακής αντίστα-σης. Η εν λόγω εταιρία αποτέλεσε στόχο πολλών διαμαρτυριών τους τελευταίους μήνες λόγω της σύνδεσής της με την γενοκτονία των Παλαιστινί-ων από το Ισραήλ, αφού έχει συμβόλαιο για την παραγωγή εξαρτημάτων για πολεμικά αεροσκάφη F-35 για το Ισραήλ.

Σαντιάγο, Χιλή: Φλεγόμενα οδοφράγματα στην μνήμη των συντρόφων Lurí, Tortuga και Belén.

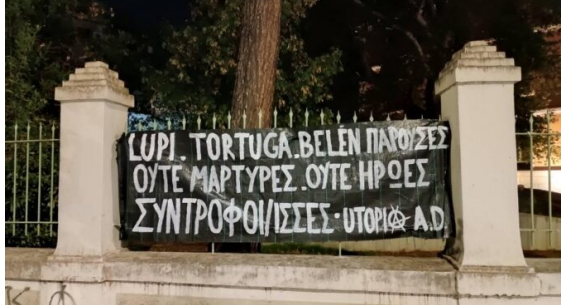
Σαντιάγο, Χιλή: Στιγμιότυπο από προπαγανδιστική δράση για την συντρόφισσα Belén Navarrete. Το πανό της φωτογραφίας γράφει «Belén Navarrete παρούσα στο χάος και την αναρχία»

Βραζιλία: Πανό για τον Μαύρο Αύγουστο. Το πανό γράφει «Από την μία πλευρά της οροσειράς ως την άλλη, ζήτω η Αναρχία! Tortuga, Belén και Lurí παρόντες/ουσες!»

Χώρα των Βάσκων: Αναρχική προπαγάνδα στην μνήμη των συντρόφων Lurí, Tortuga και Belén

Κομοτηνή, Ελλάδα: Πανό στο κέντρο της πόλης για τον Μαύρο Αύγουστο

ες, να μάθουμε να ζούμε με αυτές. Πέρυσι δύο αγαπημένοι/ες σύντροφοι/ισσες έχασαν την φυσική τους παρουσία: ο Luciano Pitronelo και λίγες μέρες αργότερα η Belén Navarrete, και οι δύο κοντά σε πολύ αγαπημένα πρόσωπα, συντρόφους/ισσες στις ιδέες, ενεργούς/ες και αλληλέγγυους/ες με τους/τις συντρόφους/ισσες μας στη φυλακή. Μετά από αυτό το πλήγμα, από αυτό το σοκ, ξεκίνησαν οι δράσεις. Τα πανό και τα γκράφιτι με τα ονόματά τους, οι οδομαχίες και τα φυλλάδια με τα πρόσωπά τους, οι εμπρηστικές καταδρομικές επιθέσεις και άλλες παρόμοιες ενέργειες άρχισαν και πάλι να συγχωνεύουν το παρόν με το πρόσφατο παρελθόν, σε βίαιες δράσεις, σε φωτιά, σε πανό, σε γκράφιτι. Και όπως άλλοι μνημόνευαν και έκαναν παρόντες τους/ις συντρόφους/ισσές τους, πριν από σχεδόν έναν αιώνα, αμφισβητώντας δειλές και ειρηνιστικές στάσεις, οι δράσεις του σήμερα εκπληρώνουν την ίδια λειτουργία. Η Belén Navarrete ζει στην έκρηξη που ανατίναξε την πόρτα του εργαστηρίου Abbott Recalcine, την καταγιστική νύχτα της 19ης Μαΐου φέτος. Οι πυρήνες που φέρουν το όνομά της την έκαναν παρούσα σε μια πράξη εκδίκησης για τη διανομή ελαττωματικών αντισυλληπτικών χαπιών που ανάγκασαν σε εγκυμοσύνη έναν μέχρι στιγμής αδιευκρίνιστο αριθμό γυναικών και εγκύων σωμάτων που κυοφορούν. Σε κάθε χειρονομία, σε κάθε δράση, η μνήμη και η πράξη, ένα μείγμα που συγχωνεύει το παρόν και το παρελθόν: τον Αύγουστο, όταν η νέα βλάστηση των δέντρων εμφανίζεται ξανά, όταν τα μπουμπούκια είναι έτοιμα να ανθίσουν, η μαύρη μνήμη ανοίγει την πύλη όπου κάνουμε παρόντες τους/τις συντρόφους/ισσες μας... κάθε χειρονομία... κάθε δράση.

Οι δράσεις να ρίξουν το πέπλο που χωρίζει τη ζωή από το θάνατο.

Οι Belén Navarrete και Tortuga ζουν στην εξεγερσιακή δράση.

Για τους/τις συντρόφους/ισσες μας που ξεπέρασαν το γήινο πεδίο.

La Zarzamora

Μαύρος Αύγουστος 2025

Αντιφυλακιστικό Δίκτυο Αλληλεγγύης «Marcello Villarroel a la Kalle»: Στην μνήμη των Luciano Pitronello και Belén Navarrete

«...μέσα στη δίνη της βρωμιάς του κόσμου, μερικές φορές συναντιόμαστε και ξέρουμε ότι δεν είμαστε μόνοι/ες, μερικές φορές χάνουμε τους/ις συντρόφους/ισσές μας, αλλά ο πόλεμος συνεχίζεται, προχωράμε με τους νεκρούς μας, με το κεφάλι ψηλά και πάντα σταθεροί/ές στο μονοπάτι που επιλέξαμε».

– *Belén Navarrete*

Στις 11 και 21 Αυγούστου του περασμένου έτους, οι αναρχικοί/ές σύντροφοι/ισσες Tortuga και Belén πέρασαν σε άλλο επίπεδο ύπαρξης. Και οι δύο, σε θλιβερά τυχαία περιστατικά, μας άφησαν ενώ ίσως ζούσαν τις καλύτερες μέρες της ζωής τους, γεμάτες προκλήσεις που προέκυπταν από τις ανταγωνιστικές πεποιθήσεις που τους καθοδηγούσαν. Με αμφότερους τους/ις συντρόφους/ισσες χτίσαμε, μέσα από την συγγένεια, χώρους και δεσμούς στον καθημερινό αγώνα ενάντια στην κοινωνία φυλακή.

Με αμφότερους τους/τις συντρόφους/ισσες ζήσαμε ολόκληρα κεφάλαια αδελφότητας και Επαναστατικής Αλληλεγγύης από μια σαφή αναρχική θέση που διατηρεί μέρος μιας ιστορίας μόνιμης επίθεσης ενάντια στην εξουσία στην περιοχή της Χιλής ανά τα χρόνια.

Με αμφότερους τους/ις συντρόφους/ισσες μοιραστήκαμε πιο προσωπικά και καθημερινά στοιχεία που μας βγάζουν από κάθε οργανική τυπικότητα, τα οποία σίγουρα δεν λαμβάνονται υπόψιν στους δεσμούς που διέπονται από εμπιστοσύνη, συγγένεια, αδελφοσύνη και συντροφικότητα, πάντα με στόχο έναν αγώνα στον οποίο η απόφαση να μην υποταχθούμε και να συνεχίσουμε ήταν πάντοτε σαφής και αποφασιστική.

Έχουμε χάσει δύο σπουδαία άτομα που, με τα πάνω τους και τα κάτω τους, ποτέ δεν απέφυγαν τη σύγκρουση πέρα από τις αναταράξεις που χαρακτηρίζουν τη ζωή του καθενός.

Από την ανωνμία και χωρίς να κοκορεύονται, συνέβαλαν με πολλούς τρόπους στη βαθύτερη ανάπτυξη του καθημερινού αγώνα ενάντια στο κράτος, τη φυλακή και το κεφάλαιο, αξιοποιώντας την απεριόριστη φαντασία μαζί με το απαραίτητο σθένος για να υλοποιήσουν ισχυρές εξεγερσιακές πρωτοβουλίες.

Αναλαμβάνουμε ως δίκαιη ανάγκη, ως αναπόφευκτη συνέχεια και ως αναντίρρητη ευθύνη το γεγονός της απαίτησης να τους αναγνωρίσουμε ως μέρος του εκτεταμένου και πολύμορφου αναρχικού αγώνα. Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες δεν πέθαναν εν ώρα δράσης, σαφώς, αλλά δεν ήταν πολίτες που ριζοσπαστικοποιήθηκαν από συγκυριακές περιστάσεις ή από παροδικές επαναστάσεις. Ήταν και είναι αδελφία στον αναρχικό ανατρεπτικό αγώνα που έριξαν αμέτρητα λιθαράκια στο δύσβατο μονοπάτι της σύγκρουσης με την εξουσία και κάθε είδους αρχή. Με το φρόνημα ότι κρατάμε καθημερινά μέσα στον αγώνα όλους/ες τους/ις συντρόφους/ισσες που έπεσαν, συνεχίζουμε να παλεύουμε για την απελευθέρωση των αντιεξουσιαστών/ριών και αναρχικών συντρόφων/ισσών που είναι φυλακισμένοι/ες σε όλον τον κόσμο και τους αναγνωρίζουμε ως τέτοιους, ακόμη περισσότερο στην περίπτωση της Belén και του Tortuga με τους οποίες βαδίσαμε επί χρόνια στο μονοπάτι της σύγκρουσης σε άμεση αλληλεγγύη προς τον σύντροφο μας Marcelo Villarroel, με αδιαπραγμάτευτη δέσμευση για την επιστροφή του στους δρόμους.

«Σε όσους και όσες βίωσαν από κοντά την απώλεια αυτών των πολεμιστών, από αυτό το αντιφυλακιστικό εγχείρημα, τους λέμε με όλη μας την καρδιά: *Δύναμη και θάρρος!*»

«Γιατί ούτε η φυλακή, ούτε ο πόνος, ούτε ο θάνατος θα μας σταματήσουν!!»

– *Tortuga, Luciano Pitronello.*

Μετά από 1 χρόνο από τη φυσική απώλεια των συντρόφων και συντροφισσών μας Luciano Pitronello και Belén Navarrete, τίποτα δεν τελείωσε, όλα συνεχίζονται!!

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ/ΙΣ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΥΣ/ΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ/ΕΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΙΣΧΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ MARCELO VILLARROEL

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΤΩΧΕΙΑ, ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ!

Αντιφυλακιστικό Δίκτυο Αλληλεγγύης «Marcelo Villarroel a la Kalle»

Μαύρος Αύγουστος 2025, από διάφορες περιοχές.

Λόγια των φυλακισμένων συντρόφων της υπόθεσης Susaron εις μνήμην των Lurí, Tortuga και Belén

Ως κρατούμενοι που είμαστε γνωστά αντίθετοι στην τάξη, νιώθουμε ότι είναι καθήκον μας να στείλουμε μια στοργική χειρονομία από ακέραιη μνήμη σε τρία άτομα που πλέον δεν βρίσκονται στο επίγειο επίπεδό μας και στα αγαπημένα τους πρόσωπα: στους Tortuga, Lurí και Belén.

Είχαμε την τύχη να γνωρίσουμε και τους τρεις.

Τον Tortuga, σε αναρίθμητες εξεγερσιακές μέρες διάδοσης του αναρχικού σπόρου, οργανώνοντας με μεράκι πολύτιμα περιστατικά προπαγάνδας, μουσικής και αμφισβήτησης.

Την Belén, στη λάμψη του ίδιου αγώνα και της άμεσης δράσης. Όλοι/ες ξέραμε με πόση τόλμη και σφοδρότητα μετέφερε τον λόγο στην δράση, και έτρεφε πάντα μεγάλο σεβασμό για αυτό.

Και τον Lurí, όταν βγήκαμε να τον υποδεχτούμε μαζί με τα συντρόφια της «Carreta Anárquica» στο Santiago 1, όταν ήταν φυλακισμένος. Προσπαθούσαμε να του κάνουμε μια τρυφερή και αλληλέγγυα υποδοχή: φέρνοντας νόστιμο φαγητό και ζεστά ρούχα, γελώντας λίγο μπροστά στη συμφορά. Είδαμε ίδιους όμμασι πώς διατηρούσε, παρά την νευρικότητα και τον φόβο που προκαλεί το να μπαινείς για πρώτη φορά στη φυλακή, μια στωική και περήφανη συνέπεια λόγων και πράξεων. Τον γνωρίσαμε μέσα στη φυλακή και ποτέ δεν ξεχάσαμε την αθώα και όμορφη ενέργειά του, το φως που φορούσε πάνω από το κεφάλι του παρά την καταραμένη περίσταση.

Σε όλους/ες αυτούς/ές, τιμή, φωτιά, μπαρούτι και εμπρησμός! Το να τους μνημονεύουμε χωρίς αυτά τα στοιχεία θα ήταν ασέβεια.

Να φέρουμε τη θεωρία στη σύγκρουση: να ανάψουν φωτιές οι ιδέες.

Στις πολύχρωμες και επικίνδυνες καρδιές μας ζουν τα συντρόφια που πλέον δεν μας συνοδεύουν σωματικά. Αλλά εμείς, που δεν έχουμε αφήντη, ξέρουμε ότι περπατούν δίπλα μας τόσο στον κίνδυνο όσο και στην ηρεμία.

Φωτιά στο υπάρχον, η μνήμη να σπείρει τον όλεθρο.

Αναρχομηδενιστές βήγκαν straight edge κρατούμενοι, υπόθεση Susaron.

(Panda και Rucio)

Μαύρος Αύγουστος 2025 / Ex Penitenciaria

Λόγια των αναρχικών συντρόφων Aldo & Lucas Hernández για τον Μαύρο Αύγουστο

Για έναν Αύγουστο μαύρης μαχητικής μνήμης...

Η απουσία που αφήνουν οι σύντροφοι/ισσες θα πρέπει να έχει αντίκτυπο στην καθημερινότητα όσων τους γνώρισαν, όσων αντάλλαξαν πάνω από μερικές λέξεις μαζί τους. Πρέπει να τους λείπουν, και πώς να μην τους λείπουν;Ποιος/ποια είναι προετοιμασμένος/η για τον θάνατο ενός/μιας συντρόφου/ισσας; Ακόμη κι αν μπορέσουμε να βάλουμε τους εαυτούς μας σε αυτήν την κατάσταση, σε αυτό το σενάριο, δεν υπάρχει βεβαιότητα ότι θα καταφέρουμε να είμαστε προετοιμασμένοι/ες· κάθε συναίσθημα είναι πάντα προσωπικό και ατομικό· ό,τι ένα άτομο μπορεί να νιώσει στο εσωτερικό του πρέπει να το ζήσει στο πετσί του για να μιλήσει για την απώλεια.

Δεν βαδίσαμε μαζί σας, δεν σας γνωρίσαμε, αλλά οι σύντροφοι/ισσές μας μαρτυρούν την αποφασιστική και σταθερή πορεία σας για την αντιμετώπιση αυτής της πραγματικότητας.

Αυτές οι γραμμές γράφτηκαν για να φέρουν στη μνήμη τον Luciano, την Belén και τον Lurí· κανένας/μία σύντροφος/ισσα δεν πρέπει να πεθάνε ως μια μακρινή ανάμνηση· πρέπει να τους έχουμε παρόντες σε κάθε στιγμή που αποφασίζεται να αντιμετωπιστεί το καθεστώς.

Για τον Luciano, τον Lurí, τη Belén, τον Santiago Maldonado, την Macarena Valdés και τόσους/τες άλλους/άλλες που πέθαναν ή σκοτώθηκαν...

Aldo και Lucas από τις φυλακές «La Gonzalina» και «Santiago Uno».

Σαντιάγο, Χιλή: Ανάληψη ευθύνης για επίθεση με μολότοφ σε μπάτσους σε αλληλεγγύη με τους συντρόφους Aldo και Lucas.

Το αντάρτικο πόλης διαιωνίζεται σε κάθε δράση, σε κάθε στιγμή όπου τα θεμέλια αυτής της κοινωνίας τρέμουν και ο φόβος αντικαθίσταται από τον τρόμο της επικείμενης σύγκρουσης.

Αυτά είναι τα λόγια που ακούμε στην καθημερινότητα, στους διάφορους χώρους που σε κάποια στιγμή της πορείας μας τα έχουμε ακούσει αλλά τα οποία έχουν πολλαπλασιαστεί ακόμη περισσότερο με το πέρασμα του χρόνου. Ωστόσο, σε αυτήν την αδηστική κοινωνία γίνονται όλο και λιγότερες βίαιες δράσεις. Πέραν του ότι θα μπορούσαμε να εμβυθύνουμε και να διεξάγουμε μια λεπτομερή ανάλυση γι’ αυτό (ανάλυση για την οποία πιστεύουμε ότι θα έπρεπε να επιφορτιστούν οι αξιολύπτητοι ακαδημαϊκοί που αρέσκονται να παίζουν τον παθητικό ρόλο απέναντι στον εχθρό, πολλή θεωρία και καμιά δράση), θέλουμε να τιμήσουμε τους αδερφούς μας Aldo και Lukas μέσω δράσεων που πραγματοποιήθηκαν στην προσπάθεια να σπάσουμε την παθητική και αρρωστημένη καθημερινότητα που αναφέραμε. Εν όψει της δίκης τους αποφασίσαμε να δείξουμε σύντομα αλλά αναγκαία δείγματα μαχητικής αλληλεγγύης, να δείξουμε ότι όσοι/ες αντιμετωπίζουν δεκαετίες φυλάκισης δεν είναι μόνοι και ότι η σύγκρουση επιμένει να υπάρχει ενάντια σε όσους μας υποβάλουν σ’ αυτή την αποξενωμένη ζωή. Αν και σήμερα ήταν μόνον μια εμπρηστική σύγκρουση εναντίον της μπάσταρδης αστυνομίας, σύντομα θα είναι σφαίρες που διαπερνούν τα σώματά τους και βόμβες που εκρήγνυνται στα πρόσωπά τους. Εισαγγελείς, δεσμοφύλακες, αστυνομικοί ή οποιοσδήποτε συνευρέθηκες του παρόντος που βιώνουμε, μην κοιμάστε ήσυχoi· συνεχίζουμε να ακονίζουμε τις ιδέες μας και αυτές οι απειλές θα γίνουν πραγματικότητα εναντίά σας. Τίποτα δεν έχει τελειώσει· εδώ όλα συνεχίζονται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο· γνωρίζουμε τον δρόμο μας και ό,τι κι αν γίνει θα πάρουμε την ελευθερία μας και την ελευθερία των συντροφιών μας με επίθεση.

ΖΗΤΩ Η ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΕΚΡΗΞΕΩΝ.

ALDO ΚΑΙ LUKAS ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

Αυτόνομες ιλλεγκαλιστικές συγγένειες για την εκδίκηση.

Εμπρηστική αλληλεγγύη με τους φυλακισμένους συντρόφους Aldo και Lucas

Στις 22 Ιουλίου έγινε άλλη μία επίθεση σε μπάτσους από μαθητές του λυκείου José Victorino Lastarria. Ρίχτηκαν βόμβες μολότοφ, στήθηκαν οδοφράγματα και ρίχτηκαν τρικάκια, σε αλληλεγγύη με τους Aldo και Lucas Hernández, φυλακισμένους αναρχικούς συντρόφους που τον Ιούλιο και τον Αύγουστο βρισκόταν σε εξέλιξη δίκη εναντίον τους. Οι δύο σύντροφοι κατηγορούνται για την βομβιστική επίθεση κατά της Εθνικής Διεύθυνσης Χωροφυλακής, την ευθύνη της οποίας ανέλαβε η ομάδα *Μαύρη Εκδίκηση*. Η δίκη κράτησε πάνω από δέκα συνεδρίες. Περιλάμβανε την παρουσίαση και έκθεση αποδεικτικών στοιχείων που διαθέτουν οι εισαγγελικές αρχές, όπως εικόνες και ηχογραφήσεις της διαδρομής προσέγγισης και διαφυγής των δραστών που τοποθέτησαν την εκρηκτική συσκευή, αντικείμενα, μεταξύ των οποίων πυρομαχικά, εργαλεία και όπλα, που βρέθηκαν σε δύο κατοικίες, καθώς και καταθέσεις αστυνομικών υπαλλήλων, Από τις καταθέσεις προέκυψε ότι υπάρχουν σκοτεινά σημεία στην έρευνα που ποτέ δεν μπόρεσαν να προσδιοριστούν με βεβαιότητα, αναγκάζοντας τις αρχές να βασιστούν σε εικασίες λόγω έλλειψης υλικών αποδεικτικών στοιχείων που να στηρίζουν πραγματικά την κατηγορία. Αλληλεγγύη στους συντρόφους Aldo και Lucas, στους οποίους επιδιώκεται η επιβλή ποινής πολλών ετών φυλάκισης. Η αλληλεγγύη να μην είναι μια λέξη που χρησιμοποιείται λανθασμένα, αλλά ας γίνεται αισθητή στην καθημερινότητα των συντρόφων/ισσών που στερούνται την ελευθερία, καθώς και σε όσους/ες υποφέρουν από τα αντίποινα της εξουσίας.

Μόνικα Καβαγιέρο Σεπούλβεδα: «Πολιτική βία»

Η πολιτική βία μπορεί να γίνει κατανοητή, από μια αντιεξουσιαστική προοπτική, ως η επιθετική απάντηση που στοχεύει να σπάσει, να επιτεθεί ή να θρυμματίσει κάθε ένα από τα στοιχεία που συνθέτουν την κυριαρχία.

Μια τέτοια απάντηση θα μπορούσε να περιοριστεί στο να πλήξει τα σύμβολα της εξουσίας, αφήνοντας έτσι ένα δυνατό προπαγανδιστικό μήνυμα, δηλαδή να κατορθώσει να αποτυπώσει κάθε ένα από τα κίνητρα της δράσης και, ιδανικά, να προκαλέσει την επανάληψη ή τη διάδοση ολόκληρης, ή τουλάχιστον ενός μέρους, της βίαιης απάντησης.

Όπως έλεγα προηγουμένως, μπορεί κανείς να επιτεθεί συμβολικά, κατανοώντας ότι το σημερινό σύστημα καταπίεσης μπορεί να το δει κανείς να εκπροσωπείται σε διάφορα στοιχεία ή υλικά αντικείμενα, ή ακόμη και σε πρόσωπα.

Για παράδειγμα, υπάρχει η περίπτωση του Sante Caserio, ο οποίος μαχαίρωσε τον Γάλλο πρόεδρο Sadi Carnot· από την οπτική μου αυτή η ενέργεια έγινε επειδή ο πρόεδρος εκπροσωπούσε την πολιτική εξουσία, η οποία εκείνη την εποχή είχε οδηγήσει στο θάνατο τους συντρόφους Ravachol, Vaillant και Henry. Η πράξη του επιδίωξε να αποτελέσει μια άμεση επίθεση εναντίον αυτού που δημόσια στηριζόταν ως η εξουσία στο έδαφος που κυριαρχούσε το γαλλικό κράτος στη δεκαετία του 1890. Πέραν της πραγματοποίησης μιας εκδίκησης, ο Sante ήθελε να μην υπάρχουν αμφιβολίες για τα κίνητρά του· αυτό φαίνεται καθαρά στο σύνθημα του: «Ζήτω η Αναρχία!» τόσο τη στιγμή της σύλληψής του όσο και στην κατάθεσή του στο δικαστήριο.

Σήμερα, ναι, καταλαβαίνουμε ότι το καπιταλιστικό και ετεροπατριαρχικό σύστημα κυριαρχίας διαπλέκεται μέσα από πολύπλοκες κοινωνικές και πολιτισμικές σχέσεις, σε συνδυασμό με υλι-

κές δομές και τα πρόσωπα που στηρίζουν αυτές τις δομές. Ως εκ τούτου, και από μια αναρχική οπτική, έχω (και διατηρώ εδώ και αρκετά χρόνια) τα εξής ερωτήματα:

Με ποιον τρόπο θα μπορούσε να συντελεστεί ένα αποφασιστικό ποιοτικό άλμα που να υπερβαίνει την επίθεση στο συμβολικό; Είναι πραγματικά δυνατόν να «χτυπήσουμε εκεί που πο-νάει» το καπιταλιστικό σύστημα, σε έναν κόσμο όπου οι σχέσεις του κυριαρχικού ελέγχου έχουν σχηματίσει ένα πλέγμα δικτύων σε ολόκληρο τον πλανήτη;

Οι απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα έχουν μεταβληθεί καθώς (πιστεύω) μαθαίνω πώς αναπτύχθηκε και διατηρήθηκε η κυριαρχία, και προσπαθώντας να ενεργήσω ανάλογα με αυτές τις απαντήσεις, διαμορφώνω τις πολλαπλές μορφές με τις οποίες μπορεί κανείς να καταστρέψει ό,τι ή όποιους εμποδίζουν την ολοκληρωμένη ανάπτυξη κάθε ατόμου.

Στον μακρύ δρόμο του πώς ασκείται η αντιεξουσιαστική πολιτική βία, τα σωστά και τα λάθη πρέπει αναγκαστικά να αποτελούν συλλογικό μάθημα για εμάς που στέκουμε στο ίδιο μονοπάτι.

Ανάμεσα σε όσους έχουμε συναντηθεί στο αναρχικό/αντιεξουσιαστικό «έργο», συνεχώς γνωρίζουμε νέες και νέους συντρόφους, όπως επίσης και αποχαιρετάμε με πόνο άλλους και άλλες. Σύντροφοι/συντρόφισσες Belén, Tortuga, Lupi, η μνήμη σας παραμένει ζωντανή. Υγεία και Αναρχία!

Μόνικα Καβαγιέρο Σεπούλβεδα

Αναρχική κρατούμενη

Μάυρος Αύγουστος 2025

Εξέγερση στην Ινδονησία

Νέα από την Ινδονησία. Από τις 25 Αυγούστου και συνεχίζοντας...

Η οργισμένη νεολαία εξεγείρεται πυροδοτημένη από την αύξηση των φόρων για τον δημόσιο και κατασταλτικό στρατό. Δεν υπάρχει οργάνωση, την εξέγερση την καθοδηγούν νεαροί αναρχικοί, μηδενιστές και ανεξέλεγκτοι. Πολλοί νέοι αναρχικοί από συλλόγους μαθητών συλλαμβάνονται. Οι μαθητές είναι η ενέργεια [της εξέγερσης]. Περίπου 400 από αυτούς συνελήφθησαν στις 25 Αυγούστου σύμφωνα με αναφορές. Οι περισσότερες δράσεις συντονίζονται ζωντανά μέσω των κοινωνικών δικτύων. Συνήθως κάποιο φιλελεύθερο συνδικάτο ή κόμμα της αντιπολίτευσης ελέγχει τα αφηγήματα αλλά όχι αυτή τη φορά. Ακόμη και τα καθεστωτικά ΜΜΕ αναγνωρίζουν ότι τα κοινωνικά δίκτυα αποτελούν την πηγή της τεκμηρίωσης. Οι πολιτικοί δεν μπορούν πια να ελέγξουν τα αφηγήματα. Είναι παράδοση εδώ και δεκαετίες ότι οι εκτελεστικές μαθητικές δομές συνήθως λειτουργούν ως διαχειριστές τέτοιου είδους διαδηλώσεων, όμως κάθε χρόνο αυτοί οι μεσολαβητές ξεσκαπάζονται από τους ίδιους τους μαθητές. Γι’ αυτό οι ΜΚΟ, τα συνδικάτα, οι «πολιτισμένοι αναρχικοί» και οι φοιτητικές ενώσεις της αριστεράς και της δεξιάς μισούν την αντιοργανωτική φράξη.

Να παν να γαμηθούν όλοι τους. Προκαλούμε τη νεολαία να δράσει μόνη της. Τα άτομα δεν τρομάζουν πια από το ιδεολογικό καθήκον, τους κανόνες και όλες αυτές τις εξωτερικές αξίες...

Το βράδυ της 28ης Αυγούστου, η αστυνομία σκότωσε έναν άνθρωπο. Ξέσπασε πανεθνική εξέγερση ενάντια στην αύξηση των φόρων. Σε πολλές πόλεις η εξέγερση ήταν οργανική και αυτοοργανωμένη. Η δημόσια εικόνα της αστυνομίας συνεχίζει να καταρρέει, καθώς ο κόσμος στηρίζει τους εξεγερμένους. Πυρήνες συντόνισαν κι άλλα πράγματα και οι περισσότερες μηδενιστικές-εξεγερσιακές ανακοινώσεις κυριαρχούν στο αφήγημα. Ανώνυμοι λογαριασμοί στο Instagram με χιλιάδες ακόλουθους καλούν σε αντιπολιτική εξέγερση. Καθημερινά βγαίνουν καλά καλέσματα και εξηγήσεις.

Οι συνδικαλιστικοί μεσολαβητές ανακοίνωσαν ότι θα κατέβουν στον δρόμο και «δεν θα υπάρξουν ταραχές», αλλά η νεολαία και οι εξεγερμένοι τους κορόιδεψαν αμέσως στα κοινωνικά δίκτυα. Σηκώνουμε το καπέλο στη νεολαία. Μπορούμε μόνο να τη σπρώξουμε να γίνει ακόμη πιο ανεξέλεγκτη. Το βράδυ, το ίντερνετ κατέρρευσε. Ενώ οι «πολιτισμένοι αναρχικοί» καλούσαν σε λαϊκές συνελεύσεις εμείς καλούσαμε να γαμηθούν όλα. Παρέχουμε μόνο συντονισμό δικτύωσης και τεχνικά στοιχεία για δράση στον δρόμο. Ποτέ δεν οργανώνουμε πραγματικά τον κόσμο.

Παρασκευή 29 Αυγούστου. Βασικά οι αναρχικοί ελέγχουν το αφήγημα. Ο κόσμος ανταποκρίνεται στο πανεθνικό κάλεσμα για επίθεση σε αστυνομικά τμήματα και στην ίδια την αστυνομία. Γίνεται επίθεση στην κυβέρνηση και τα μαζικά μέσα ενημέρωσης χάνουν τον έλεγχο της πληροφορίας και των ειδήσεων.

Το δίκτυό μας συνεχίζει να καλεί σε εκδίκηση από τη δολοφονία της αστυνομίας το προηγούμενο βράδυ και η κατάσταση φουντώνει. Οι πυρηνές είναι στους δρόμους. Μπορείτε να δείτε την εξέγερση σε διάφορα ειδησεογραφικά μέσα αν και όλα τα καλά βίντεο υπάρχουν μόνο στα κοινωνικά δίκτυα.

Από το «*Αρχιτέλαος της Φωτιάς*»

Η Τζακάρτα υπό πολιορκία

25 Αυγούστου 2025. Η Τζακάρτα δεν ανήκει πλέον στις σάπιες ελίτ. Χιλιάδες από κάθε γωνιά της χώρας καταλαμβάνουν την πρωτεύουσα. Δεν πρόκειται απλώς για μια διαμαρτυρία, είναι μια συλλογική έκρηξη οργής ενάντια στην αύξηση των φόρων κατοικίας, στη διαρκή διαφθορά και στα στρατιωτικο-αστυνομικά σκυλιά του κράτους. Από την αυγή μέχρι τα μεσάνυχτα, οι δρόμοι μετατρέπονται σε πεδίο μάχης της ανυποταξίας. Κραυγές, φωτιές και πέτρες γίνονται η γλώσσα της οργής του λαού. Δεν είναι κάποια παράσταση κουκλοθέατρου των ελίτ, είναι ωμή οργή, αδάμαστη, χωρίς ηγέτες και αδύνατο να ελεγχθεί.

Perhimpunan Merdeka: Να καταργηθεί η βουλή! Ενημέρωση από το κύμα εξέγερσης στην Ινδονησία

Αυτό το κύμα εξέγερσης, που ξεκίνησε στα τέλη Αυγούστου 2025, προκλήθηκε από τη συσσώρευση οργής για διάφορα πολιτικά και οικονομικά ζητήματα. Δεν υπήρχε ένα μόνο ζήτημα. Όλα κλιμακώθηκαν με τη μαζική αύξηση των φόρων κατοικίας σε όλη την περιοχή, εξαιτίας του δημοσιονομικού ελλείμματος της κυβέρνησης. Την ίδια στιγμή, τα μέλη του κοινοβουλίου έλαβαν δεκαπλάσια αύξηση στους μισθούς τους. Αυτό επιδεινώθηκε από τις συχνά αυθαίρετες δηλώσεις αξιωματούχων. Για παράδειγμα, ο νομάρχης του Ρατί δήλωσε ότι οι φόροι δεν θα μειωθούν, ακόμη κι αν πραγματοποιηθεί μια μαζική διαδήλωση 50.000 ατόμων. Το Ρατί ήταν η πρώτη πόλη που εξερράγη με συμμετοχή περίπου 100.000 ατόμων στις 10 Αυγούστου 2025. Οι διαμαρτυρίες ενάντια στην αύξηση των φόρων εξαπλώθηκαν στο

Bone και στη συνέχεια σε άλλες πόλεις. Κατά τη διάρκεια διαδήλωσης στην Τζακάρτα, ένας εργαζόμενος μεταφορών σκοτώθηκε αφού παρασύρθηκε από όχημα της αστυνομίας. Την επόμενη ημέρα, οι διαδηλώσεις εξαπλώθηκαν σε πολλές πόλεις και συνεχίζονται μέχρι σήμερα, τη στιγμή που δημοσιεύουμε αυτήν την ενημέρωση (2 Σεπτεμβρίου). Τουλάχιστον δέκα πολίτες σκοτώθηκαν, τα σπίτια αρκετών αξιωματούχων λεηλατήθηκαν και περίπου έξι γραφεία της Βουλής των Αντιπροσώπων καταστράφηκαν εν μέρει ή κήκαν ολοσχερώς. Ήμασταν βέβαιοι ότι αυτή η εξέγερση θα υποχωρούσε, όμως η οργή του λαού δεν κόπασε.

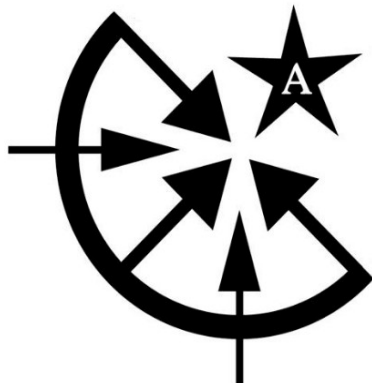
Υπάρχουν πάρα πολλές οργανώσεις, δίκτυα και ομάδες που διαμορφώνουν αιτήματα. Ακόμη και κάθε πόλη έχει τα δικά της ιδιαίτερα αιτήματα. Υπάρχουν δύο επαναστατικά αιτήματα: το πρώτο από το Perserikatan Sosialis (PS) και το άλλο, ένα χαλαρό, άτυπο και αποκεντρωμένο δίκτυο που εξέδωσε τη Διακήρυξη της Ινδονησιακής Ομοσπονδιακής Επανάστασης 2025, η οποία καλεί στη διάλυση του ενιαίου κράτους και του συστήματος του DPR και στην αντικατάστασή τους με έναν Δημοκρατικό Συνοσπονδιασμό χιλιάδων λαϊκών συμβουλίων για την εφαρμογή της άμεσης δημοκρατίας. Οι προοδευτικοί φιλελεύθεροι προβάλλουν ένα πιο ρεφορμιστικό αίτημα, το αίτημα 17+8. Οι εξεγερσιακοί αναρχικοί, οι ατομικιστές και οι μεταρριστικοί επικεντρώνονται σε επιθέσεις και συγκρούσεις στους δρόμους, καλώντας στην καταστροφή του κράτους και του πολιτισμού, χωρίς να ασχολούνται με κάποια πλατφόρμα ή κάποιο πρόγραμμα. Δεν υπάρχει ενιαίο μέτωπο, αλλά αποφεύγουμε τον υπερβολικό ιδεολογικό σεχταρισμό.

Παρόλο που δεν υπάρχει ένα μόνο ζήτημα, ο λόγος επικεντρώνεται ταυτόχρονα σε τρία ζητήματα: την αύξηση των φόρων, την αστυνομική βία και, το πιο σημαντικό, τη διάλυση της Βουλής των Αντιπροσώπων. Το Perhimpunan Merdeka δεν έχει λάβει θέση ακόμη, αλλά συμμετέχει σε κάθε διαδήλωση στις αντίστοιχες πόλεις του και τις χρησιμοποιεί για να επεκτείνει το δίκτυό του. Καλούμε τα παγκόσμια λαϊκά κινήματα σε αλληλεγγύη για να στηρίξουν τον αγώνα μας στην Ινδονησία μέσα από ποικιλία τακτικών και μεθόδων.

Ζήτω η επανάσταση!

Perhimpunan Merdeka

Κάλεσμα στα όπλα: Εξεγερσιακή αλληλεγγύη με την Ινδονησία – Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI)

Από την 25η Αυγούστου, οι φλόγες της εξέγερσης έχουν κατακάψει τις καταπιεστικές δυνάμεις στην Ινδονησία, πυροδοτώντας μια σφοδρή εξέγερση ενάντια σε ένα καθεστώς που ευδοκίμει μέσα από τη βία και την υποδούλωση. Δεν πρόκειται για μια εφήμερη στιγμή· πρόκειται για τον παλλόμενο χτύπο της αντίστασης από όσους τους έχουν στερήσει τα δικαιώματά τους για πολύ καιρό. Η απώλεια δέκα ζώων σε αυτόν τον αγώνα ενισχύει ακόμη περισσότερο την αποφασιστικότητά μας να αντιμετωπίσουμε το κράτος και τους λακέδες του.

Καθώς η κυβέρνηση εξαπολύει στρατιωτική βαρβαρότητα, απαγάγει αγωνιστές και διεξάγει ύπουλο κυβερνοπόλεμο, μας υπενθυμίζεται ότι: «Η εξέγερση είναι το πιο λογικό όπλο των μαζών». Ήρθε η ώρα να δράσουμε· η οργή μας πρέπει να ενωθεί σε μια δύναμη που ξεπερνά τα σύνορα!

Σύντροφοι σε όλο τον κόσμο, ξεσηκωθείτε! Χτυπήστε τα ινδονησιακά συμφέροντα όπου κι αν βρίσκονται. Διαταράξτε τη μηχανή της καταπίεσης με κάθε πράξη απείθειας.

Λάβετε μέρος στη σύγκρουση, ενισχύστε τις φωνές των καταπιεσμένων και κάντε σαφές ότι η αντίστασή μας δεν γνωρίζει όρια.

Μαζί μπορούμε να διαλύσουμε τον τεχνοβιομηχανικό πολιτισμό!

Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (FAI)

Αίτηση στήριξης – Ινδονησιακό Δίκτυο Καταφυγίων

Θα θέλαμε να μοιραστούμε την τρέχουσα καμπάνια μας: το Ινδονησιακό Δίκτυο Καταφυγίων, που τρέχει αυτή τη στιγμή στο FireFund: <https://www.firefund.net/indonesiansafehousenetwork>. Το εγχείρημά μας είναι αφιερωμένο στη διατήρηση και την επέκταση ενός δικτύου καταφυγίων που προσφέρουν καταφύγιο, ασφάλεια και αμοιβαία βοήθεια σε αγωνιστές και ευάλωτες κοινότητες στην Ινδονησία. Με τους αυξανόμενους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι που οργανώνονται στη βάση, αυτή η πρωτοβουλία έχει μετατραπεί σε μια κρίσιμη υποδομή αλληλεγγύης και αντίστασης.

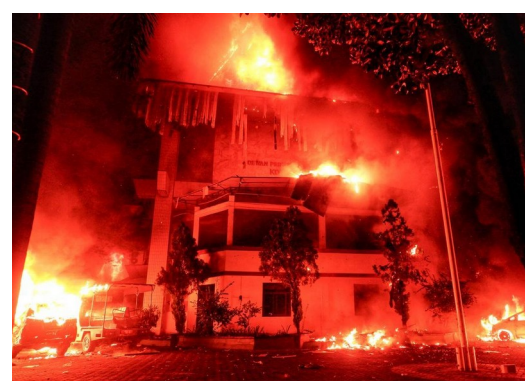
Απευθυνόμαστε σε εσάς για να ζητήσουμε τη στήριξή σας (δημοσιεύστε το στην ιστοσελίδα σας), ώστε να μπορέσουμε να ενισχύσουμε αυτό το δίκτυο, να διατηρήσουμε τους χώρους και να συνεχίσουμε να χτίζουμε συλλογική ασφάλεια.

Κάθε συνεισφορά από το ταμείο αμοιβαίας βοήθειας θα χρησιμοποιηθεί άμεσα για να καλυφθούν τα έξοδα ενοικίου, τροφής, λογαριασμών και επειγουσών αναγκών των συντρόφων που μένουν στα καταφύγια.

Εκτιμούμε βαθιά την αλληλεγγύη και τη διάθεσή σας. Παρακαλούμε ενημερώστε μας αν χρειάζεστε περαιτέρω λεπτομέρειες ή έγγραφα για να υποστηριχθεί η αίτησή μας.

Με αλληλεγγύη,
[Immanuel / Admin]

Ινδονησιακό Δίκτυο Καταφυγίων
idnsafehousenetwork@riseup.net

Η εξουσιαστική παγίδα της ταυτοτικής λογικής

Απόσπασμα κειμένου αναρχικής συντρόφισσας από την Ιταλία, που δημοσιεύθηκε στις 16 Αυγούστου 2025 στο Disordine με τίτλο «Απλά λόγια».
https://disordine.noblogs.org/post/2025/06/18/parole-semplici/

Πιστεύω ότι η απελευθέρωση ξεκινά από το άτομο, και όχι επειδή, εξαιτίας αυτής ή εκείνης της ανάγνωσης, αυτό θα σή-μαινε έναν πιο ριζοσπαστικό ισχυρισμό, αλλά εξετάζοντας την ουσία αυτού του ισχυρισμού. Μόλις αποκτήσει κανείς επίγνωση του εαυτού του και των δυνατοτήτων του, αποκτά επίσης επίγνωση των δυνατοτήτων για εξέγερση. Εναπόκειται στον καθένα να συνδεθεί με άλ-λους, να αναζητήσει όμοιούς του ή διαφορετικούς, πολλούς ή λίγους, παραμένει όμως το γεγονός ότι, πρώτα και κύρια, μιλάμε για άτομα, όποια κι αν είναι αυτά, με όποιο όνομα κι αν αποκαλούνται. Διότι το βίωμα και η εμπειρία έχουν σί-γουρα σημασία, μαζί με τις πεποιθήσεις που ο καθένας μπο-ρεί να αποκτήσει, και όλα αυτά δεν μπορούν να υποτιμηθούν ή να εξαλειφθούν μέσω της γενίκευσης συμπεριφορών. Οι ρόλοι, οι κατηγορίες, οι ταυτοποιήσεις βρίσκονται στην αντίπερα όχθη αυτής της προσέγγισης. Αιώνες και αιώνες κυριαρχίας έχουν καθορίσει τον ρόλο της γυναίκας και τον ρόλο του άντρα, τον ρόλο του ενήλικα και τον ρόλο του παιδιού, τον ρόλο του αφέντη και τον ρόλο του σκλάβου, τον ρόλο του ανθρώπινου όντος και εκείνον κάθε άλλου έμβιου όντος. Από αυτή την παρατήρηση γίνεται σα-φές ότι ο ρόλος που είναι προβληματικός είναι αυτός που ανατίθεται, και εξαιτίας του οποίου αναπτύχθηκε μια συγκεκριμένη καταπίεση, και ότι η κοινωνική σχέση που βρίσκεται στη βάση αυτής της ανάθεσης ρόλων πρέπει να διαλυθεί. Αυτό που, κατά συνέπεια, θα έπρεπε να οδηγεί στην απελευ-θέρωση, φαίνεται αντ’ αυτού να έχει «μολυνθεί» από την κω-δικοποίηση της γλώσσας, των χειρονομιών, των τρόπων συ-μπεριφοράς και από την επακόλουθη επιβολή απαγορεύσεων και κανόνων. Εδώ βρίσκεται το πρώτο ζήτημα, και ίσως το πιο σημαντικό, που πρέπει να αντιμετωπιστεί: ο κώδικας. Αυτός παραπέμπει σε έναν θεσμό, όχι στην αυτονομία· στην τάξη, όχι στην εξέγερση· στις φυλακές, όχι στην ελευθερία. Όταν κάτι κωδι-κοποιείται, είναι μέσα σε αυτό το πλαίσιο που θα πρέπει να υπακούει κανείς, με τιμωρία και έλεγχο όταν παραβιάζονται οι επιβαλλόμενοι κανόνες. Αναφέρομαι εδώ στο ζήτημα του φεμινισμού, ακόμη και του ριζοσπαστικού, και στην ταυτοτική λογική στην οποία έχουν οδηγήσει πολλές συζητήσεις που επιχειρούν να αντιταχθούν στην καταπίεση, όπως αυτή κατά των γυναικών ή κατά των ομοφυλόφιλων, λεσβίων, τρανς κ.ο.κ. Αυτή η ταυτοτική λο-γική, σχεδόν πάντα θυματοποιητική και απαγορευτική, έχει γίνει σήμερα ένα εργαλείο για την επιβολή κανόνων και γλώσσας και για τη δημιουργία διαχωρισμών. Είναι επίσης το θέμα από το οποίο δεν μπορούμε να ξεφύγουμε, αφού εμ-φανίζεται με κάθε τρόπο και σε κάθε πλαίσιο, και πέρα από το οποίο φαίνεται να μην υπάρχει τίποτα. Συχνά τα διάφορα ζητήματα προσεγγίζονται με την οπτική γωνία της ταυτότη-τας όσων θεωρούν εαυτούς θύματα του φύλου μέσα σε αυτό το σύστημα. Τώρα, σε αυτό που δεν μπορούμε να συμφωνή-σουμε είναι ότι ένα τέτοιο φαινόμενο οδηγεί περισσότερο στην ομογενοποίηση παρά στην ελευθερία, σε ένα είδος ύπουλης ηθικής που παραδόξως αναπαράγει ό,τι δήλωνε πως θέλει να πολεμήσει. Καμία λέξη που να είναι παράταιρη, κα-μία χειρονομία που να είναι παράταιρη, καμία σκέψη που να είναι παράταιρη. Ή μιλάς και συμπεριφέρεσαι με έναν ορι-σμένο τρόπο ή είσαι παράταιρος. Αλλά παράταιρος από τι; Από το άγχος της πολιτικής ορθότητας, που γίνεται μια μορ-φή αστυνόμευσης της γλώσσας και της συμπεριφοράς από τα νοητικά σχήματα εκείνων που, στο βάθος, βλέπουν τους αν-θρώπους μόνο ως κατηγορίες. Είναι ενδιαφέρον, σε αυτό το σημείο, να κάνουμε έναν πα-ραλληλισμό με το ομογενοποιητικό και στερεοτυπικό μο-ντέλο της κυριαρχίας. Τα κούιρ και φεμινιστικά ζητήματα, αν και από μια ρεφορ-μιστική σκοπιά, βρίσκονται εδώ και αρκετό καιρό στο επίκε-ντρο του διαλόγου και της προπαγάνδας των ΜΜΕ. Και, όπως είναι εύκολο να προβλέψει κανείς, όχι επειδή η άρχου-σα τάξη ενδιαφέρεται για την πραγματική χειραφέτηση των ατόμων, αλλά επειδή η ανάκτηση αυτών των ζητημάτων εί-ναι ιδιαιτέρως επικερδής και με αυτόν τον τρόπο αποτρέπει

αυτά, και άλλα παρόμοια ζητήματα, να εξελιχθούν σε μια πιο γενικευμένη κριτική. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τις διαφημί-σεις ρούχων, αρωμάτων, τηλεπικοινωνιών και τόσα άλλα για να το καταλάβει, ή εκείνους που στα ΜΜΕ αυτοανακηρύσ-σονται υπερασπιστές τους. Κάποτε θα τους έλεγαν «εχθρούς της τάξης», που αποκομίζουν κέρδος από τις αλλαγές της κοινωνίας. Πριν κάποιο καιρό, μια γνωστή εθνική εφημερί-δα παρουσίασε ένα γράφημα που περιλάμβανε όλες τις ονο-μασίες όσων δεν ταυτίζονται με το φύλο γυναίκα/άνδρας. Σε κάθε ονομασία αντιστοιχούσε και ένα χρώμα. Ένωθες ότι βρισκόσουν μπροστά σε μια σχολική άσκηση, μια διδακτική και επιστημονική προσέγγιση για κάτι που θα έπρεπε να ανήκει σε μια προσωπική σφαίρα που είναι αδύνατο να πε-ριοριστεί σε σχήματα και γραφήματα. Γιατί το άτομο πρέπει να είναι ταυτοποιείται ως κάτι συγκεκριμένο και να μην μπο-ρεί να έχει τόσες πολλές πτυχές; Αλλά αυτό, θα μπορούσε να πει κανείς, είναι που κάνουν τα ΜΜΕ. Κι όμως, αφενός, εν μέσω συναισθηματικού βρασμού, μετά από μια ακόμη δολο-φονία νεαρής γυναίκας από άνδρα, μια διαφήμιση τηλεφωνι-κής εταιρείας παρουσιάζει έναν λαβύρινθο από τον οποίο ένας άνδρας βγαίνει εύκολα, ενώ μια γυναίκα βρίσκεται μπροστά σε έναν τοίχο που πρέπει να γκρεμίσει· από την άλ-λη, στον αντι-εξουσιαστικό χώρο, υπάρχουν προσκλήσεις για δημιουργικό εργαστήριο με σκοπό τη δημιουργία γραφικών με αντιφυλακιστικά, αντιψυχιατρικά θέματα κ.ο.κ., στις οποίες όμως δεν μπορούν να πάρουν μέρος οι λεγόμενοι ετε-ροφυλόφιλοι cis άνδρες. Με ποιον τρόπο όμως μπορεί να γί-ναι μια τέτοια επιλογή; Είναι μάλλον ασαφές. Συντάσσεται ένα ερωτηματολόγιο με ερωτήσεις; Αρκεί η στάση ή η ενδυ-μασία; Τα χαρακτηριστικά του προσώπου; Ίσως τα γραπτά του Lombroso μπορούν να προσφέρουν κάποια καθοδήγησε σε αυτό το θέμα.

Είναι αδύνατο να αγνοήσουμε το γεγονός ότι η καπιταλιστι-κή εμπορευματοποίηση είναι πάντα προ των πυλών και ότι οικειοποιεί, απορροφά και προσαρμόζει κάθε ζήτημα στις ανάγκες μιας ομογενοποιητικής πολιτιστικής τυποποίησης που διεισδύει παντού. Γι’ αυτόν τον λόγο, ακόμη και η χρήση συνθημάτων όπως «αν δεν γυρίσω σπίτι, κάψτε τα όλα» δεν αποτελεί (δυστυχώς) την έκφραση μιας ριζοσπαστικής πρόθεσης, αλλά την θεαματικοποίηση μιας ανύπαρκτης έντασης. Είναι αλήθεια, πάντως, ότι ακόμη και ο ιστότοπος της ιταλικής αστυνομίας χρησιμοποίησε αυτό το σύνθημα αναφέροντας την δολοφονία μιας νεαρής γυναίκας από άν-δρα. Ο ιστότοπος στην συνέχεια κατακλύστηκε από σχόλια γυναικών, οι οποίες διαμαρτυρήθηκαν για το γεγονός ότι εί-χαν υποτιμηθεί και συκοφαντηθεί από τους ίδιους αστυνομι-κούς όταν πήγαν να καταγγείλουν την βία και την κακοποίη-ση που είχαν υποστεί. Αυτά τα σχόλια αφαιρέθηκαν αμέσως. Υπάρχει και άλλη πλευρά να ληφθεί υπόψη. Η τάση αυτής της τεχνολογικής κοινωνίας να εξαλείφει τις διαφορές, τις ιδιαιτερότητες, τις μοναδικότητες, ώστε να τους κάνει όλους ομοιόμορφους. Μηχανές υψηλής απόδοσης, με ελεγχόμενες, συχνά επαγόμενες, επιθυμίες, που δεν μπορούν να παρεκκλί-νουν από ό,τι έχει προκαθοριστεί. Η φαντασία, η δημιουργι-κότητα και το πάθος έχουν εξαλειφθεί. Όλα πρέπει να προ-βλέπονται και να γίνονται προβλέψιμα, αλλιώς γίνονται επι-κίνδυνα για την ίδια την κοινωνία. Ακόμη και τα αιτήματα που στοχεύουν στον μετασχηματισμό της κοινωνίας από την άποψη των κοινωνικών σχέσεων δεν μπορούν να απο-δράσουν από αυτήν την λογική. Τέτοια αιτήματα επιτρέπο-νται όταν μπορούν να ελεγχθούν· αλλιώς, αμαυρώνονται και ποινικοποιούνται όταν είναι μη ανακτίσιμα.

Γι’ αυτό πρέπει να μιλήσουμε για καταστροφή: για την κατα-στροφή ρόλων και κατηγοριών, της ηθικής και των υποχρε-ώσεων, κωδίκων και κανόνων συμπεριφοράς, σε όποιο πλαι-σιο και αν αυτά εκδηλώνονται, όποια κι αν είναι η προέλευ-σή τους.

Εάν οι διάλογοι για την καταπίεση δεν λαμβάνουν υπόψη την έκταση στην οποία η θρησκεία, η παράδειγμα, έχει επηρεάσει και εξακολουθεί να επηρεάζει τον καθορισμό και την διαιώνιση καλά καθορισμένων ρόλων από τους οποίους ήταν αδύνατο να ξεφύγει κανείς και που έχουν επαναληφθεί για αιώνες, πώς είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τι έχουν υποφέρει και συνεχίζουν να υποφέρουν πολλές γυναίκες, αλ-λά επίσης και πολλοί άνδρες, ή πολλοί γκέι, λεσβίες και τρανσέξουαλ άτομα; Και πώς μπορεί να ανατραπεί αυτή η καταπίεση, αν δεν δοθεί το απαραίτητο, κουραστικό βάρος σε αυτήν την αιτία; Είναι εντελώς παραπλανητικό, για πα-

ράδειγμα, αλλά και πολύ επικίνδυνο, να νομίζει κανείς ότι δεν είναι δυνατόν να κριτικάρει κανείς την ταυτότητα που εκφράζεται μέσω της θρησκείας, που θεωρείται ως ένα είδος δικαιώσης όσων μεταναστών/ριών πρέπει να υπομείνουν τον ρατσισμό της χώρας υποδοχής τους και των νόμων της. Αυτό μπορεί να έχει κάποιο νόημα για όσους διαμερίζουν τη ζωή, την βάζουν σε κουτάκια, τη μετατρέπουν σε γραφήματα, όχι όμως για όσους επιδιώκουν την απελευθέρωση. Όταν φτάνουμε στο σημείο να καίμε βιβλία στο όνομα μιας υποτι-θέμενης διεκδίκησης και υπεράσπισης των καταπιεσμένων, όπως συνέβη στο Saint-Imier της Ελβετίας — κατά τη διάρ-κεια των «Διεθνών Αντιεξουσιαστικών Συναντήσεων» του Ιουλίου 2023, όπου κράχτηκε ένα σταντ μιας γαλλικής αναρ-χικής ομοσπονδίας που εξέθετε βιβλία που κριτίκαραν το Ισλάμ — ενώ στην πραγματικότητα βρισκόμαστε αντιμέτω-ποι με αυταρχικές μεθόδους και περιεχόμενα, είναι σαφές ότι η κατάσταση έχει ξεφύγει.

Και αυτό δεν αναίρει τον σεβασμό και την ενσυναίσθηση για τους άλλους που υποφέρουν, για την καταπίεση που υφίστα-νται· παρ’ όλα αυτά, δεν μπορούν να είναι τα λόγια της κυ-ριαρχίας εκείνα που θα δείξουν τον δρόμο. Πράγματι, αν συ-νειδητοποιήσουμε ότι έχουμε κοινά στοιχεία με αυτήν, τότε σίγουρα υπάρχει άλλο μονοπάτι που πρέπει να ακολουθη-σουμε.

Αυτό μπορεί να αντικατοπτρίζεται και από τη διάχυση της ψυχολογίας σε κάθε πεδίο, ακόμα και σε όσα θεωρούνται έμ-φυλα ζητήματα. Μια ορισμένη θυματοποίηση προκύπτει επί-σης από την θεώρηση των γεγονότων υπό ένα αποκλειστικά συναισθηματικό, ψυχολογικό, φροντιστικό και προστατευτι-κό πρίσμα. Και πάλι, μιλάμε για συμπεριφορές που πρέπει να ελέγχονται και ζώνες άνεσης που πρέπει να δημιουργηθούν. Η ιδέα που προκύπτει είναι ότι, εν τέλει, οι άνθρωποι δεν έχουν πλέον την ικανότητα να διαχειριστούν τις σχέσεις τους, οι οποίες πρέπει να αντιμετωπίζονται ως πηγές φόβου, ανασφάλειας, και άγχους — ακριβώς αυτό που συμβαίνει σε εκατομμύρια εφήβους και ενήλικους που, αντί για την απει-θαρχία, την έλλειψη προβλεψιμότητας, και την ανακάλυψη της ζωής, προτιμούν μια οθόνη που δημιουργεί απόσταση από το χάος, και το εσωτερικό και το εξωτερικό, με το οποίο πρέπει να συσχετιστούν και που, αντί να τους διεγείρει, να τους προσελκύει και να τους ενθουσιάζει, τους τρομάζει. Πρόσφατα διάβασα μια προκήρυξη που ανακοίνωνε μια πρωτοβουλία με τίτλο: “oppressə di natura” («καταπιε-σμένοι/ες εκ φύσεως»). Ένωσα ρίγη και ένα κύμα οργής που με ώθησε να την σκίσω. Θεώρησα τον ισχυρισμό μιας κατα-πεστικής κατάστασης ως αμετάβλητη, ντετερμινιστικά δεδο-μένη για πάντα, αποτρόπαια. Το να δείχνεις αλληλεγγύη σε όσους υφίστανται ή υπέστησαν καταπίεση δεν σημαίνει να την εξυμνείς, αλλά να επιχειρείς να την ανατρέψεις και να την αναστρέψεις. Αλλιώς δεν υπάρχει καμία διαφορά από το παραμυθάκι του Αδάμ και της Εύας, η οποία αντιπροσωπεύει μια αμετάβλητη κατάσταση εδώ και αιώνες.

Είμαστε επίσης προϊόν της κοινωνίας στην οποία ζούμε, κα-λά θα κάνουμε να μην το αποκρύπτουμε άλλο, για να αποφύ-γουμε να χάσουμε για πάντα την πυξίδα που πολλοί σύντρο-φοι και συντρόφισσες του παρελθόντος μας έχουν υποδείξει. Αυτό πιθανότατα πάντα ίσχυε: κάποτε οι αναρχικοί ήταν βα-θιά θετικιστές, πίστευαν στην επιστήμη ως πηγή προόδου. Σήμερα ένας συγκεκριμένος νεοφιλελευθερισμός έχει εισχω-ρήσει στο μυαλό και στην καρδιά πολλών, μολύνοντας με αξιοθρήνητο τρόπο πλαίσια και καταστάσεις.

Και λοιπόν, είναι καλό να θυμόμαστε ότι, όποια μορφή κι αν παίρνουν, μιλάμε για κοινωνικά ζητήματα, δεν είναι χωρι-σμένα το ένα από το άλλο αλλά διασταυρώνονται συνεχώς, και ότι, όσο τα κατακερματίζουμε, τόσο μειώνουμε τις δυνα-τότητες δράσης και αντίδρασης.

Αλλά αξίζει επίσης να αναρωτηθούμε: ποιες σχέσεις οικοδο-μούνται στο φως όλων αυτών; Υπάρχει ακόμα κάτι οικείο, προσωπικό, ατομικό που πρέπει να διαφυλάξουμε, κάτι το οποίο να είναι αδύνατο να μειωθεί σε οποιαδήποτε κατηγο-ρία ή ορισμό και που να εκφράζει απλώς την τρέλα ή την τα-ραχή μας;

Το αίσχος και το σοκ που αισθανόμαστε συχνά για τις τοπο-θετήσεις που, σε μερικές περιπτώσεις νερώνουν, και σε άλ-λες εξοντώνουν μια αντιεξουσιαστική ιδέα, είναι καλό να αντικατασταθούν από μια αποφασιστική άρνηση.

[...]

Μια αναρχική συντρόφισσα

Αθήνα, Ελλάδα: Ανάληψη ευθύνης για δράσεις αλληλεγγύης στον αναρχικό σύντροφο Αντρέα Φλώρο

Λίγες μέρες πριν την απολογία του συντρόφου Αντρέα, κάναμε σαμποτάζ και γράψαμε συν-θήματα σε μερικές τράπεζες και κάποια ΑΤΜ, στην πόλη της Πάτρας, ως μία ελάχιστη συμ-βολική κίνηση αλληλεγγύης προς τον ίδιο.

Ο Αντρέας, κατηγορήθηκε για συγκρότηση και ένταξη στην «τρομοκρατική» οργάνωση ' Σύνπραξη Εκδίκησης ' και από τις 26 Απριλίου βρέθηκε έγκλειστος ως προφυλακιστέος στις φυλακές Άμφισσας. Στις 16 Μαΐου, ξεκίνησε η δίκη του, στο Εφετείο Λουκάρεως στην Αθή-να, όπου το δικαστήριο, αποφάσισε την αθώωση του συντρόφου, δίνοντας έτσι ένα τέλος στην ομηρία του, καθώς ο ίδιος βρίσκεται πλέον εκτός των τειχών.

Ο Αντρέας, ως αναρχικός βρίσκεται στο στόχαστρο των δικτικών αρχών λόγω της μακρο-

χρόνιας και διαρκής συμμετοχής του στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες στην πόλη της Πάτρας. Ο ίδιος, έχει επιλέξει να στέκεται εναντια σε κάθε καταπιεστή, και πλάι σε κάθε κα-ταπιεσμένο, απέναντι σε κάθε εξουσία που κυριεύει τις ζωές μας, και να αγωνίζεται για έναν κόσμο ελεύθερο.

Η σκευωρία που χτίστηκε από την κρατική ασφάλεια Πάτρας, και την αντι-’τρομοκρατική’ υπηρεσία, και επικυρώθηκε από εισαγγελέα και ανακριτή, με γνωστές μεθοδεύσεις, όπως αναβάθμιση κατηγοριών, ανώνυμο τηλεφώνημα, χρήση συνομιλιών με έγκλειστους κρατού-μενους για την δημιουργία προφίλ και την ποινικοποίηση φιλικών και συντροφικών σχέσε-ων, δείχνει στον πυρήνα της την κεντρική και διαχρονική πολιτική του κράτους, να επιτίθε-

ται και να καταστέλλει όποιο αγωνίζεται. Για αυτό το λόγο, τη δίωξη – επίθεση στο σύντροφο μας, την αναγνωρίζουμε παράλληλα ως μια στοχευμένη επίθεση σε όλο το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα.

Προφανώς, σημαντικό ρόλο στην δίωξη του Αντρέα έπαιξαν και τα ΜΜΕ, τα οποία φρόντισαν από την πρώτη στιγμή , να αναπαράξουν τα δελτία τύπου της αστυνομίας και να σχολιάσουν, προσθέτοντας σκόπιμα χαρακτηρισμούς και ψευδείς πληροφορίες εις βάρος του συντρόφου μας. Με αυτόν τον τρόπο, δημιουργούν μία εικόνα για τον Αντρέα, «του σκληρού κακοποιού» , διαστρεβλώνοντας την πολιτική του ταυτότητα, ενώ παράλληλα αναπαράγουν τον φόβο που υπάρχει ήδη στο κοινωνικό σύνολο, και εκθειάζουν το ρόλο και το έργο των μπάτσων. Όλα τα παραπάνω συντελούν στην πρώιμη κοινωνική καταδίκη του.

Υπόθεση «Σύμπραξης Εκδίκησης» / «Ένοπλης Απάντησης»: Απόπειρα απόδρασης από το δικαστήριο

Όπως ήταν αναμενόμενο, για άλλη μια φορά, η αστυνομία-ΔΑΕΕΒ σε συνεργασία με τους διεφθαρμένους δικαστικούς έκαναν αυτό που ξέρουν καλύτερα να κάνουν, να "μαγειρεύουν", να κατευθύνουν, να στήνουν τις δίκες και να έρχεται το αποτέλεσμα που αυτοί επιθυμούν. Έτσι, με περίσσιο θράσος ο εισαγγελέας Παππάς Σπυρίδων μέσα σε μια ώρα, χωρίς ουσιαστικά επιχειρήματα και ξεκάθαρη εικόνα, «τσουβάλιασε» τους περισσότερους από τους κατηγορούμενους αποδίδοντας σε πέντε από αυτούς το κατηγορητήριο του 187Α, αυτό δηλαδή της τρομοκρατικής οργάνωσης. Ένα ιδιώνυμο που συχνά χρησιμοποιείται από την κρατική και δικαστική εξουσία για την καταστολή των εχθρών τους. Σε όσους δηλαδή επέλεξαν να βρίσκονται απέναντι στον κοινωνικό κανιβαλισμό, σε όσους επέλεξαν να μην είναι δούλοι των αφεντικών, σε όσους δεν δέχονται οι λίγοι να εξουσιάζουν τους πολλούς, για μια ζωή ελεύθερη. Η ελευθερία είναι βασικό θεμέλιο της ζωής, είναι στη φύση των ανθρώπων, πόσο μάλλον των κρατουμένων, να την αποζητούν. Έτσι, την Πέμπτη 10/7, στα δικαστήρια της Λουκαρέως, κάποιοι κατηγορούμενοι επέλεξαν τον δρόμο προς την ελευθερία, με ρίσκο ακόμα και την ίδια τους τη ζωή. Παρά τα μέτρα προστασίας του κρατικού μηχανισμού και χωρίς ενδοιασμό για τις συνέπειες αυτής τους της απόφασης, συνεπλάκησαν με τους μπάτσους καταφέρονοντας να αποσπάσουν το όπλο ενός και να αδρανοποιήσουν έναν δεύτερο. Ωστόσο στην προσπάθεια τους να ελευθερώσουν και υπόλοιπους κατηγορουμένους οι μπάτσοι ανασυγκροτήθηκαν και η προσπάθεια απόδρασης έλαβε τέλος. Μπορεί αυτή τη φορά να μην κέρδισαν την ελευθερία τους αλλά κατάφεραν να ξεφτίλσουν ολόκληρο το σύστημα φύλαξης με τους πάνοπλους μπάτσους του, στέλνοντας ένα δυνατό μήνυμα αλληλεγγύης και την συνειδητοποίηση πως με ρίσκο και θέληση, όλα μπορούν να συμβούν. Όσα γράφτηκαν παραπάνω δεν είναι κάτι που θα ακούγατε ή θα μαθαίνετε από τα χειραγωγούμενα ΜΜΕ, ξέρουν πολύ καλά πως να καλύπτουν τα λάθη και τις βρωμιές των αφεντικών τους.

ΥΓ. Λόγια μεγάλων δημοσιογραφικών παπαγάλων: η ελευθερία του λόγου είναι ιερό και απαραβίαστο δικαίωμα στη δημοκρατία.

Τέλος, για αυτήν την συμβολική δράση αλληλεγγύης, επιλέξαμε ως στόχο ένα από τα θεμέλια του καπιταλισμού, της εξουσίας και της καταπίεσης. Γιατί οι τράπεζες και το κεφάλαιο, μαζί με τα κράτη συντελούν στην πλήρη αποδόμηση του κόσμου, ώστε να διατηρήσουν το καπιταλιστικό σύστημα, που αποξενώνει, συνθλίβει, καταστρέφει, και μας παίρνει ό,τι έχουμε για να επιβιώσουμε . Είναι καιρός να τα πάρουμε όλα πίσω.

ΚΑΛΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΞΥΜΗΤΗΡΗΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΟΝ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ (Α)

Αλληλεγγύη στον αναρχικό Φώτη Τζιώτζη

Στεκόμαστε αλληλέγγυοι/αλληλέγγυες γιατί :

Ο Φώτης Τζιωτζής δεν παριστάνει τον αθώο. Δεν γυρεύει δικαιολογίες, δεν στρογγυλεύει τις πράξεις του. Στέκεται στο εδώλιο ως αυτό που είναι: ένας αναρχικός που επέλεξε να συγκρουστεί με τον κόσμο της εξουσίας, με πράξη και λόγο. Και το κάνει χωρίς ίχνος μετάνοιας, χωρίς να ζητήσει έλεος.

Δεν περιμένει κανέναν να τον σώσει – περιμένει από το κίνημα να σταθεί στο ύψος των λόγων του. Γιατί ο ίδιος δεν έκανε πίσω.

Και όμως, όσο άλλοι αναρχικοί κατηγορούμενοι μετατράπηκαν σε εικονίσματα, έγιναν αφίσες, banners, hashtags και statements, ο Φώτης έμεινε απέξω. Όχι γιατί είναι λιγότερο αγωνιστής, αλλά γιατί δεν βόλεψε. Δεν πουλάει τόσο καλά, δεν έχει "το σωστό ύφος", δεν καταναλώνεται εύκολα από μια αλληλεγγύη που συχνά λειτουργεί σαν πασαρέλα συμπάθειας. Και αυτό, είναι πρόβλημα – όχι δικό του, αλλά δικό μας.

Η αλληλεγγύη δεν είναι συνασθηματική χειρονομία. Είναι πολιτική στάση. Δεν διαλέγει «καλούς» και «κακούς» αναρχικούς, ούτε δουλεύει με likes και trending. Αν επιλέγουμε ποιους στηρίζουμε με βάση την εικόνα και όχι την ουσία, τότε ηττηθήκαμε ήδη.

Ο Φώτης δεν ζητά συγχώρεση, ούτε συμπάθεια. Δηλώνει παρών, συνεπής, επικίνδυνος – και αυτό του χρεώνει από το κράτος ως έγκλημα. Σε εμάς, οφείλει να λογίζεται ως αρετή. Αν η καταστολή στοχεύει όσους δεν υπέκυψαν, τότε η σιωπή απέναντι σε τέτοιες περιπτώσεις είναι συνενοχή.

Αυτό το κείμενο δεν γράφτηκε από την αρχή. Προηγήθηκαν ερωτήσεις, διορθώσεις, παρατηρήσεις, ενστάσεις. Δεν προέκυψε σαν "έμπνευση", αλλά μέσα από τη διαδικασία εκείνη που παράγει πολιτική: την κριτική, τη διεκδίκηση, τη στάση. Και αυτή τη στάση θέλουμε να καταθέσουμε εδώ.

Γιατί αν στις 18 Ιουλίου το κράτος βγάζει μια απόφαση για τον Φώτη, εμείς κρίνουμε τον ίδιο μας τον εαυτό. Κι αν θέλουμε ένα κίνημα που να μην είναι διαχειρίσιμο, που να μην βολεύεται, τότε ήρθε η ώρα να το αποδείξουμε.

Καμία επιλεκτική αλληλεγγύη – όλοι για έναν, και όλοι μαζί απέναντι στο κράτος

Η συνέπεια δεν πρέπει να πληρώνεται με σιωπή – αλλά με στήριξη

Η αλληλεγγύη είναι πράξη, όχι ανάρτηση πανό.

Αναρχικοί/Αναρχικές

Ενημέρωση από την απόφαση του δικαστηρίου του αναρχικού Αντρέα Φλώρου

Την Παρασκευή 18/7 ολοκληρώθηκε το δικαστήριο για την υπόθεση “Σύμπραξη Εκδίκησης”, στο οποίο δικαζόταν ο αναρχικός σύντροφος Αντρέας Φλώρος. Μετά την αθωωτική εισαγγελική πρόταση το δικαστήριο κήρυξε ομόφωνα αθώο τον σύντροφο λόγω αμφιβολιών για την ένταξη και άνευ αμφιβολιών για κάθε άλλη κατηγορία, ο Αντρέας αφέθηκε λίγες ώρες αργότερα από τις φυλακές Κορυδαλλού. Μέσα και έξω, από την ασφυκτικά ζωσμένη, από όλες τις ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας, δικαστική αίθουσα, βρέθηκαν περισσότερα από 70 αλληλέγγυα άτομα, τα οποία με συνθήματα αλληλεγγύης έσπασαν την εκκωφαντική σιωπή των κάθε λογής δικαστηρίων και στάθηκαν στο πλευρό του Αντρέα και κάθε διωκόμενου ατόμου.

Η αθωωτική απόφαση έρχεται έπειτα από 15 μήνες ομηρίας στις φυλακές Αμφισσας και Κορυδαλλού για τον Αντρέα, ο οποίος από την πρώτη στιγμή της σύλληψης έχει αρνηθεί κάθε κατηγορία στο έτσι και αλλιώς έωλο σενάριο της αντιτρομοκρατικής. Ακόμη μια φορά, αποδείχθηκε πως η αντιτρομοκρατική στηριζόμενη στο νομοθετικό πλαίσιο του 187Α, μεθοδεύει διώξεις εναντίων αναρχικών και αγωνιζόμενων ατόμων. Με αυτό τον τρόπο έχουν επιχειρήσει επανειλημμένα να εξαπλώσουν το φόβο ενάντια σε όποιον/α τολμά να αμφισβητεί και να στέκεται απέναντι στις κυρίαρχες προσταγές του συστήματος εκμετάλλευσης.

Σε μια υπόθεση με πολλές παραμέτρους που έπρεπε να ληφθούν υπόψιν από τον κόσμο της αλληλεγγύης, γίναμε μάρ-

τυρες εκδικητικών μεθοδεύσεων, όχι μόνο απέναντι στον σύντροφό μας αλλά και στους υπόλοιπους κατηγορούμενους της υπόθεσης, με στόχο την στήριξη του αντιτρομοκρατικού σεναρίου και την τελική επιβολή εξαντλητικών ποινών στους περισσότερους από αυτούς. Σε ένα δικαστήριο στο οποίο τα συνεκτικά στοιχεία που οδήγησαν στη στήριξη του 187Α, δεν υποστηρίχθηκαν ούτε από την ίδια την υπηρεσία που καθοδήγησε τις διώξεις, ο τρομονόμος αποτέλεσε για άλλη μία φορά τον δούρειο ίππο, ώστε να επικυρωθούν τα σενάρια και οι μεθοδεύσεις κρατώνς και ΜΜΕ.

Έτσι όσοι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν στο πλαίσιο του 187Α, άκουσαν σε πρώτο βαθμό πολυετείς ποινές ξεκινώντας από 15 χρόνια και φτάνοντας στα 37 χρόνια (εκτίσιμα 20) για τον αναρχικό Φώτη Τζιώτζη, ο οποίος αν και ήταν έγκλειστος το διάστημα που πραγματοποιήθηκαν οι ενέργειες του κατηγορητηρίου καταδικάστηκε για «ηθική αυτουργία» σε όλες τις ενέργειες και για «διεύθυνση» της οργάνωσης. Ταυτόχρονα δεν αναγνωρίστηκε κανένα ελαφρυντικό, ακόμα και για τους κατηγορουμένους και την κατηγορούμενη που «έπεσε» ο 187Α.

Απέναντι σε όλο αυτό το τρομο-αφήγημα, εδώ και 15 μήνες ο σύντροφος Αντρέας διατήρησε συνεπή αγωνιστική στάση μέσα από την συνθήκη του εγκλεισμού. Δημοσίευσε κείμενα τόσο για την υπόθεση του όσο και για ευρύτερα κοινωνικά/ταξικά ζητήματα και συμμετείχε τηλεφωνικά σε αρκετές εκδηλώσεις. Ακόμη, στήθηκε ένα κίνημα αλληλεγγύης, με δε-

κάδες εκδηλώσεις και δράσεις σε αρκετές πόλεις. Το κίνημα αλληλεγγύης πέτυχε να αντιστρέψει το καθεστώς τρόμου που προσπάθησε να επιβάλλει η αστυνομία, ειδικότερα στην πόλη της Πάτρας. Ο κόσμος του αγώνα βρέθηκε στο δρόμο και στάθηκε απέναντι στην καταστολή σε μια εποχή επιταχυνόμενης κρατικής βίας και ενός επιβαλλόμενου σύγχρονου ολοκληρωτισμού.

Η υπόθεση του Αντρέα συμπυκνώνει όλη την εκδικητική μαγία του κράτους και της αστυνομίας απέναντι σε όσους και όσες αταλάντευτα στέκονται δίπλα στους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους, στο πλάι των από κάτω αυτού του κόσμου. Σε όσους και όσες δεν ανέχονται την καταστολή, τον φασισμό, τον σεξισμό, τον πόλεμο, τον θάνατο και την φτώχεια. Σε όσες και όσους αγωνίζονται για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Αυτοοργανωμένοι – Αδιαμεσολάβητοι – Ανυποχώρητοι αγώνες ενάντια στην καταστολή,

τις κρατικές μεθοδεύσεις και τον φόβο

Η αλληλεγγύη ανοίγει μονοπάτια ελευθερίας

Έχουμε έναν ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε – Έχουμε μια ζωή να προσπαθήσουμε

Συνελεύσεις αλληλεγγύης στον αναρχικό σύντροφο Αντρέα Φλώρο (Αθήνα, Πάτρα)

Για την εκκένωση της ιστορικής κατάληψης Leoncavallo στο Μιλάνο

Η εκκένωση του Leoncavallo, που πραγματοποιήθηκε τα ξημερώματα της 20ής Αυγούστου 2025, δεν είναι απλώς το κλείσιμο ενός χώρου. Είναι ο προσωρινός επίλογος ενός κύκλου αγώνων, αντιφάσεων και αντιστάσεων που διαμόρφωσαν το Μιλάνο για περισσότερο από πενήντα χρόνια.

Είναι το απτό σημάδι μιας ιστορικής μεταμόρφωσης: της πόλης που από πεδίο κοινωνικής σύγκρουσης έγινε εργαστήριο νεοφιλελεύθερης ειρήνευσης, όπου η κερδοσκοπία της ακίνητης περιουσίας, η τάξη ασφάλειας και η αξιοποίηση του κεφαλαίου συνδέονται αδιάρρηκτα.

Το Leoncavallo δεν ήταν μόνο ένα κοινωνικό κέντρο. Ήταν μια ενσάρκωση μνήμης. Ήταν η υλοποίηση μιας άλλης ιδέας για την πόλη: μιας πόλης που δεν υποτασσόταν στο κέρδος, που δεν ήταν δεμένη στη λογική της εμπορευματικής αξιοποίησης του χώρου.

Γι’ αυτό η ύπαρξή του ήταν από την αρχή αβάσταχτη για τις κυρίαρχες τάξεις. Δεν ήταν μια ανεκτί παραχώρηση, δεν

ήταν ένα γραφικό κατάλοιπο του παρελθόντος: ήταν μια ανοιχτή πληγή στην χαρτογραφία της πόλης-εμπόρευμα. Κάθε τοιχογραφία, κάθε συναυλία, κάθε συνέλευση ήταν η ζωντανή απόδειξη ότι ο αστικός χώρος μπορούσε να αποσπαστεί από το φετίχ της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Και αυτό ακριβώς μισεί και φοβάται η αστική τάξη: όχι την περιστασιακή πράξη διαμαρτυρίας, αλλά την υλική ύπαρξη ενός αντιπαραδείγματος.

Δεν είναι τυχαίο ότι η εκκένωση έγινε σε μια συγκυρία όπου η πόλη συγκλονίζεται από σκάνδαλα που αφορούν δημοτικές διοικήσεις, διαγωνισμούς, και τα βρώμικα παιχνίδια των κατασκευαστών ακινήτων που προστατεύονται από το Palazzo Marino. Ενώ τα κέρδη των ακινήτων συνεχίζουν να υπαγορεύουν τον νόμο, ενώ η πόλη παραδίδεται στις κερδοσκοπίες, στα mega-events και στη μετατροπή της σε τουριστική βιτρίνα, αποφασίζεται να γκρεμιστεί ό,τι απομένει από μια εμπειρία συλλογικής αυτοδιαχείρισης.

Εδώ η σύνδεση είναι ξεκάθαρη: το κράτος υπερασπίζεται με κάθε μέσο την ιδιοκτησία, την πρόσοδο και το κεφάλαιο-ταυτόχρονα καταστέλλει, ποινικοποιεί και εξαφανίζει ό,τι δεν επιτρέπει να μετατραπεί σε εμπόρευμα.

Το τραγικό παράδοξο έγινε φανερό και από την υπόθεση της Marina Boer, ιστορικής αγωνίστριας συνδεδεμένης με το Leoncavallo, που αναγκάστηκε να απαντήσει σε δίκη για μια παράλογη οικονομική απαίτηση εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ που κανένα άτομο, πόσο μάλλον μια γυναίκα σχεδόν ογδόντα ετών, δεν θα μπορούσε να πληρώσει.

Το έγκλημα της; Ότι για χρόνια υπήρξε οργανωτική φιγούρα ενός χώρου που δεν αναγνώριζε την ιερότητα της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Το αστικό κράτος, ανίκανο να θίξει τα κέρδη όσων καταστρέφουν τις γειτονιές με οικοδομικές κερδοσκοπίες και διαφθορά, δεν δίστασε να διώξει μια ηλικιωμένη αγωνίστρια για «υποτιθέμενες ζημιές».

Εδώ η ταξική λειτουργία είναι ξεκάθαρη: το κράτος υπερα-

σπίζεται την ιδιοκτησία και τιμωρεί όποιον την αμφισβητεί. Το κάνει όχι μόνο με τη σωματική βία της αστυνομίας, αλλά και με τη ψυχρή βία των δικαστηρίων, του χρέους, των οικονομικών απαιτήσεων που συνθλίβουν μεμονωμένα άτομα. Είναι η καταστολή στην πιο βίαιη και υποκριτική της μορφή: αυτή που μετατρέπει έναν αγωνιστή σε υπερχρεωμένο οφειλέτη, που δεν τιμωρεί τη διαφθορά των παλατιών αλλά το πολιτικό πάθος όσων έζησαν για να χτίσουν από τα κάτω χώρους κοινωνικότητας.

Τριάντα χρόνια πριν, μια τέτοια εκκένωση θα είχε βάλει φωτιά στην πόλη. Στη δεκαετία του ’90, κάθε προσπάθεια να εξαλειφθεί το Leoncavallo προκαλούσε μαζικές κινητοποιήσεις, πορείες, συγκρούσεις, οδοφράγματα, εκατοντάδες ανθρώπους έτοιμους να υπερασπιστούν υλικά τον χώρο. Δεν ήταν ρομαντισμός: ήταν η δύναμη μιας ζωντανής κοινωνικής σύνθεσης, ικανής να μετατρέπει την καταστολή σε πυροκροτητή.

Δεν ξεχνάμε το 1989, όταν η εκκένωση οδήγησε σε ολόκληρες μέρες συγκρούσεων· ούτε το 1994, όταν η πίεση από τα κάτω ήταν τέτοια που ανάγκασε τους θεσμούς να υποχωρήσουν και η αστυνομία βρέθηκε κυριολεκτικά αναγκασμένη να εγκαταλείψει τον δρόμο μπροστά σε ένα κίνημα που δεν φοβόταν. Τότε, η αντίφαση ήταν ορατή, απτή: υπήρχε ένα αστικό προλεταριάτο που αναγνώριζε στο Leoncavallo ένα πολιτικό σπίτι, ένα σύμβολο, μια υλική υπεράσπιση των συνθηκών διαβίωσής του.

Σήμερα, αντίθετα, η έναρξη της εκκένωσης δεν γέννησε καμία αναταραχή. Καμία άγρια πορεία, καμία μάζα έτοιμη να ξανακερδίσει τον χώρο. Μόνο μερικές δεκάδες αγωνιστές, απομονωμένοι, περικυκλωμένοι από έναν κατασταλτικό μηχανισμό που έδρασε χειρουργικά, χωρίς να αφήσει χρόνο για αντίδραση.

Η διαφορά δεν έγκειται στην απουσία της αντίφασης: το αστικό προλεταριάτο υπάρχει ακόμη, η επισφάλεια, η ανεργία, τα αβάσταχτα ενοίκια απαιτούν την ίδια κοινωνική βία όπως τότε. Αλλά αυτή η βία δεν μεταφράζεται πια σε ανοιχτή σύγκρουση.

Οι υλικές συνθήκες θα μπορούσαν όλες να είναι παρούσες, κι όμως η οργή δεν μετατρέπεται σε οργάνωση. Γιατί; Διότι το κεφάλαιο έμαθε να εξουδετερώνει. Κατακερμάτισε, επιφαλοποίησε, εξατομίκευσε. Μετέτρεψε την καθημερινή

ζωή σε κούρσα για το εισόδημα και την επιβίωση, αφαιρώντας τον χώρο της συλλογικής πάλης. Αποίκισε το φαντασικό, παρουσιάζοντας την επισφάλεια ως φυσική και αναπόφευκτη συνθήκη. Μετέτρεψε την ίδια την ιδέα της σύγκρουσης σε έναν ατομικό κίνδυνο υπερβολικά βαρύ για να τον αντέξει κανείς.

Αυτός είναι ο αληθινός θρίαμβος του νεοφιλελευθερισμού: όχι το τέλος των αντιφάσεων, αλλά η προληπτική τους διαχείριση, η μόνιμη εξουδετέρωσή τους.

Με αυτή την έννοια, η εκκένωση του Leoncavallo είναι ένα παράδειγμα. Δεν αφηγείται μόνο την ιστορία ενός χώρου, αλλά την πορεία της πόλης και του προλεταριάτου της.

Το Μιλάνο, που υπήρξε πρωτεύουσα εργατικών αγώνων, φοιτητικών κινητοποιήσεων, αστικών αντιστάσεων, έχει γίνει πρωτεύουσα της προσόδου και της τουριστικής αξιοποίησης. Η αστική του τάξη έμαθε ότι δεν χρειάζεται πια μετωπική σύγκρουση: αρκεί ο χρόνος, αρκεί η αργή διάβρωση, αρκούν τα μέτρα ασφαλείας που απομονώνουν, ποινικοποιούν και υπονομεύουν.

Η σημερινή αστυνομία δεν χρειάζεται πια να υποχωρεί: δρα χειρουργικά, με ακρίβεια, γνωρίζοντας ότι απέναντί της δεν θα βρει πλέον τις μάζες που έβρισκε πριν τριάντα χρόνια. Αυτό είναι το αποτέλεσμα ενός μακρού κύκλου καπιταλιστικής αντεπίθεσης, που αφοπλίζει τη ταξική σύνθεση και μετατρέπει την πόλη σε εργαστήριο ειρήνευσης.

Ας προσέξουμε όμως: η εκκένωση του Leoncavallo δεν είναι μεμονωμένο επεισόδιο. Είναι μέρος μιας παγκόσμιας πορείας. Παντού στην Ευρώπη οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι εκκενώνονται, μειώνονται σε διακοσμητικά κατάλοιπα, ενσωματώνονται ή καταστέλλονται. Στο Βερολίνο, τα ιστορικά εγχειρήματα έχουν συντριβεί υπό την πίεση της αγοράς ακινήτων· στη Βαρκελώνη, οι προοδευτικές δημοτικές διοικήσεις έχουν ενσωματώσει ή εξαλείψει τις εμπειρίες αστικού αγώνα· στην Αθήνα, οι χώροι που γεννήθηκαν μέσα στην κρίση έχουν εκκενωθεί συστηματικά τα τελευταία χρόνια.

Είναι η ίδια λογική που διαπερνά την Ευρώπη: να μετατρέψει κάθε χώρο σε εμπόρευμα, κάθε κενό σε κέρδος, κάθε παρέκκλιση σε ανωμαλία που πρέπει να εξαλειφθεί.

Τι απομένει λοιπόν; Απομένει η πικρία ενός κύκλου που μοιάζει να κλείνει. Απομένει η συνείδηση ότι σήμερα, σε αντίθεση με πριν τριάντα χρόνια, η εκκένωση δεν γέννησε

σπινθήρες. Απομένει το πικρό μάθημα ότι το κεφάλαιο δεν νικά επειδή εξαλείφει τις αντιφάσεις, αλλά επειδή τις εξουδετερώνει, τις εξημερώνει, τις μετατρέπει σε κοινωνική αδυναμία.

Το προλεταριάτο της πόλης υπάρχει ακόμη, αλλά είναι κατακερματισμένο, εκβιασμένο, διασκορπισμένο. Η νεολαία της επισφάλειας δεν βρίσκει πια σταθερούς χώρους για να οργανωθεί. Η μνήμη των αγώνων ξαναγράφεται διαρκώς, περιθωριοποιείται, και περιρίζεται σε «παρελθούσα ιστορία».

Κι όμως, ακριβώς μέσα σε αυτή την πικρία υπάρχει μια κληρονομιά. Η εκκένωση του Leoncavallo σηματοδοτεί το τέλος ενός κύκλου, αλλά δείχνει και την ατελή φύση της ειρήνευσης. Διότι η αντίφαση παραμένει. Διότι η επισφάλεια, τα απρόσιτα ενοίκια, ο εξευγενισμός δεν παύουν να παράγουν κοινωνική οργή.

Σήμερα, αυτά δεν οδηγούν σε σύγκρουση, αλλά τίποτα δεν εγγυάται ότι θα είναι έτσι για πάντα. Το κεφάλαιο πιστεύει ότι έκλεισε μια σελίδα: στην πραγματικότητα, απλώς μετέφερε τη γραμμή του μετώπου. Η απουσία κινητοποίησης δεν είναι αιώνιο πεπρωμένο, είναι μια φάση. Η ιστορία διδάσκει ότι αυτό που φαίνεται ειρηνευμένο μπορεί να ξαναεκραγεί. Κι αν το Leoncavallo δεν επιστρέψει, αν οι πύλες του μέινουν κλειστές, απομένει παρ’ όλα αυτά η μνήμη μιας εμπειρίας που σημάδεψε γενιές και που αποδεικνύει μια ακαταμάχητη αλήθεια: ο αστικός χώρος δεν είναι ουδέτερος, είναι πεδίο ταξικής σύγκρουσης.

Η εκκένωση του Leoncavallo μοιάζει με επίλογο. Μα κάθε επίλογος φέρει μαζί του τη δυνατότητα μιας νέας αρχής. Δεν ξέρουμε αν θα ξαναυπάρξουν καταλήψεις, δεν ξέρουμε αν θα γεννηθούν νέοι χώροι. Αλλά ξέρουμε ότι η αντίφαση παραμένει ανέπαφη, ότι η νεοφιλελεύθερη πόλη δεν θα μπορέσει να σβήσει για πάντα τη μνήμη και τη δυνατότητα ενός άλλου, διαφορετικού Μιλάνου που δεν υποτάσσεται στην αγορά.

Αυτό είναι το πικρό, αλλά αναγκαίο μάθημα που η 20ή Αυγούστου 2025 παραδίδει στην ιστορία.

Δημοσιεύθηκε ως μέρος μιας συλλογής κειμένων για την εκκένωση του Leoncavallo στο Contrapiano.

https://contropiano.org/interventi/2025/08/22/lo-sgombero-del-leoncavallo-un-segnale-politico-0185869

Ξάνθη, Ελλάδα: Εκκένωση του Αυτόνομου Στεκιού Ξάνθης (ΑΣΞ)

Στις 31/07/2025 πραγματοποιείται η εκκένωση του αυτόνομου στεκιού Ξάνθης με συνοδεία μπάτσων και της τεχνικής υπηρεσίας του πανεπιστημίου με εντολή του πρύτανη Μάρη, ως μια συνέχεια του κρατικού δόγματος των άδειων και αποστειρωμένων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Μια συνέχεια συνυφασμένη με την γενικότερη καταστολή των αγωνιστικών κινημάτων καθώς και των κοινωνικών χώρων, των στεκιών αλλά και παντός τύπου δημόσιων χώρων.

Τον Σεπτέμβρη του ‘09, στο χώρο των ΠΡΟΚΑΤ, άρχισε να λειτουργεί και να υπάρχει η κατάλψη του Αυτόνομου Στεκιού Ξάνθης. Ο σκοπός και η ανάγκη της ύπαρξης του στεκιού ήταν και είναι η επιθυμία μας για την δημιουργία ενός ακόμα ζωντανού κυττάρου αντίστασης, αλληλεγγύης, συντροφικότητας και αυτοοργάνωσης. **Τα τελευταία δεκαέξι χρόνια το στέκι λειτουργεί ως ένα σημείο αναφοράς, συστείρωσης και συλλογικοποίησης διάφορων αγώνων που αφορούν είτε τοπικά είτε πανελλαδικά – παγκόσμια ζητήματα.** Δράσεις ενάντια στην οργάνωση φασιστών στην πόλη, άμεσες πορείες ενάντια σε φασιστικές-κρατικές δολοφονίες (Π.Φύσσας, Κ. Φραγκούλης, Ν. Σαμπάνης, Χ. Μιχαλόπουλος), συλλογές ειδών πρώτης ανάγκης στην περίοδο της καραντίνας ή όποτε άλλοτε ήταν απαραίτητο, άμεσες απαντήσεις – δράσεις σε παραβιαστικές σεξιστικές επιθέσεις, παρεμβάσεις σε ζητήματα εργοδοτικών αυθαιρεσιών, δράσεις αλληλεγγύης και στήριξης των από τα κάτω, αντιρατσιστικές παρεμβάσεις και τόσα άλλα.

Οι καταλήψεις και οι χώροι μας αποτελούν το ανάχωμα, το αγκάθι μπροστά στο αφήγημά τους, μπροστά στην σάπια κανονικότητα του κράτους, του κεφαλαίου και της πατριαρχίας που προσπαθούν να μας επιβάλλουν. Λειτουργούν ως κοινωνικοί χώροι και είναι ανοιχτοί για όλους, δημιουργούν και προβάλλουν την αυτοοργάνωση, αυτή που δεν είναι συμβατή με τα πρότυπα της εμπορευματοποίησης και του καπιταλισμού, λειτουργούν ως χώροι που μπορούμε όλα μας να πολιτικοποιηθούμε και να συλλογικοποιήσουμε τις ανάγκες μας ενάντια στην κυρίαρχη κουλτούρα. Στους χώρους μας στεγάζουμε και οργανώνουμε εκδηλώσεις και συζητήσεις, αντιληροφορούμαστε, δημιουργούμε αντιφασιστικές κοινότητες, διασκεδάζουμε μακριά από λογικές εκμετάλλευσης, κάνουμε συλλογικές κουζίνες και διαμορφώνουμε τον πολιτικό μας λόγο.

Οι καταλήψεις διαχέονται στον αστικό ιστό ως σημεία οργάνωσης και συλλογικού αγώνα απαντώντας στην ανάγκη των ανθρώπων να μοιραστούν τους προβληματισμούς τους και να δράσουν για το συλλογικό ΜΑΖΙ και όχι ο καθένας μόνος του.

Γι’ αυτόν τον λόγο το κράτος τις χρήζει επικίνδυνες και ανεπιθύμητες και εξαπολύει όλο το μένος του πάνω τους.

Στις καταλήψεις δεν στεγάζονται μόνο οι δομές μας, αλλά κυρίως οι σχέσεις, οι ιδέες και τα όνειρά μας.

Κανένα τσιμέντο δε μπορεί να φιμώσει τις φωνές μας, κανένα σφραγισμένο κτίριο δε μπορεί να σταματήσει τους αγώνες μας.

Να σταθούμε εμπόδιο στην αρπαγή των δημόσιων χώρων και δομών.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΤΟΝ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΦΟΒΟ, ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΩΣ ΤΗΝ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΟΣΟ Η ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, ΤΟΣΟ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ. ΟΛΑ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ – ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΔΕΝ ΕΚΚΕΝΩΝΟΝΤΑΙ

ΠΑΡΤΕ ΤΟ ΧΑΜΠΑΡΙ Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ, ΤΟ ΑΣΞ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ

Αυτόνομο Στέκι Ξάνθης

Νέα Υόρκη, ΗΠΑ: Επιστολή του Jakhi McCray προς το κίνημα πριν την παράδοσή του

Έχει περάσει ένας μήνας από τότε που το NYPD και η κυβέρνηση των Η.Π.Α. στράφηκαν εναντίον μου, κατηγορώντας με ότι έβαλα φωτιά σε οχήματα της αστυνομίας που ανήκαν στο 83ο αστυνομικό τμήμα στο Μπρούκλιν. Σύμφωνα με αυτούς, προκλήθηκαν ζημιές ύψους 800.000 δολαρίων και τα απανθρακωμένα απομεινάρια των οχημάτων αποτελούσαν μια άμεση επίθεση ενάντια στην αστυνομία.

Σήμερα, 21 Ιουλίου, μπήκα στο 83ο αστυνομικό τμήμα και παραδόθηκα.

Είναι πολύ πιθανό να μη δω τι υπάρχει έξω από ένα κελί για χρόνια, αλλά παίρνω αυτή την απόφαση με καθαρό μυαλό και, με έναν αφεληό τρόπο, με ελπίδα. Είναι μια ελπίδα που πηγαίνει από το να νιώθω αγαπημένος και υποστηριζόμενος από τους φίλους μου, την οικογένειά μου και τους συντρόφους μου που στάθηκαν δίπλα μου μετά τις κατηγορίες. Είναι ένα συναίσθημα που εκτιμώ και θα κρατήσω μαζί μου στη, πλέον αβέβαιη, πορεία της ζωής μου.

Είμαι 21 ετών και ξέρω ότι είναι φυσιολογικό να μην είμαι σίγουρος για τη ζωή και τον κόσμο, αλλά θέλω να σας ευχαριστήσω, είτε σας γνωρίζω είτε με γνωρίζετε τώρα για πρώτη φορά, που μου δώσατε λίγη παρηγοριά μέσα σε όλα αυτά.

Η κατηγορία μου συνοδεύεται από ελάχιστη ποινή πέντε ετών και μέγιστη είκοσι. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση με χαρακτήρισε «ένοπλο και επικίνδυνο» και ανακοίνωσε αμοιβή 30.000 δολαρίων για τη σύλληψή μου, κάτι που φιλοξενήθηκε πρόθυμα από σιωνιστικά και λευκοκρατικά μέσα ενημέρωσης, που υποστήριζαν με χαρά την ρατσιστική εκστρατεία doxxing και σπλιντσής μου.

Το σπίτι μου ερευνήθηκε μαζί με δύο άλλες διευθύνσεις στη Νέα Υόρκη και τα μικρότερα αδέρφια μου βρέθηκαν αντιμέτωπα με αυτόματα όπλα να μοστράρονται μπροστά τους, ενώ τους παρενοχλούσαν και τους έβγαζαν έξω με τη βία.

Δεν είμαι, ούτε υπήρξα ποτέ, φοβισμένος. Αυτή η τακτική εκφοβισμού δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με άλλους μαύρους ανθρώπους που ξυλοκοπούνται ή/και δολοφονούνται, και τα ονόματά τους διασύρονται ενώ τα μέσα ενημέρωσης κάνουν έλεγχο ζημιάς για τους αστυνομικούς που το έκαναν. Δεν είναι κάτι καινούργιο για Παλαιστίνιους και Άραβες που δολοφονούνται, απελαύνονται και παρενοχλούνται. Έχω γνωρίσει μετανάστες που ζουν με καθημερινή παράνοια, χωρίς να ξέρουν αν τα καθάρματα της ICE θα σπάσουν τις πόρτες τους και θα απαγάγουν τις οικογένειές τους.

Έχω συλληφθεί 12 φορές πριν από αυτήν και έχω δεχθεί doxxing και ψέματα από φασιστικά μέσα και αστυνομικούς. Έχω δει φίλους και συντρόφους να χάνουν σχέσεις, σπίτια και δουλειές επειδή αρνήθηκαν να φέρουν την ευθύνη για τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη και την απαγωγή μεταναστών.

Η SCC61, η CUNY8, η Prarieland11, οι κρατούμενοι του 2020, ο Tarek Barzouk, η Leqaa Kordia αποτελούν μερικά μόνο παραδείγματα της τρέχουσας προσπάθειας του κράτους να ξαναπάρει τον έλεγχο. Η χρήση του COINTELPRO και της εκστρατείας εγχώριου πολέμου που άφησε πίσω της εκατοντάδες νεκρούς και φυλακισμένους επαναστάτες σε όλη τη διάρκεια του 20ού αιώνα και που τώρα έχει προκαλέσει ένα κενό μνήμης στο κίνημά μας, όπου δεν ξέρουμε πώς να αντιμετωπίσουμε την αγγιότητα της κρατικής καταστολής.

Η καταστολή είναι η προσπάθεια του κράτους να αποκαλύψει το χαρτί μας. Είναι έντονη επει-

δή εκδηλώνεται όταν η δυνατότητά μας να παρεμποδίσουμε γενοκτονίες και το κεφάλαιο γίνεται πολύ μεγάλη για να αγνοηθεί. Εκατομμύρια άνθρωποι, είτε θεωρούν τους εαυτούς τους επαναστάτες είτε όχι, που συμμετείχαν στους καταυλισμούς, στις εξεγέρσεις στους δρόμους ενάντια στην ICE και στην Εξέγερση για τον George Floyd, βοήθησαν να δημιουργηθεί μια κοινωνική κρίση τα τελευταία πέντε χρόνια που συνεχίζει να φέρνει μέσα εκατομμύρια ακόμα και να τροφοδοτεί την ανάγκη για απελευθέρωση. Η διαρκής προσπάθεια που χρειάζεται το κράτος για να μας καταπιέσει δεν είναι βιώσιμη. Ήδη καταρρέει, με τις τραγω-

δίες χρηματοδότησης και προσλήψεων στις ομοσπονδιακές υπηρεσίες, τις εσωτερικές συγκρούσεις ανάμεσα στην κυβέρνηση Τραμπ και τη βάση του, και την ολοκληρωτική πολιτική καταστροφή γύρω από το Ισραήλ. Η σκληρότητα με την οποία το κράτος παρακολουθεί το κίνημά μας δεν είναι τίποτα άλλο από μια αμυντική αντίδραση, μια μάσκα του φόβου τους. Αυτή είναι μια κρίσιμη στιγμή και για αυτούς και για εμάς. Αν βγούμε από αυτό με την αλληλεγγύη μας και τις υποδομές μας άθικτες, θα είναι μια μνημειώδης νίκη για τις κοινότητές μας και μια καταστροφή για τους εχθρούς μας.

Η μεγαλύτερη δύναμή μας είναι ο ένας τον άλλον, ότι δεν είμαστε απλά συνάδελφοι που κρατάμε τα προσχήματα όσο διαρκεί μια βάρδια. Είμαστε σύντροφοι, και αυτό συνεπάγεται μια υπόσχεση να αγαπάμε, να υπερασπιζόμαστε και να παλεύουμε ο ένας για τον άλλον. Επειδή είστε σύντροφοί μου, κρατώ αυτήν την υπόσχεση για όλους σας. Δεν ξέρω τι θα συμβεί τώρα, αλλά ξέρω ότι δεν θα σταματήσω ποτέ να παλεύω και θα κάνω ό,τι μπορώ όπου κι αν βρεθώ.

Με αγάπη και αλληλεγγύη,
Jakhi

Αθήνα, Ελλάδα: Αλληλεγγύη με τα διωκόμενα συντρόφια στο Τέξας, ΗΠΑ

Την Τετάρτη 6 Αυγούστου, αναρτήσαμε ένα πανό στην κατάληψη Ζιζάνια στη γειτονιά της Βικτώριας στην Αθήνα, μια γειτονιά μεταναστών, με αφορμή δύο νομικές υποθέσεις κοντά στην πόλη Ντάλας, Τέξας ΗΠΑ στις οποίες συντρόφια που αντιστάθηκαν στο ICE (οι συνοριοφύλακες των ΗΠΑ, οι οποίοι έχουν ενισχυθεί πολύ υπό τον Τραμπ), τώρα υφίστανται ακραία καταστολή.

1. Στην πρώτη νομική υπόθεση, τον Ιούνιο κοντά στο Ντάλας, συνελήφθη ένας σύντροφος κατά τη διάρκεια μιας πορείας. Η πορεία ήταν σε αλληλεγγύη με τις συγκρούσεις κατά του ICE στο Λος Άντζελες, Καλιφόρνια.

Οι κατηγορίες που αντιμετωπίζει αυτός ο σύντροφος είναι οι εξής: Μια πορεία περίπου 200 άτομα κατά του ICE δέχτηκε επίθεση από μπάτσους όταν μπήκε σ'ένα μεγάλο δρόμο. Οι μπάτσοι ισχυρίζονται ότι, όταν αμύνθηκε ο σύντροφος, ένα περιπολικό υπέστη ζημιές- και κάποιοι μπάτσοι ισχυρίζονται ότι είναι τραυματίες. Ο σύντροφος έφαγε πολύ ξύλο, του έκαναν ηλεκτροπληξία αρκετές φορές με tazer και νοσηλεύτηκε.

Κατηγορείται για «επίθεση στην αστυνομία» και για αφοπλισή ενός μπάτσου από το tazer του. Αυτές οι κατηγορίες είναι και οι δύο σοβαρά κακούργηματα στις ΗΠΑ.

Ο σύντροφος είναι ελεύθερος με εγγύηση και περιμένει τη δίκη. Φυσικά, έπρεπε επίσης να πληρώσει ένα μεγάλο ποσό στο νοσοκομείο, για τα τραύματα που του έκαναν οι κατασταλτικές δυ-

νάμεις...

2. Η δεύτερη νομική υπόθεση δεν έχει σχέση με την πρώτη, άλλα έγινε στην ίδια περιοχή του Τέξας, στις 4 Ιουλίου, την "Independence Day" στις ΗΠΑ.

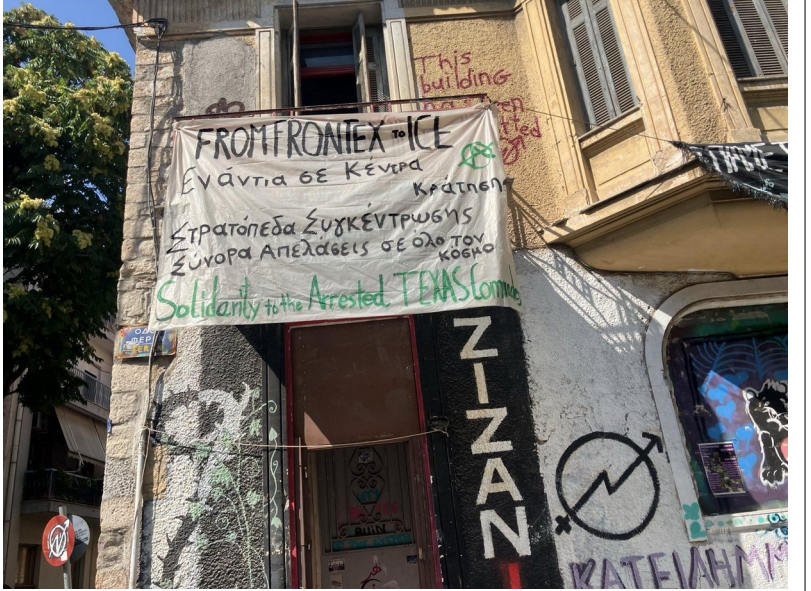
Εκείνο το βράδυ υπήρξε μια παρέμβαση θορύβου ("noise demo") έξω από ένα κέντρο κράτησης όπου οι μετανάστες φυλακίζονται και κακομεταχειρίζονται από το κράτος. Υπάρχουν πολλές ιστορίες για το τι συνέβη, αλλά δεν θα γίνουμε η ηχώ μιας αφήγησης της πολιτείας ή των ΜΜΕ, παρόλο που ακούγεται κουλ.

Αυτό που ξέρουμε είναι ότι ένας μπάτσος πυροβολήθηκε και τραυματίστηκε (ίσως από άλλον μπάτσο; αυτό συμβαίνει συχνά στις ΗΠΑ) και ότι τώρα, για πολλά συντρόφια και τις οικογένειες τους έχουν γίνει οι ζωές τους συντρίμια.

Μέχρι στιγμής, δεκαέξι άτομα έχουν συλληφθεί σε σχέση με αυτό το επεισόδιο του Ιουλίου. Το κράτος έχει χρεώσει σε όλα τους πολλά και σοβαρά κακούργηματα. Το FBI έχει τρομοκρατήσει και παρενοχλήσει τα φίλα, τις οικογένειες και τα αγαπημένα των «υπόπτων.» Καταδιώκουν όλα τα άτομα στην περιοχή του Ντάλας του Τέξας που είναι γνωστά ως πολιτικά ενεργά. Οι κατηγορίες είναι εξαιρετικά βαριές κατηγορίες τρομοκρατίας, που απειλούν με ισόβια κάθειρξη.

Τα κατηγορούμενα παραμένουν στη φυλακή, όπου τους αρνήθηκαν την επαφή με νομική βοήθεια και τον κόσμο γενικότερα. Έχουν κακοποιηθεί σκόπιμα μέσα στη Johnson County Jail, όπου έχουν φυλακιστεί. Η εγγύηση είναι 10 εκατομμύρια δολάρια ανά άτομο.

Για να δώσουμε μια ιδέα για την πολιτική κατάσταση σε αυτήν την περιοχή, το Τμήμα Σερίφη της Johnson County, το οποίο φυλακίζει τα συντρόφια, πρόσφατα χρησιμοποίησε ολοκαίνουρια τεχνολογία για να εντοπίσει την πινακίδα αυ-

τοκινήτου και να συλλάβει μια γυναίκα που έκανε έκτρωση μόνη της, γιατί στο Τέξας οι εκτρώσεις είναι παράνομες. Πολλά από τα συλληφθέντα σε αυτήν την υπόθεση του Ιουλίου δεν ήταν καν παρόντα στο κέντρο κράτησης μεταναστών. Απειλούνται με αυστηρές ποινές και κάποια με απέλαση. Για παράδειγμα, το «έγκλημα» ενός ατόμου ήταν μόνο ότι είχε αναρχικά κείμενα στο αμάξι του. Μπορείτε να υποστηρίξετε αυτά τα συντρόφια στο <https://www.givesendgo.com/supportdfwprotestors>. Καταλαβαίνουμε ότι το «ICE» στις ΗΠΑ είναι το ίδιο με την Frontex ή την Ακτοφυλακή στην Ελλάδα... Ο αγώνας ενάντια στη θανατηφόρα βία των συνόρων είναι ένας παγκόσμιος κοινός αγώνας. Η αλληλεγγύη μας δεν γνωρίζει σύνορα... σκατά στους μπάτσους και φωτιά στα κέντρα κράτησης!

Ζιζάνια

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ

- ★ Abolition Media abolitionmedia.noblogs.org
- ★ Act for freedom now! actforfree.noblogs.org
- ★ Anarchist News anarchistnews.org
- ★ AnarSec anarsec.guide
- ★ Anti-everything action antieverything.noblogs.org
- ★ Chicago Antireport chicagoantireport.noblogs.org
- ★ Civ Fucks Distro civfucks.noblogs.org
- ★ Dark Nights darknights.noblogs.org
- ★ The Dirty South dirtysouth.noblogs.org
- ★ Ellipsism ellipsism.noblogs.org
- ★ Indybay indybay.org
- ★ It's Going Down itsgoingdown.org
- ★ Live Free livefree.noblogs.org
- ★ Haters haters.noblogs.org
- ★ John Zerzan Anarchist Radio johnzerzan.net/radio/
- ★ June 11th june11.noblogs.org
- ★ Negation formations bentley.noblogs.org
- ★ North Shore Counter-Info north-shore.info
- ★ Philly Anti-Capitalist phlanticap.noblogs.org
- ★ Puget Sound Anarchists pugetsoundanarchists.org
- ★ Rose City Counter-Info rosecitycounterinfo.noblogs.org
- ★ Scenes from the Atlanata Forest scenes.noblogs.org
- ★ Sprout Distro sproudistro.com
- ★ The Creative Nothing www.creative-nothing-zine.com
- ★ Unravel unravel.noblogs.org

Ενημέρωση σχετικά με την κατάσταση κράτησης του αναρχικού Alfredo Cospito

Ενημέρωση από τις αρχές Ιουλίου 2025. Αυτές τις μέρες φτάνουν ξανά ειδήσεις σχετικά με την ιδιαίτερα εξοντωτική κατάσταση που η διεύθυνση των φυλακών Bancali, πιθανότατα σε συνεννόηση με το υπουργείο της λεγόμενης δικαιοσύνης, επιβάλλει στον αναρχικό σύντροφό μας Alfredo Cospito, ειδικότερα σε ό,τι αφορά την ταχυδρομική αλληλογραφία.

Υπενθυμίζουμε ότι η λογοκρισία της εισερχόμενης και εξερχόμενης αλληλογραφίας αποτελεί δομικό στοιχείο του καθεστώτος 41 bis στο οποίο υπόκειται ο σύντροφος. Εδώ και πολύ καιρό ο Alfredo δεν λαμβάνει γράμματα, καρτ ποστάλ, τηλεγραφήματα και καμία μορφή επικοινωνίας. Αυτό παρά το γεγονός ότι πολλοί από εμάς συνεχίζουμε να του γράφουμε, ακόμα και με συλλογικές πρωτοβουλίες αλληλογραφίας όπως εκείνη που πραγματοποιήθηκε στη Foligno στις 31 Μαΐου. Επιπλέον η διεύθυνση των φυλακών έχει πάρει εδώ και καιρό να κοινοποιεί στον κρατούμενο την ειδοποίηση περί επιβολής λογοκρισίας, ένα έγγραφο κατά του οποίου μπορεί κανείς να ασκήσει έφεση για να λάβει το υλικό της αλληλογραφίας που έχει τεθεί υπό κατάσχεση. Η αλληλογραφία απλώς εξαφανίζεται στο κενό.

Αυτή η πρακτική προστίθεται σε μια μακρά σειρά διωκτικών μέτρων που στοχεύουν στην ψυχολογική και πολιτική καταστροφή του συντρόφου: από την άρνηση πρόσβασης σε βιβλία που είχαν ήδη παραγελθεί και εγκριθεί, σε CD ή σε ακουστικά για να ακούει μουσική, μέχρι και την αναφορά στο δικηγορικό σύλλογο για τους συνηγόρους του οι οποίοι κρίθηκαν ένοχοι επειδή του έσφιξαν το χέρι και του έδωσαν ένα φιλί τη στιγμή της συνάντησης, δηλαδή ένοχοι επειδή τον φέρθηκαν σαν ανθρωπινό ον.

Όλα αυτά σε ένα ήδη εξαιρετικά εξοντωτικό πλαίσιο όπως εκείνο του 41 bis που προβλέπει δύο ώρες προαυλισμού την ημέρα σε ομάδες μέχρι τεσσάρων ατόμων που ορίζονται από το υπουργείο, μία ώρα συνάντησης τον μήνα με συγγενικό πρόσωπο χωρισμένο με τζάμι ή εναλλακτικά δέκα λεπτά τηλεφωνικής επικοινωνίας κατά τα οποία ο εξουσιοδοτημένος συγγενής πρέπει να μεταβεί μέσα σε στρατόνα για να καλέσει. Επίσης όπως ήδη αναφέρθηκε τη λογοκρισία της αλληλογραφίας και την αδυναμία ανάγνωσης βιβλίων που αφορούν θεματικές που κρίνονται ευαίσθητες (καθώς και τις τεράστιες δυσκολίες να βρεθεί οποιοδήποτε βιβλίο γενικότερα).

Καταγγέλλουμε κατηγορηματικά ότι αυτή η μανία αποτελεί ξεκάθαρα κρατική εκδίκηση για την αδιαλλαξία και την αποφασιστικότητα με τις οποίες διεξήχθη η απεργία πείνας του 2022-23 και η διεθνής αλληλέγγυα κινητοποίηση, ρίχνοντας φως σε εκείνη τη σκοτεινή ζώνη που είναι το 41 bis με μια άνευ προηγουμένου ένταση, διαλύοντας εκείνη τη ψεύτικη θείκη αύρα που περιβάλλει την αντιμαφιοζική και αντιτροοκρατική δομή.

Μια μανία που μάλιστα λαμβάνει χώρα αμέσως μετά την καταδίκη του υφυπουργού Delmastro σε 8 μήνες για αποκάλυψη υπηρεσιακού εγγράφου, που προέκυψε ακριβώς από την γελιοία του απόπειρα να συκοφαντήσει τον Alfredo Cospito κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας.

Γίνεται φανερή η μιζέρια αυτών των προσώπων μπροστά στη συνέπεια ενός αναρχικού που ποτέ δεν έσκυψε το κεφάλι. Από τη μία πλευρά, εκείνος που πυροβολεί στα πόδια έναν πυρηνικό μάγο, από την άλλη εκείνος που σε μια στιγμή σπάνιας συνέπειας την Πρωτοχρονιά, υπό την επήρεια κοκαΐνης, αυτοπυροβολείται στα πόδια.

Στο τρέχον κλίμα παγκόσμιου πολέμου που επικρατεί αυτές τις μέρες, επαναλαμβάνουμε ότι αυτά τα επεισόδια πρέπει να διαβαστούν ως πραγματικές πολεμικές πολιτικές απέναντι στον εσωτερικό εχθρό. Οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι επαναστάτες σε μια τέτοια ιστορική περίοδο είναι μεγάλες, αλλά για τον λόγο αυτό δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να αφήσουμε κανέναν πίσω. Γιατί όποιος ξεχνά τους κρατούμενους του επαναστατικού αγώνα, ξεχνά τον ίδιο τον επαναστατικό αγώνα.

Εν όψει της πιθανής ανανέωσης του 41 bis για τον Alfredo Cospito τον Μάιο του επόμενου έτους, ας φροντίσουμε ώστε κι αυτό να ξαναγίνει ένα πεδίο μάχης γεμάτο αντιφάσεις για το Κράτος.

Αναρχικό Στέκι «La Faglia» – Foligno

Ιούλιος 2025

circoloanarchicolafaglia@inventati.org

t.me/circoloanarchicolafaglia

ΚΑΛΕΣΜΑ για πανεθνική συνέλευση αλληλεγγύης στον αναρχικό Alfredo Cospito ενόψει της λήξης των όρων του καθεστώτος 41 bis το επόμενο έτος και της πιθανής παράτασής του (Ρώμη, 11 Οκτωβρίου 2025)

ΕΞΩ Ο ALFREDO ΑΠΟ ΤΟ 41 BIS – ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Εδώ και πάνω από τρία χρόνια ο σύντροφός μας Alfredo Cospito είναι κλεισμένος σε εκείνον τον «τάφο για ζωντανούς» που είναι το 41 bis. Στο μεταξύ, το μεγαλύτερο μέρος των κατασταλτικών προσχημάτων που χρησιμοποιήθηκαν για να του το επιβάλουν έχει καταρρεύσει, δεδομένου του αποτελέσματος ορισμένων δικαστικών διαδικασιών στις οποίες κατηγορούνταν αυτός και άλλοι αναρχικοί. Έως τον Μάιο του επόμενου έτους προβλέπεται από το υπουργείο η ανανέωση αυτού του καθεστώτος για άλλα δύο χρόνια. Ανάλογα με την απόφαση η υπεράσπιση θα μπορέσει να καταθέσει έφεση, μια διαδικασία που θα μπορούσε να απαιτήσει μήνες πριν οριστεί δικάσιμος. Είναι ακριβώς ενόψει αυτής της λήξης που ανάμεσα σε διάφορες ατομικότητες και αναρχικές συλλογικότητες, παρά τις διαφορές, νιώσαμε την ανάγκη να συναντηθούμε για να συζητήσουμε και να σκεφτούμε μαζί πώς θα μας βρει εκείνη η ημερομηνία. Από τη στιγμή της μεταγωγής του στην πτέρυγα 41 bis της φυλακής του Bancalì γεννήθηκε μια κινητοποίηση που σταδιακά μεγάλωνε, φτάνοντας στο αποκορύφωμά της πολύ μετά την έναρξη της απεργίας πείνας που ξεκίνησε ο Alfredo τον Οκτώβριο του 2022. Πολλές είναι οι δίκες που στήνει σήμερα το κράτος εναντίον συντρόφων και συντροφισσών που συμμετείχαν με διάφορους τρόπους σε εκείνη την κινητοποίηση, η οποία, παρ’ όλους τους περιορισμούς της, κατάφερε παρ’ όλα αυτά να ξαναδώσει αξιοπιστία και ορατότητα στις αναρχικές ιδέες και πρακτικές. Μέχρι σήμερα όμως ο σύντροφος βρίσκεται ακόμα εκεί έγκλειστος και συνεχίζουμε να νιώθουμε την ευθύνη να μην τον αφήσουμε μόνο σε αυτόν τον αγώνα. Για τον λόγο αυτό καλούμε τις αναρχικές ατομικότητες και ομάδες σε δύο ημέρες συζήτησης και αντιπαράθεσης. Η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στη Ρώμη, στο CSA La Torre, οδός Bertero 13, από τις 15:00 του Σαββάτου 11 Οκτωβρίου, με δυνατότητα να συνεχιστεί η συνέλευση το πρωί της επόμενης ημέρας. Για να φτάσετε με τα δημόσια μέσα μεταφοράς πάρτε είτε τη γραμμή 341 από το Ponte Mammolo (μετρό B) είτε τη 311 από το Rebibbia (μετρό B) και κατεβείτε στο τέρμα της οδού E. Galbani.

Μήνυμα προς το κίνημα υπέρ του κλίματος

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, τόσο στην Ευρώπη όσο και πέρα απ’ αυτήν, μία νέα γενιά ακτιβιστών έφερε το κίνημα υπέρ του κλίματος στο προσκήνιο. Ομάδες όπως οι Extinction Rebellion, Fridays for Future και Ende Gelände κατάφεραν να βγουν από το περιθώριο, πείθοντας εκατομμύρια κόσμου να δεσμευτούν στην υπεράσπιση του πλανήτη. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που λίγοι ήταν αυτοί που γνώριζαν καν την πιθανότητα μιας κλιματικής καταστροφής – σήμερα συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Δεν έχω καμία πρόθεση να υποτιμήσω αυτά τα επιτεύγματα. Αυτό που όμως θέλω να επισημάνω είναι ότι ο ακτιβισμός υπέρ του κλίματος έχει επιφέρει ελάχιστη ή καθόλου διαφορά σε κάτι πολύ σημαντικό, στο μόνο πράγμα που πραγματικά μετράει: στη μείωση του όγκου του άνθρακα που εκπέμπουν οι άνθρωποι σε όλο τον πλανήτη. Αυτές οι εκπομπές συνεχίζουν να αυξάνονται κάθε χρόνο, όπως και οι μέσες παγκόσμιες θερμοκρασίες, οι καιρικές καταστροφές και τα ποσοστά εξαφάνισης ειδών. Η αναγνώριση από την κοινωνία δεν ήταν αρκετή. Σε όλους τους βασικούς του στόχους, το κίνημα υπέρ του κλίματος παραμένει μια αποφασιστική αποτυχία. Έχω μια υπόθεση για το γιατί συμβαίνει αυτό. Επειδή το κίνημα υπέρ του κλίματος παραμένει προσκολλημένο στην υπόθεση ότι εκείνοι που έχουν την εξουσία πρέπει να πειστούν για να επιφέρουν τις αναγκαίες αλλαγές για εμάς. Παρά τη χρήση μιας αισθητικής άμεσης δράσης, ο περισσότερος ακτιβισμός υπέρ του κλίματος επικεντρώνεται στην απόσπαση της προσοχής των μέσων ενημέρωσης (συμπεριλαμβανομένων των κύριων μέσων κοινωνικής δικτύωσης, που αποτελούν το ίδιο προέκταση της καπιταλιστικής εξουσίας όπως η τηλεόραση ή οι εφημερίδες) για να επιτύχει κοινωνική αναγνώριση, τελικά με στόχο να ασκήσει πίεση σε πολιτικούς. Ωστόσο, η πολιτική ελίτ δεν θα μπορέσει ποτέ να λύσει αυτήν την κρίση, διότι το σύστημα που τους χορηγεί την εξουσία είναι επίσης ένα σύστημα που κυριολεκτικά ευημερεί καταστρέφοντας τον πλανήτη. Αυτό που ονομάζουμε «οικονομία» είναι μια ανεξέλεγκτη μεγαμηχανή που θεωρεί οτιδήποτε λιγότερο από την απεριόριστη επέκταση (μια διαδικασία που συνεπάγεται οικολογική καταστροφή) ως κάποιο είδος καταστροφής. Όποια κι αν είναι η κομματική τους ταυτότητα ή οι υποσχέσεις που προσφέρουν, όλοι οι πολιτικοί και οι επιχειρήσεις δηλώνουν πίστη στην οπισθοδρομική λογική αυτού του τέρατος που καταβροχθίζει τον κόσμο. Κάποιοι θα ισχυριστούν ότι ορισμένα στοιχεία του κλιματικού κινήματος ξεφεύγουν από αυτό το ζήτημα. Σε αντίθεση με τους Extinction Rebellion και Fridays for Future, αντι-καπιταλιστικές ομάδες όπως οι Ende Gelände δεν απευθύνουν ρητά αιτήματα προς τους πολιτικούς, αλλά επικεντρώνονται στην άμεση διατάραξη κρίσιμων υποδομών. Ωστόσο, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι η ειρηνική κατάληψη ενός ορυχείου άνθρακα (ή των αρτηριών του) για λίγες ώρες είναι ρεαλιστικές που προσφέρουν, όλοι οι πολιτικοί και οι επιχειρήσεις δηλώνουν πίστη στην οπισθοδρομική λογική αυτού του τέρατος που καταβροχθίζει τον κόσμο. Κάποιοι θα ισχυριστούν ότι ορισμένα στοιχεία του κλιματικού κινήματος ξεφεύγουν από αυτό το ζήτημα. Σε αντίθεση με τους Extinction Rebellion και Fridays for Future, αντι-καπιταλιστικές ομάδες όπως οι Ende Gelände δεν απευθύνουν ρητά αιτήματα προς τους πολιτικούς, αλλά επικεντρώνονται στην άμεση διατάραξη κρίσιμων υποδομών. Ωστόσο, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι η ειρηνική κατάληψη ενός ορυχείου άνθρακα (ή των αρτηριών του) για λίγες ώρες είναι ρεαλιστικές που προσφέρουν, όλοι οι πολιτικοί και οι επιχειρήσεις δηλώνουν πίστη στην οπισθοδρομική λογική αυτού του τέρατος που καταβροχθίζει τον κόσμο. Κάποιοι θα ισχυριστούν ότι ορισμένα στοιχεία του κλιματικού κινήματος ξεφεύγουν από αυτό το ζήτημα. Σε αντίθεση με τους Extinction Rebellion και Fridays for Future, αντι-καπιταλιστικές ομάδες όπως οι Ende Gelände δεν απευθύνουν ρητά αιτήματα προς τους πολιτικούς, αλλά επικεντρώνονται στην άμεση διατάραξη κρίσιμων υποδομών. Ωστόσο, δεν μπορούμε να υποθέσουμε ότι η ειρηνική κατάληψη ενός ορυχείου άνθρακα (ή των αρτηριών του) για λίγες ώρες είναι ρεαλιστικές που προσφέρουν, όλοι οι πολιτικοί και οι επιχειρήσεις δηλώνουν πίστη στην οπισθοδρομική λογική αυτού του τέρατος που καταβροχθίζει τον κόσμο.

ικανοί να αντιμετωπίσουν την κλιματική κρίση από μόνοι τους. Αλλά στην πραγματικότητα συμβαίνει το αντίθετο. Θα καούμε όλοι πριν οι κυβερνήσεις κάνουν ό,τι χρειάζεται να γίνει. Έτσι πέφτει στην πλάτη μη εξειδικευμένων, αφοσιωμένων εξεγερμένων το καθήκον να αρχίσουν να λύνουν την κρίση άμεσα. Πώς θα μπορούσε να μοιάζει αυτό; Εφαρμόζοντας χωρίς καθυστέρηση τις αναγκαίες αλλαγές που εκείνοι στην εξουσία δεν θα εξετάσουν ποτέ σοβαρά. Με αυτό εννοώ: το να κλείσουμε τα εργοστάσια παραγωγής ρεύματος, τα αεροδρόμια, τους αυτοκινητοδρόμους και τα εργοστάσια, ταυτόχρονα οργανώνοντας αποκεντρωμένους (και κατά συνέπεια οικολογικά προσανατολισμένους) τρόπους για να συντηρούμαστε χωρίς αυτά. Η πρόταση αυτή αναμφίβολα συνεπάγεται μια τεράστια κλιμάκωση στην στρατηγική. Παρ’ όλα αυτά, δεδομένης της σοβαρότητας της κατάστασης, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι οι τρέχουσες μέθοδοι έχουν αποδειχθεί ανεπαρκείς, νομίζω πως ήρθε η ώρα να σκεφτούμε μια ριζική αναθεώρηση της προσέγγισής μας. Η έμπνευση υπάρχει ήδη. Για παράδειγμα, η εκστρατεία Switch Off! (που ξεκίνησε στη Γερμανία το 2022 και έκτοτε εξαπλώθηκε πέρα από την Ευρώπη) αδιαφορεί για την μεταρρύθμιση του καπιταλισμού, επικεντρώνοντας αντ’ αυτού στην άμεση αδρανοποίηση των υποδομών που ευθύνονται για την καταστροφή του πλανήτη. Τέτοιες μορφές σαμποτάζ εξαπλώνονται, είτε αυτές σχετίζονται με το εν λόγω λάβαρο, είτε με κάποιο άλλο, είτε δεν αναλαμβάνεται καν η ευθύνη. Να αναφέρω μερικές από τις πολλές σχετικές ενέργειες: Τον Σεπτέμβριο του 2023, το σιδηροδρομικό δίκτυο έξω από το Αμβούργο σαμποταρίστηκε σε πολλά σημεία, διαταράσσοντας σημαντικά ένα από τα μεγαλύτερα λιμάνια της Ευρώπης· τον Μάρτιο του 2024, μια εμπρηστική επίθεση στο ηλεκτρικό δίκτυο κοντά στο Βερολίνο ανέστειλε τη λειτουργία του τεράστιου Gigafactory της Tesla για μερικές ημέρες· τον Μάιο του 2025, ένας διπλός εμπρησμός σε εργοστάσιο παραγωγής ρεύματος και σε έναν πυλώνα υψηλής τάσης προκάλεσε διακοπή ρεύματος σε μεγάλο τμήμα της Γαλλίας, αφήνοντας χωρίς ρεύμα ένα αεροδρόμιο, διάφορα εργοστάσια και το φεστιβάλ των Καννών. Μπορεί κανείς επίσης να θυμηθεί ότι το αεροδρόμιο Γκάτγουικ του Λονδίνου έκλεισε για μερικές ημέρες το 2018, φέροντας ως αιτία (και με άγνωστα κίνητρα) ότι ένα χειροκίνητο drone πετούσε πάνω από τους διαδρόμους προσγείωσης. Παρά τις τεράστιες προσπάθειες της αστυνομίας, εκείνοι που πραγματοποίησαν αυτή την εύκολα αναπαραγωγίσιμη ενέργεια δεν βρέθηκαν ποτέ· ούτε και οποιαδήποτε από τις άλλες ενέργειες που αναφέρθηκαν εδώ οδήγησε ακόμη σε συλλήψεις. Αντίθετα, οι συμβατικές τακτικές των κλιματικών ακτιβιστών (για παράδειγμα, τα αλυσοδεσμάματα, οι τρίποδες, η κόλλα στιγμής) θεωρούν δεδομένο ότι θα συλληφθείς, θυσιάζοντας έτσι τα συντρόφια μας στα δικαστήρια, στις φυλακές και στην συνεχή παρακολούθηση. Αυτό είναι ένα βαρύ τίμημα για δράσεις που, πέρα από το να τρέφουν μια υποτακτική στάση απέναντι στις αρχές, έχουν ελάχιστη ή καθόλου επίδραση στην ικανότητα των βιομηχανιών που καταστρέφουν το κλίμα να λειτουργήσουν. Ωστόσο, για να αρχίσουμε να αντιμετωπίζουμε ένα ζήτημα της κλιμακας της κλιματικής αλλαγής, οι επιθέσεις κατά των υποδομών που καταστρέφουν το περιβάλλον πρέπει να γίνουν ακόμη πιο τολμηρές. Αυτό μπορεί να εκφραστεί ως η μετάβαση από την εστίαση σε συγκεκριμένες βιομηχανίες προς την ολότητα του βιομηχανικού πολιτισμού. Οι σχετικοί κόμβοι παραγωγής, εξόρυξης και έρευνας πρέπει να στοχοποιηθούν· το ίδιο και το ηλεκτρικό δίκτυο που τους συνδέει, δηλαδή το ίδιο το δίκτυο που δίνει στο σύστημα της καταστροφής την ισχύ του (και με τις δύο έννοιες του όρου) εκ προοιμίου. Ένα τόσο τολμηρό όραμα θα μοιάζει παράταιρο σε πολλούς. Αλλά συχνά ξεχνάμε ότι η κλιματική αλλαγή και ο βιομηχανικός πολιτισμός είναι στην πραγματικότητα το ίδιο πρόβλημα. Η ανθρώπινη υποβάθμιση του κλίματος δεν είναι κάτι αρχαίο· είναι τόσο παλιά όσο και η βιομηχανική εποχή. Από περίπου 150 χρόνια, η ανθρώπινη ζωή επικεντρώνεται ολοένα και περισσότερο στην χρήση μηχανών που μετατρέπουν ορυκτά καύσιμα σε ενέργεια, εκλύοντας

- ★ Warrior Up
warriorup.noblogs.org
- ★ Warzone Distro
warzonedistro.noblogs.org
- ★ Winter Oak / Acorn
winteroak.org.uk
- ★ Αναρχική Βιβλιοθήκη Touchpaper
touchpaper.noblogs.org

ΒΑΣΚΙΚΑ

- ★ Borrokan
borrokan.wordpress.com

ΓΑΛΛΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑ

- ★ Montréal Contre-Information
mtlcontreinfo.org

ΓΑΛΛΙΚΑ

- ★ Attaque
attaque.noblogs.org
- ★ Bibliothèque anarchiste Libertad
bibliotequelibertad.noblogs.org
- ★ Bourrasque-Info
brest.mediaslibres.org
- ★ Indymedia Lille
lille.indymedia.org
- ★ Indymedia Nantes
nantes.indymedia.org
- ★ Information Anti-Autoritaire Toulouse et Alentours
iaata.info
- ★ Marseille Infos Autonomes
mars-infos.org
- ★ Ras la mine
raslamine.noblogs.org
- ★ Sans Nom
sansnom.noblogs.org
- ★ Stuut
stuut.info

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

- ★ Barrikade
barrikade.info
- ★ knack [punkt] news
knack.news
- ★ Kontrapolis
kontrapolis.info
- ★ Switch off! The system of destruction
switchoff.noblogs.org
- ★ Γερμανικό Indymedia
de.indymedia.org

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

- ★ 1431 AM
1431am.org
- ★ Anarchy Press Gr
anarchypress.wordpress.com
- ★ Animus Necandi
animusnecandi.blogspot.com
- ★ ANTICOVID 2019 – 2020
anticovid20192020.wordpress.com
- ★ Athens Indymedia
athens.indymedia.org
- ★ Radical Book Academy
radicalbookacademy.noblogs.org
- ★ Ragnarok
ragnarok.squat.gr
- ★ The Blast
the-blast.espivblogs.net
- ★ Αναρχικό Στέκι Utopia A.D.
utopia-ad.org
- ★ Ευλογημένη Η Φλόγα
blessed-is-the-flame.espivblogs.net
- ★ Κινηματοράμα
kinimatorama.net
- ★ Κραυγές απ’ τα κελιά
kraygesapotakelia.espivblogs.net
- ★ Τροχιά στο άπειρο
trohia.espivblogs.net

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΚΑ

- ★ Arsonis
arsonis.noblogs.org
- ★ Legiun 1.0
legiun.noblogs.org
- ★ Insendier
insendier.noblogs.org

★ IPANIKΑ, APABIKΑ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑ

- ★ Αναρχική Ομοσπονδία του Αφγανιστάν και του Ιράν
asranarshism.com

ΙΣΠΑΝΙΚΑ

- ★ Boina ácrata boinaacrata.wordpress.com
- ★ Buscando la kalle!! buscandolakalle.wordpress.com
- ★ Chimpances del Futuro chimpancesdelfuturo.blackblogs.org
- ★ Contra Info es-contrainfo.espiv.net
- ★ Enemigo de Toda Sociedad enemigodetodasociedad.wordpress.com
- ★ Indymedia Βαρκελώνης barcelona.indymedia.org
- ★ Informativo Anarquista informativoanarquista.noblogs.org
- ★ La Zarzamora lazarzamora.cl

ΙΑΠΩΝΙΚΑ

- ★ アナーキー・イン・ニッポン www.ne.jp/asahi/anarchy/anarchy/

ΙΤΑΛΙΚΑ

- ★ Il Rovescio ilrovescio.info
- ★ La Nemesi lanemesi.noblogs.org

ΚΑΤΑΛΑΝΙΚΑ

- ★ Indymedia Βαρκελώνης barcelona.indymedia.org
- ★ Terra i llibertat malclima.blackblogs.org

ΟΛΛΑΝΔΙΚΑ

- ★ Rumoer rumoer.noblogs.org
- ★ Ολλανδικό Indymedia indymedia.nl

ΠΟΛΩΝΙΚΑ

- ★ Czarna Teoria czarnateoria.noblogs.org

ΠΟΛΛΑΠΛΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

- ★ جبهة آناشيستی anarchistfront.noblogs.org
- ★ Antimilitaristická iniciativa antimilitarismus.noblogs.org
- ★ Lukáš Borl lukasborl.noblogs.org
- ★ No Trace notrace.how
- ★ Αναρχικές Βιβλιοθήκες anarchistlibraries.net/libraries

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ

- ★ Agência de Notícias Anarquistas noticiasanarquistas.noblogs.org
- ★ Invasão Sonora invasaosonora.noblogs.org

ΡΩΣΙΚΑ

- ★ A2DAY a2day.org

ΤΑΓΚΑΛΟΓΚ

- ★ Bandilang Itim bandilangitim.xyz

ΤΣΕΧΙΚΑ

- ★ Kronika Odporu kronika.noblogs.org

ΦΙΝΛΑΝΔΙΚΑ

- ★ Takku takku.net
- ★ MAK@MIK makamik.noblogs.org

έτσι διοξείδιο του άνθρακα. Η ανθρωπίνη κουλτούρα, με άλλα λόγια, έχει εξαναγκαστεί σε μια σχέση εξάρτησης από μια συνεχώς επεκτεινόμενη υποδομή που δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς να δηλητηριάζει το κλίμα. Η Βιομηχανική Επανάσταση ξεκίνησε μόλις λίγες γενιές πριν, και ήδη οι συνέπειές της έχουν οδηγήσει πολλούς να αμφισβητήσουν αν η ζωή η ίδια μπορεί να επιβιώσει πέρα από αυτόν τον αιώνα. Δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο δριμύ κατηγορητήριο για αυτή τη σχετικά πρόσφατη τεχνολογική στροφή. Κάποιοι θα απαντήσουν, φυσικά, ότι ο βιομηχανικός πολιτισμός δεν είναι εκ φύσεως καταστροφικός για τη Γη και ότι βρίσκεται ήδη σε διαδικασία μεταρρύθμισης. Μιλάμε εδώ για την αποκαλούμενη «Πράσινη Μετάβαση» που διακηρύσσεται σε όλο το πολιτικό φάσμα ως η λύση για την κλιματική κρίση. Ωστόσο, είναι λάθος να πιστεύει κανείς ότι η αιολική, η ηλιακή ή η υδροηλεκτρική ενέργεια αποτελούν γνήσιες εναλλακτικές στις συμβατικές μεθόδους· διότι στην πραγματικότητα αξιοποιούνται μαζί με τα ορυκτά καύσιμα, τα οποία αυτήν τη στιγμή καίγονται σε μεγαλύτερες ποσότητες από ποτέ. Το να περιμένει κανείς ότι η καπιταλιστική οικονομία θα συναινέσει ποτέ στο να αφήσει ανεξερεύνητα αποθέματα άνθρακα, αερίου ή πετρελαίου στο υπέδαφος είναι παρανόηση της βασικής λογικής ενός συστήματος που στηρίζεται στην απερίοριστη ανάπτυξη. Το αποτέλεσμα επενδύσεων ρεκόρ στην πράσινη τεχνολογία, επομένως, ήταν απλώς να εκτοξεύσει τη συνολική παγκόσμια κατανάλωση ενέργειας σε πρωτοφανή επίπεδα.

Επιπλέον, πέρα από την αποτυχία να περιλάβουν μια μετάβαση, ο οικονομικός επανασχεδιασμός που βρίσκεται σε εξέλιξη είναι κάθε άλλο παρά πράσινος. Πρώτον, τα ορυκτά καύσιμα είναι εξαιρετικά πυκνές πηγές ενέργειας, τις οποίες ούτε η ισχύς του ηλιακού φωτός, του ανέμου ή του νερού μπορεί να προσεγγίσει· από αυτό συνάγεται ότι η «ανανεώσιμη ενέργεια», αν αναμένεται να διατηρήσει τα τρέχοντα επίπεδα κατανάλωσης, πρέπει να καταναλώσει πολύ μεγαλύτερες εκτάσεις γης απ’ όσες είναι ήδη αφιερωμένες στην παραγωγή ενέργειας. Δεύτερον, οι κεντρικές τεχνολογίες αυτού του επανασχεδιασμού εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από την εξόρυξη ορυκτών, ειδικά μέσω μεταλλείων. Για παράδειγμα, το νικέλιο και οι σπάνια γαίες είναι απαραίτητα για την κατασκευή ηλιακών πάνελ και ανεμογεννητριών· το λίθιο και το κοβάλτιο είναι βασικά στοιχεία των μπαταριών τους, καθώς και των ηλεκτρικών αυτοκινήτων, των ηλεκτρικών ποδηλάτων και των smartphone. Ως εκ τούτου, στο όνομα του να γίνουμε «πράσινοι», η καπιταλιστική οικονομία λεηλατεί κάθε γωνιά του πλανήτη αναζητώντας επικερδείς πρώτες ύλες, προκαλώντας έτσι οικολογική καταστροφή, καταναγκαστική εργασία και γεωπολιτικές συγκρούσεις. Ακόμη και τα ανεξερεύνητα βάθη των ωκεανών λεηλατούνται· μετά θα ακολουθήσουν οι αστεροειδείς και άλλοι πλανήτες. Συνοψίζοντας, λοιπόν, αυτό που έχει υπερπροβληθεί ως η τεχνολογική λύση στην κλιματική καταστροφή δεν είναι παρά ένα μαζικό ψέμα που καλύπτει την περαιτέρω επέκταση της μεγαμηχανής.

Γιατί οδηγούμαστε στο σφαγείο σαν πρόβατα;

Δεν το κάνουμε

Οδηγούμαστε στην σφαγή μας. Αυτό έχει θεωρητικοποιηθεί κατά χίλιους τρόπους, έχει περιγραφεί με όρους περιβαλλοντολογικούς, κοινωνικούς, και πολιτικούς, έχει προβλεφθεί, έχει συνοψιστεί και περιγραφεί σε πραγματικό χρόνο, κι ακόμα παραμένουμε αβέбайοι για το τι πρέπει να κάνουμε σε σχέση με αυτό. Η ουσία πάνω απ’ όλα αυτά είναι ότι η πρόοδος της κοινωνίας δεν έχει τίποτα να μας προσφέρει, παίρνοντάς μας τα πάντα. Συχνά υπάρχει μια αίσθηση ότι παραδιδόμαστε δίχως μάχη. Όταν ξεπουλάμε τον χρόνο μας για λεφτά, όταν αφήνουμε τα πάθη μας να εμπορευματοποιούνται, όταν επενδύουμε τον εαυτό μας στην καλύτερευση της κοινωνίας, όταν συντηρούμε τον εαυτό μας από τα λάφυρα της οικολογικής καταστροφής, συμμετέχουμε ανοιχτά στη δική μας καταστροφή.

Το ερώτημα πλανάται από πάνω μας με μια αποτρόπαια φωνή: *Γιατί αφήνουμε τους εαυτούς μας να οδηγούνται σαν πρόβατα στην σφαγή;* Όπως όμως λέει ο Harmann Langbein στο Against All Hope / Resistance in the Nazi Concentration Camps, οι επιζώντες αυτών των πιο απροκάλυπτων ανθρώπινων σφαγείων βασανίζονταν για δεκαετίες από το ίδιο αυτό ερώτημα, στο οποίο κάποιοι είχαν απλώς απαντήσει: *Δεν το κάναμε.*

[...]

Κάτω από την πανταχού παρούσα παρομοίωση του «επί σφαγή προβάτου» βρίσκεται θαμμένη μια βαθιά ιστορική πιθανότητα: οπουδήποτε οι ναζί θέλησαν να επιβάλλουν την κυριαρχία και τη βία τους, κάποιοι αντιστάθηκαν. Πίσω από τις εικόνες ανθρώπων με περιβραχιόνια που φορτώνονται σε τρένα και βαδίζουν παθητικά σε θαλάμους αερίων, βρίσκεται μια πλούσια ιστορία ανυποταξίας και εξέγερσης. [...]

Με μια διαφορετική προσέγγιση: Έχουμε ήδη οδηγηθεί στη σφαγή μας· βρίσκεται παντού τριγύρω μας. Ο κόσμος μέσα στον οποίο υπάρχουμε είναι ένας παρατεταμένος θάνατος, ένα είδος διαρκούς χώρου αναμονής στον οποίο οι καρδιές επιτρέπεται να χτυπάνε μονάχα στον βαθμό που θα διευκολύνουν την προς τα πάνω κίνηση του κεφαλαίου. Η μάστιγα της εξημέρωσης έχει πατήσει και στον τελευταίο χώρο άγριας ζωής ενώ οι γραμμές της αποικιοποίησης έχουν περάσει από πάνω μας περισσότερες φορές απ’ ότι μπορούμε να μετρήσουμε. Κάθε «μη παραγωγική πλευρά» της βιόσφαιρας έχει μαρκαριστεί για καταστροφή. Από τα βάθη των ωκεανών που σαρώνονται από την αλιευτική βιομηχανία και τους ανατιναγμένους υφάλους, μέχρι τις ισοπεδωμένες κορφές των βουνών, το βαρύ οπλοστάσιο της τεχνολογίας έχει δεσμευτεί σ’ έναν «*μονότονο ρυθμό θανάτου*». Εμείς που ακόμα έχουμε αέρα στα πνευμόνια μας είμαστε οι ζωντανοί νεκροί και παλεύουμε καθημερινά για να θυμόμαστε πως νιώθει κάποιος που είναι ζωντανός, σφιχτά κρατημένοι στην «*επιθυμία για άγρια ζωή, που η μizέρια ενός μισθού δεν μπορεί να κατευνάσει*». Περιφερόμαστε στην άθλια αρχιτεκτονική των σφαγείων μας («την φυλακή του πολιτισμού στον οποίο ζούμε») σαν φαντάσματα που αισθάνονται αλλά δεν αντιλαμβάνονται εντελώς την ανιαρότητα της ύπαρξής μας. Δανειζόμενος κάποιος εύστοχος διατυπώσεις της Συνωμοσίας των Πυρήνων της Φωτιάς ας πω ότι έχουμε απολύτως ενσωματωθεί «σε ένα σύστημα που μας συνθλίβει καθημερινά», που «ελέγχει τις σκέψεις και τις επιθυμίες μας μέσα από οθόνες» και «μας διδάσκει να είμαστε χαρούμενοι σκλάβοι», ενώ μας επιτρέπει «να θεωρούμε τους εαυτούς μας ελεύθερους επειδή μπορούμε να ψηφίζουμε και να καταναλώνουμε», την ίδια στιγμή που «σαν ευτυχισμένοι Σίσυφοι εξακολουθούμε να κουβαλάμε την πέτρα της σκλαβιάς μας και να θεωρούμε πως αυτό είναι ζωή». [...]

Από την άλλη, ίσως να υπάρχει ένα καλύτερο ερώτημα: «*Γιατί διαρκώς οδηγούμαστε στο σφαγείο σαν πρόβατα;*», στο οποίο πολλοί από εμάς μπορούν απλώς να απαντήσουν: *Δεν κάνουμε κάτι τέτοιο.*

~ Από το «Ευλογημένη Η Φλόγα» του Serafiski

Η παρούσα εφημερίδα είναι η έντυπη μορφή του εγχειρήματος **Ευλογημένη Η Φλόγα** η οποία θα εκδίδεται σε άτακτα χρονικά διαστήματα. Σκοπός του εγχειρήματος είναι τόσο η διάχυση της μαύρης αναρχίας, όσο και γενικότερα η διάχυση της ριζοσπαστικής θεωρίας, πρακτικής και κριτικής που πηγάζει από την ενέργεια της εξεγερσιακής οπλισμένης επιθυμίας, αναγνωρίζοντας ότι η κοινωνική κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε, και που δεν επιλέξαμε, οδηγεί τις ζωές μας στην πτώχευση, στην αποξένωση των Εγώ μας.

Δεν επιχειρούμε να πείσουμε κανέναν, δεν επιθυμούμε να ποντάρουμε στην μαζική κινητοποίηση μιας ρομποτοποιημένης κοινωνίας. Αυτό που επιχειρούμε είναι να συμβάλλουμε στο χτίσιμο μιας γέφυρας επικοινωνίας μεταξύ αυτών που επέλεξαν να εξεγερθούν εδώ και τώρα και αυτών που θέλουν να εξεγερθούν. Είμαστε αυτό που είμαστε επειδή πήραμε κουράγιο και έμπνευση από τους εξεγερμένους που μας δείχνουν τι είναι εφικτό. Δεν αναβάλλουμε την εξεγερσιακή και επαναστατική δράση για ένα ακαθόριστο μέλλον γιατί είμαστε απελευθερωμένοι από τα δεσμά της ελπίδας. Μηδενιστές δεν είμαστε επειδή είμαστε απλά απαισιόδοξοι. Όχι, μηδενιστές είμαστε επειδή οι καταστάσεις γύρω μας δεν μας επιτρέπουν να σκεφτόμαστε μελλοντικές ουτοπίες, επειδή δεν περιμένουμε να έρθει η ελευθερία, αλλά φέρνουμε οι ίδιοι την ελευθερία κάθε φορά που δρούμε με απείθεια και χωρίς συμβιβασμούς ενάντια στην κοινωνία, το κράτος, το κεφάλαιο και κάθε άλλη πτυχή του πολιτισμού. Αυτή είναι η πιο άμεση πραγμάτωση της αναρχίας.

Ζήτω η άμεση, αναρχική και αντάρτικη δράση

Καμία παραίτηση, καμία ανακωχή, καμία ειρήνη

Για την αναρχία, τον μηδενισμό και τον ατομικισμό

